

சு.

சுழ்வார் கம்பெருமானார் நீய் திருவாய்மொழி என்னம்.

பரபத்தஜகடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிந்தருளிய

திருவாய்மொழி.

[ஐந்தாம் பத்து]

பெருமான்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அன்னங்கராசாரியரால்

எல்லாநமக்கும் தீன்பம்பலக்குமாறு எளியகூடலில் தெளிய எழுதப்பட்ட

நிவ்யார்த்த நீதிக்கடன் கூடியது.

சென்னை சிவசூழல் அச்சுக்கடத்தில் செ. அச்சுக்கடற் தலைவரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காஞ்சி: அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி இயற்றிய நூல்கள்.

திருப்பள்ளாண்டு உரை
பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை
திருப்பாவை உரை
சான்றியார் திருமொழி உரை
பெருமான் திருமொழி உரை
திருச்சுந்தலிருத்தம் உரை
திருமணி உரை
திருப்பள்ளி பெருந்தி உரை
அமலகுறிப்பி உரை
சென்னை தருமத்தாண்டி உரை
பெரிய திருமொழி உரை
திருக்குறத்தாண்டம் உரை
திருமொழித்தாண்டம் உரை
சான்றி திருவந்தாதிமணி உரை
திருவிருத்தம் உரை
திருவாரியம் உரை
பெரிய திருவந்தாதி உரை
திருமொழித்தாண்டம் உரை
நெய் திருமடல் உரை
பெரிய திருமடல் உரை
இராமாநாத தாந்தாதி உரை
திருவாய் மொழிஉரை (4-பத்துக்கள்)
திருப்பள்ளாண்டு உரையொன்றினை
திருப்பள்ளி பெருந்தி உரை
திருமொழி உத்திருக்கை தாண்டம்
திருவாரியம் தாண்டம்.
நெய்திருமடல் உரையொன்றினை
பெரியதிருமடல் உரையொன்றினை
பெரியாழ்வார் திருமொழிபொழிபுரை
ஆழ்வாராசார்ய வைபவநிபிதை
தேவராஜாங்கம் விவாதிப்பாணம்
தேவராஜாங்கம் விவாதிப்பாணம்
சுதந்திரமொழி விவாதிப்பாணம்
முருந்தமணி விவாதிப்பாணம்
ஸ்தோத்தரத்தம் உரை
சுதந்திரமொழி உரை
ஸ்தோத்தர சதகம் உரை
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உரை
பஞ்சஸ்தவ விவாதிப்பாணம்
வைபவப்பஞ்சகம் உரை
தேவமொழித்தவம் உரை
பிள்ளையந்தாதி உரை
ஸ்ரீமன்னுபுலகை ஸாரம்
சுதந்திரமொழி ஸாரம்
சுதந்திரமொழி வைபவம்
பகவத் சைவமுதம்
ஸ்ரீமொழித்த குருந்தோத்தரம்.
ஸ்தந்திரமொழித்த ஸ்தந்திரம்

சாநிபீச விஜயம்
மனவாசனமுனிவர் வைபவம்
பரமார்த்தத்தி விவாதிப்பாணம்
தந்திரமொழித்தவிவாதிப்பாணம்.
அத்திரிதவபகவதம்.
காமமொழித்தவபகவதம்.
உபத்யை ஸந்தந்திரம்
மொழித்தவபகவதம் தொகுதி
அத்தந்திரத்தி திருமண்பாடி.
மொழித்த திபிவாதிப்பாணம்
சாரம தந்திரமொழித்ததந்திரம்
பாத்தந்திர விஜயத்தந்திரம்
ஸ்தந்திரத்தந்திர பரிபாதி
சாரமவிவாதிப்பாணம்
ஸ்ரீமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
ஸ்ரீமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
ஸ்ரீமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
முதலிய சந்திரம் முதலியன 24
பாத்தந்திர சந்திரமொழி 16
ஸ்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
விவாதிப்பாணம்
மொழித்த தேவமொழி வைபவம்
ஸ்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தேவமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்.
மொழித்தவபகவதத்தந்திரம்.
தேவமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
சாரமவிவாதிப்பாணம் பாத்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
சுதந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
ஸ்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
பாத்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்.
ஸ்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
உபத்யை சந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திர சந்திர ஸ்தந்திரம்
தந்திர பந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
காஞ்சி தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
பரிபாதிபந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
பாத்திர ஸ்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
ஸ்ரீமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
பாத்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
அத்தந்திர பந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
விஜயத்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
திருப்பாதித்தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்
தந்திரமொழித்தவபகவதத்தந்திரம்

திருவாய்மொழி உரை கிடைக்கும் இடம்:—1- காரையணசாமி ஸ்ரீமந், புரோகிதாடர், விஜயம் ரோம் 19, டெலிப்சன் தெருவு, ஜி. டி. மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

பேராளான் பெருந்தேவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

சூழ்வானெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

**நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திருவாய்மொழியில்—ஐந்தாம்பீத்து.**

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்சக்கரத்து.

உரையவதாரிகை:—சிற் றாணம்பந்திற் றாணுதார் முறுவளிப்ப
வென்றும் பதிகத்திலே ஸம்ஸாரிகைப் படுகிற வருத்தங்களை களைத்த, அவ்வருத்
தங்கள் அவர்களுக்குத் தொலையும்படி எம்பெருமானுடைய பெருமையை
உணர்ந்துவராமென்று பார்த்த அந்நாயகர்த்தினர் சிற் றாணந்தேவுமென்
கிற திருவாய்மொழியிலே அவ்வுபதேசம் கேட்டுத் திருத்தினவர்கள் இக்கிணத்
திலே விரம்பியிருக்கிறபடியைக் கண்டவாழ்வார் "பொலிக பொலிக" வென்று
அவர்கட்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதாக இருக்குமளகிலே, தம்மைப்பற்றிச்
செறிந் தினைத்தும் சொண்டார்; "சாரும் இவர்களைப்போலே ஸம்ஸாரத்திலே
தொன்மாரிக்கிடையே இவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணும்படியாகவும் இவர்களைத்
திருத்தும்படியாகவும் எம்பெருமான் காக்கு அருள்புரிந்திருக்கின்றன, இவ்வரு
ளுக்கு சிதானம் ஏதேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்த பார்த்தார்; அவ்வருள்
சித்தேனதாம் என்பதை அங்கநீந்தார்; உள்ருகமுற்ற அந்நாய் பெரியதபகித்தி
ருர் இத்திருவாய்மொழியில்.

சுப்தாநிமிஷபக்களிலேயே நான் மண்டிக்கிடக்க, பகவத் விஷயத்தையும்
வாயாலே சொன்னுபவனே போல் பாடுகிற செய்தவனென்பவனு உள்களிர்த ப்ரேமம்
செறிந்முண்டபெணன்னேன்; அப்படியிருத்தும், க்ருத்திரமான அந்த உத்திரம்மீ
யே பத்ருசாகக் கொண்டு எம்பெருமான் என்னை விஷயிகரித்தவாறு என்னே!
என்று ஆச்சரியப்படுகிறாரவிற்து.

கையார்சக்கரத்து என்கருமானிக்கமேயென்றென்று*

பொய்யேனைகம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயநடி *

மெய்யெனெற்றொழிக்கேன் விநிலாய்க்கின்றகாப்பாராள் ? *

ஐயோ! கண்ணபிரான்! அறையேவிலிப்போனாலே.

(க)

என் ஆர் சந்தர்த்த	{ 'திருக்கையில் பொருள் நில திருவாய்மொழி காண்புகடையகனும்	விதி வாய்க் செந்த	{ பகைத்திருவை பவித்த மிடத்தில்
என் ஒரு மாயாசிக்கமே	{ என் ஒரு விதேயமான சுருமாயிக்கம் போன்ற கனனான பெருமாயோ?	வாய்க் ஆர்	{ அகாத் தடுக்கவல்லவர் யார்?
என்ற என் த	என்ற பகையாகும்	என்னாயிரான்	{ ஸ்ரீசுருஷனானே!
பொய்யே	பொய்யாயினே	இனி	{ உன் திருவை எனக்குப் பவிச்சப் பெற்றபின்பு
கைமகம்	{ கபடகார்த்தகையச் சொல்லி	பொருள்	{ எந்நிலைநிச்சி போக விரும்பினவாயின்
(அந்த வார்த்தைக்குத் தருதியின்னாபடி)		அகாதியோ	{ இராமமாய்ப்போலானம்; (சுடுப்பெனவல்லேன்.)
புறமே புறமே	{ விஷயவந்தாயினியே ஆடி	ஐயோ	{ (சந்தோஷத் குறிப்பு) [இனி உன்னும் பெய்க்குதலோக முடியாதென்றபடி.]
மெய்யே பெற் குருழிக் தென்	{ மெய்யன்பர் பெறும் பகையே பெற்ற கிட்டேன்;		

* * * [கையாரச்செய்தது.] என் இராமவிஷயங்களை? மிகவுயிடுபட்டவனாகிய
ருத்த கைத்த, பகைத்தவிஷயத்தினிடுபட்டவன் போல நடத்தும் நிலைக்குந்நிமிச்
சொற்றனின் சொல்ல, அவ்வளவிலே எம்பெருமான் என்னை விஷயிகரித்தருளின
கென்மெரு.

எம்பெருமான் கையுத்திருவாய்மொழியாகியிருக்கிற இருப்பு உண்மையினே
கொஞ்சை உருக்குமதாயிருந்தாலும் இரும்புபோல் வலிதான என்னுடைபொருள்
சம் அநிலை அபெட்டகத; ஆனதும் அபெட்டவர்கன் போன்ற பாகையினே
"கையாரச்செய்ததென் சுருமாயிக்கமே" என்று பேசினேன்; இப்படி ஒரு தட
வை சொல்லி விரகாதே பகைடகை சொன்னேன்; பங்கையாந்தடகை கொண்டு
தும் உன்னித்த சொன்னால் அழகியதே; அப்படியுள்ளித்தே எம்பெருமனையும்
வருகிப்பதற்காகச் சொன்னேனத்தனை. வாய்க்கொண்டுவதே இது; கட்டகத
யோ விஷயவந்தாயினியேயிற்ற. அப்படியிருத்தும் மெய்யன்பர் பெறும்
பெற்றை நானும் பெற்றுகிட்டேன்; பொய்யான சொல்லுக்கு மெய்யான பகை
என்கையும் பெற்றமுடியும் என்று சொல் சந்திக்கக்கடும்; [விதிவாய்க்கின்ற காப்பா
ராரி?] எம்பெருமானுடைப சருவ்வென்சம் கையுடைத்த பெருகப்புகுத்தாக்
எம்பெருமானானதுதும் அனுகொப்பமுடியாதென்றது.

ஆக மூன்றடியாகத் தம்மனேதாம் சொல்லிக்கொண்டு, என்செய்யுடைப
எம்பெருமானுடைபையே கோக்கிச் சொல்லுகொள், "என்னாயிரானே! இனி நீ
என்னையிட்டுப்போகத் திருவுள்ளமாயின் கிட்டெப்போ பார்ப்போம்" என்று விர
வாதம் பண்ணுகொள். இனி உன்னும் கிட்டெப்போமுடியாதென்றவாறு.

அகாதியோ வென்பது தம்முடைப சொற்றினவன் காட்டுதென. விரவா
தத்தைத் தயிழர்கன் அகாதகவுதென்றம் காணிக்ருகென்றம் சொல்லுவர்.

* * * [உன்ன] முன்னிரண்டுகளால், மேலான கைவொண்ணம் தாம் பொய்
பே கைமகம் சொன்னித்தொண்டிருந்த வாதகர்த்தொல்லி, பின்னாடிகளால்—
அத்தக் கைமகம் தவிர்ந்த கைமகம் பத்திவெகடி பகைத் பீராவணம்
மேலிடப் பெற்றேனென்கிறார்.

மனத்தினால் கைவொண்டென்ற எண்ணக்கனோ வேறுபட்டவை; வெளியில்
வாபாற் சொன்னுறையாகக்கனோ புறப்பூச்சான பொய்யுகளானவாம்; எம்
பெருமானுடைய துணதார்பம் முதலிய குணக்கனிதும் வடிவமுதலும் மிக நடு
பட்டகம்போல 'வன்னலே! மனரிமன்னலே!' என்று பலகாலஞ்சொல்லி
* உன்னுளாகும்கிறிற்றென்ன முடவிருத்தறியும் அப்பெருமானையும் வஞ்சிக்கும்
படியான என்னமனமுடையவனாகவே இருத்தேன்; அப்படியுட்பட்ட நான் அத்தக்
கன்னமனம் தவிர்ப்பெற்ற உஞ்ஞிக்கவண்ணவனாகியேன். இனி வேறுவழிகளில்
தெல்ல பீரவத்தியில்கி என்னுயிர்த்து.

"வஞ்சக்கன்னம் மாமாவம்" என்று பீரவிர்த்தி பெற்றிருக்கிற எம்பெரு
மானையும் வஞ்சிக்கவண்ணவனாகியேன் என்பது தோன்ற 'உன்னையும்' என்று
உம்மைகொடுத்தப்பேசுகிறார். (ஈ)

என்னோள்வனுவன்னிடென்னும் வாசகங்கள்சொல்லியும் *
வன்கள்வனென்மனத்தையலித்தக் கண்ணகிக் கந்த *
கிண்கண்செருங்கணவந்தே எவ்வாறியைக்கவிலவேன் *
என்கண்மலினமறுத்து என்னைக்கவியகுளாய்கண்ணனே! (ஈ)

என்னோ	எம்பெருமானே!
வன் கன்	மிகக்கொடிய ஆதய
னோ	புறவாக்கென்கொடிய என்
உன்ன விட்டு	'உன்னிடமிட்டு வேறு
என் கொள்	என்றகொண்டேன்!
வன் என்றும்	என்நெ கைவாத்தகை
வாசகம்	கண்கொண்டியும்
சொல்லியும்	
மனத்தை	விவகாரத்தாக்கில்
வலித்து	என்றித செஞ்சா
	புறந்தகாரமாக மீட்டு
என்ன நீ	அக்கவியவாத்தாக்கை
காத்து	அதாவகிப்ப பெருமை
	பரவாகும் துக்கத்தையும்
	மற்றி

நன் கன்	உன்னிடத்தினே
செருங்க	மனத்தை வன்மனத்து
வாத	அவற்ற
வாத ஆவியை	அக் ஆதயனாக
கிண்கண்	வண்ணத்தில்கிண்கண்
கிண்கண்	விவகார முதலானவனாக
	யிருக்கின்றேன்;
என் கன்	என் பக்கவிலுள்ள
மலினம்	அவிதய தோஷத்தை
அதத்து	போட்டு
என்ன உன்	என்ன உன்பக்கவிலே
அருளாய்	அழைத்துக் கொண்ட
	குண மேனும்,

* * * [என் கொள்வன்] இவற்று முன்பென்னாம் இப்படி உன் பக்கம் பொய்ய
னும்ப் போத்தது பீரக்குதி எம்பந்தத்தாலேயாதலால் அந்த பீரக்குதிமப்பத்தத
தைப் போக்கித்தகவென்னுமென்கிறார். [இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையான அவ
தாரிகையும் உண்டு] மேற்பாட்டின் "உன்னைக் கண்டு கொண்டுப்பீரொழிந்தே

னே" என்றார்; அந்தக் காட்சி மரணமாய் காட்சியாக இருந்தது; காட்சிக்குப் பிறகு பாத்ரப ஸம்ச்வேஷத்தினாலே குளி பிறக்குமாயவையே கையை நீட்டினார்; கைக்கு அகப்படாமையாலே தளர்ந்து, இப்படி எம்பெருமான் கம்முடைப கைக்கு அகப்படாமலுக்குக் காரணம் தேவஸம்பந்தமாயிருந்ததென்று உணர்ந்து, இவ்விரோதியை நீயேயேயாக்கி உன் திருவடிவளியை அகழ்த்துக் கொண்டருளவேண்டுமென்றார்—என்று சில ஆசாரியர்கள் நிர்வாணிப்பார்கள்.

உன்னைவிட்டு எங்கேயெவனென்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும் — சிறந்த பாகமகார்த்திகளன்றோ இவ்வார்த்தக சொல்லத் தகுந்தவர்கள்; உன்னைத் தவிர மற்ற வந்துக்களியேயே காணமுத்த திரிசெந்தபான் "உன்னைப்பொழிய வேறு எதைக்கொள்ளேன்?" என்று சொல்லத்தகுந்தவனா? அல்லவா? இவ்வளவு இவ்வளவு பச்சையப்பன்மேய் பேசிக்கொண்டு திரிசெந்தபென்றார். அதற்கு இப்போது அதுதவிர்த்த வன்கள்வனென் என்கிறார்.

எவனுடைப பொருளைத் திருமெனேருமே அவனைப் பற்றவும், எத்தப் பொருளைத் திருமெனேருமே அத்தப் பொருளைப்பற்றவும் கையு வலிமை பெற்றிருக்கும்; இங்கு ஆத்மவந்துவோ ஸர்வேசவரான எம்பெருமானுடைபது; வந்துதானும் கெண்டபய்யேயே மிகச்சிறிபது; ஆக இரண்டானும் இதனில் மிக்கவையிலேயே பெந்து தணிந்த வன்கள்வனென் என்கிறார்.

மனத்தை வலித்து = விஷயார்த்தங்களிலே சொந்த மனத்தை அவற்றின் நின்றம் மீட்டு என்றபடி. மனத்தை மீட்பதிலுள்ள அருமை தேவந்த வலித்து என்கிறார்.

கண்ணகி கர்த்து = விஷயார்த்தங்களிலே வந்தக்கிடந்த காலத்தில் அவற்றின் அதுபயம் பதேஷ்டமாகக் கெடலாதபோது கண்ணீர் பெருகுமே, அதைச் சொல்லுமென்று இங்கு; அந்தக் கண்ணீரையும் மாற்றவேண்டுமே இப்போது. இவையெல்லாம் கில்லென் என்பதிலே அக்கிரிப்பை; அதாவது, மனத்தை வலிக்கவில்லை. கண்ணகி கர்த்து [மாற்ற] கெடுவோன்; (மனத்தை) நின்றன் பெருங்க கைக்கெல்லென்; வந்துதானை நீக்கிவென்—என்று ஒவ் வென்றும்மாட்டாகும உறுபவாது.

எனதாலியை நீக்ககில்லென் = இந்த வந்துதேவந்தை விட்டு ஆத் மாகவப் பிரிக்கமுடியவில்லை பென்கை. அதாவது — பாக்குதிணம்பந்தத்தை அதுக்கமாட்டிற்றினே வென்றவாது.

என்கண் மலினமவத்து—இங்கு மலினமென்கிறத பாக்குதி ஸம்பந்தத் தை; அதை பதுத்த உன் திருவடிவளியை என்னை பகழ்த்துக்கொண்டருள வேண்டுமென்கை.

இரண்டுவகையான அவதாரிகைகளுக்கு இனக்க, இரண்டாமடி மூன்று படிகளுக்கு இரண்டுவகையான பொருள்கள் காணத்தக்கன.—இங்கே எட்டு

ஸ்ரீகந்திகன்; “அதவா, [என்கொள்வனியாதி.] ஸ்ரீகந்திகன் பாத சத்தை வாயாலே சொல்லி சிந்தச்செய்தேயும். [வன்கள்வனின்] உத்தேசவ வந்துகவம் கடுக அபிசுப்பெழுத இன்னப்பாசே ‘மறதாபாதி’ என்பாசைப்போ லே சொல்லுஞ்சு. [மனத்தை வலித்து இப்பாதி] பக்திபாசவப்பத்தானே சிதிகமாசெ மகஸ்கவத் திண்ணிதாதி. * தன கேழிகொன் கண்ணிர் கொண்டான் * வந்தெ கண்ணிகாரபும் மாற்றி. [கிண்கண் கெடுங்கவைத்தே] * காலமும் கெஞ்சழியும் * என்மறபடியே உன்னைக்கெட்டிவாயுறே உடைகுவிப் படுமெ மகஸ்கவத் தரித்துமெது உன்னைபதவந்திக்கும்படி பண்ணி இச்சரீரத் தில்லென்றும் ஆதமாவப் பிரிபவதவந்திக்க கடிமகாசெறிவேன் * என்பதாம். (5)

கண்ணபிரான விண்ணோர்க்குமானிக்கத்தையமுதை *
கண்ணியுங்கண்ணில்லென் கடுவையோருடம்பிலிட்டு *
திண்ணமழக்தக்கட்டிப் பலசெய்வின்னவன்சலிற்றால் *
புண்ணைமறையவரித்து என்னைப்போசவைத்தாய்புறமே. (6)

கண்ணபிரான	ஸ்ரீகந்திகனாய் அக தரித்து மறதாபாசை என் செய்தவனும்	ந் உடம்பில்	ஒரு சரீரத்திலே சொப் பிட்டு
விண்ணோர்	திவ்வானிரைஞக்கு செய்யமான விவசூன சுரு மாணிக் சத்தை	பலசெய்வினை கல் கலிற்றும்	பலவகைப்பட்ட சுரு மகனாகிற வலிய பாசக்களாலே
அமுதை	அமிருதம்போன்றவது மான உன்னை	திண்ணம்	மிசவும் திடமாவக்கட்டி
கண்ணியும்	கிட்டியிருக்கச் செய்தே யும்	அழுத்த கட்டி	தேயபதேஷகனே
கண்ண	கிட்டப்பெருதார் கணச் கில்லென்	புண்ணை	தெரியாதபடியாகப் பண்ணி
(அதற்குக் காரணமெதென்னிங்)	மேலே பிரானித்தேன் (அதற்குக் காரணமெதென்னிங்)	மறையவரித்து	அசத்தனான கண்ணை
கடுவைய	இடைச்சகாரா	பதமே	உணக்குப் புறம்பான விஷயங்களினே
		போச	தன்னிலைத்தாய்.

* * * [கண்ணபிரான.] கிழப்பாட்டின் மலினம் என்று பிரஸ்தாவிக்கப் பட்ட பாக்குமென்பத்ததைப்பாக்க அருளிச்செய்கிறதிதில். மிகவும் நேரய மாய் கிரகப்பலிக்கத்தகுந்ததான அந்தப்பாக்குதி மென்பத்ததைப்பற்றிப் பேசுவ தற்குமுன்னே கெஞ்சுகுளிச பகவதவிஷயத்தைப் பேசுகிரு—கண்ணபிரான விண்ணோர்க்குமானிக்கத்தையமுதை என்று.

‘விண்ணோர்க்குமானிக்கத்தை’ மென்பதைமுந்தற அங்ஙனத்துக்கொள்ள வேறுமென்பது ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். “ஸ்ரீகந்திகன்டகியனாய் * அபர்வதாமயர்கன திபதியிருத்துவதது வர்சபோக்பனும்படியந்து வனா தேவக்குறேற அகநிர்ணானவனின்” என்பது ஆராய்ச்சப்படியருளிச்செயல்.

“குட்டுவன்மாலைகந்துபவவேந்தி கிண்ணோர்கண் கண்ணிராட்டி அந்
துபம் தாவிந்வேயங்கு, ஒழிமாநயவினாவிட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்
போந்து” (திருவிருத்தம்) என்றொப்படியே கிண்ணோர்களை வஞ்சித்தவந்த கண்
னிரோனாகத்திருவவதரித்து, அப்போதைய அநிமாநயசெல்லுந்த வேஷக்
களைவெல்லாம் பரத்பகஷமாயாகாக்காமாக காண்கு வேண்டுகாதிப்பித்து ஆராவ
முதமாயிருக்குமென்பெருமனை என்றபடி.

கண்ணியும் கண்ணகிலேன்—பெற்றவைத்துப் பெருதார்களைக்கா
வேன். ஞானவாயம் பெற்றது கொண்டு ‘கண்ணியும்’ என்றார்; சீரமைப்பதத்
தோடேயிருக்கிற கிருப்பைப்பற்ற ‘கண்ணகிலேன்’ என்றார். அதுதன்னைத்
தாமே கிவரித்தருளுகிறார் வேலையோதும்பிலிட்டி என்றதொடக்கி. வேலை
என்பதனால், இந்த அழுக்குடம்புகள் அதுபவவிரோதமாய் நிற்கிறதென்று
காட்டியவாறு. இருவர்க்கு விவிலே ஒரு கவர் இருந்தால் அது கிரோதமாயிருப்
போலே ஜீவாதம் பாயாத்மாவ்களின் அதுபவத்திற்கு இவ்வுடலே காணும்
இடைச்சுவலாயிருக்கின்றது. கழித்துக்கொண்டப் பார்த்தாலும் காதல்மாதா
படி புண்ப்பாபருபக்ககரண பவவகைப் பரவகைவிட்டுக் கட்டிவைத்திருக்கின்
ருமே! என்கிறார்.

புண்ணைமறையவரிக்கு என்ற கிடத்தாட்டு ஸ்ரீமுகித்தி காண்மின்;—
“தொலை மேலிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்குவாசிரியே பாயிக்கும்படி பண்ணின
கித்தனைபொழிய, அகவாய் புறவாயாதிற்றுகிற் காக்கை கோக்கப் பணிபொரு
மத்தனைவிறே” என்பதாம். “நிண்டாவழும்புஞ் சென்றிக்கும் சீயும் நாய்புஞ்
செறிதகையும் வேண்டா காற்றமிகு முடல்” என்ற ஐயங்கார் பணித்தபடி மிக
வும் ஆபாஸமான இந்த வுடல், மேலுக்கு ஏதோ சிறிது மலக்கத்தை கிளைப்ப
தாலும் உள்ளேகிடக்கிற கச்சைக்கள் வெளியே தெரியுமாயின் காக்கை குத்த
வும் அதையொட்டியுமன்றோ வேலைபோன்றிருக்கு மென்றபடி. *படிநாசிரவியு
காபலியு படிநீழாநீழமிவ்வுகை! ஐயாரிடிய கொகொயம் ஸாங்கு
காகாஸ்து வாரபெல—பதி நாமாய் காயல்ப பதந்தல் தத் பதறிப் பவேத்;
தண்டமாதாய வேனிகோயம் கா: காகாய்ச்ச வாரவேத்.” என்ற கலோகம்
இங்கு நினைக்கத்தக்கது. (இ)

புறமறக்கட்டிக்கொண்டு இருவல்லிணையார்குமைக்கும் *

முறைமுறையாகக்கைப்புகலொழியக் கண்ணுகொண்டொழிந்தேன் *

நிறமுடைகால்துட்கோடி செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண் *

அறமுயலவழியங்கைக் கருமெனியம்மாந்தன்னையே. (ஈ)

இரு	} புண்ப்பாபருபக்ககரண இருவகைப்பட்ட	எட்டி	} ஒன்றே பொன்ற கொண்டு பிறித்கொண்டு
வல் விணையார்		குணங்கும்	
புறம் அற	பிரபல கருமக்கள்	ஆக்கை	கவிதைக்கு துடமான சீரத்தியே

முத்த முத்த	தோம் மாதம் கைக்கி	அதம் மூயல்	கையாச்சக்காத்து தருமத்தி
புயல் ஒழிய	புருத்த தவிரும்படிபாச	உழி அம் கை	கைக்கிமுத்தப
நீதம் உடை	அமுதமுதும்பிய		திருவாய்மொழியே
கால் தட	கிசாமையா கைக்கு		அமுதபெற்ற திருக்
தோம்	திருத்தோன்னையும்		கையாச்சக்காத்து உடைய
செய்ய கை	கிசந்த திருப்பகைத்த	கரு மேனி	கைய திருமேனியை
	யும்	அம்மான்	புடையகரு
செய்ய தாமரை	செய்தாமரைக் கைக்கி	தன்னை	கும்பெருமான்
கை	யும்	கைக்கி	கைக்கி
		ஒழித்தேன்	கைக்கி

* * * [புறமுதல்க்கொண்டே.] கீழ்ப்பாட்டில் பாக்குதினம்பந்தத்தை
கினைத்து வருத்தமுற்ற ஆழ்வாருடைய இழவு ஒருவாறு திரும்படி எம்பெரு
மான் தன்வடிவழகைக் காட்டியருள், அதை கைக்கித்தவாரே தம் உடம்பை
மறந்து மலிந்த பைகிஞர், இவரை மெய்மறக்கப் பண்ணித் தான் அவன் வடிவு.
* கிறமுதல் கைக்கித்தோன் செய்பவாள் செய்தாமரைக்கை அருமைய
வாய்ப்புக்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னை கைக்கித்தவாரே
* என்று பெருங்கைக்கிபாசை உறுகிஞர்.

முடிபொட்ட கிடந்ததபறித்த அகிழ்த்தக்கொண்டமுடிபாதபடி புச்சு
தோற்றமே உன்முடிபாத முடித்து கைக்கிப்பட்ட இரண்டு மறந்தபாபர்கள்
உண்டே; புண்பம் பாபம் எனப்படுமவர்கள்; அந்த முதலியார்கள் பிடிப்பதற்
கிடமான கைக்கிதியே, திர்த்த கிடந்த வார்த்தோறும் தகழ்த்த திரியும்
கூத்துபொலே புருதல் தவிரும்படிபாசைக் கருமேனியம்மான் தன்னைக் கைக்கி
கொண்டேனென்கை.

முத்தமுதும்பிய எம்பெருமான் ஆழ்வாருத் தோள்களாலே அகிசந்த
வந்ததபற்றி 'கிறமுதல் கைக்கித்தோன்' என்கார். உடனே கை அமுதமொழி
கினைப்பதற் தோட்கினைகுதலால் செய்வகை என்கார். உடனே குளிரக்
கைக்கித்தவாரே செய்தாமரைக்கை என்கார். * இன்னொன்றியேன்
அன்னையாழியொடும் பொன்னார் கைக்கிமுதலையடிக்கை இன்னொன்றியேன்
* என்று மதிமயக்கால் திருவாய் திருச்சக்குகைக் காட்டியருளித் திரு
மேனியையும் முத்தாட்டாகக் காட்டினமை பற்றி, 'அருமையவாய்ப்புக்கைக் கரு
மேனியம்மான் தன்னை' என்கார்.

* கருமான் திருச்சக்காத்தான் அகல் கிசம்பும் கிசனும் இருவார்கினை
கைக்கித்தோன் கைக்கித்தார்' என்றபடியே திருவாய்ப்புக்கொண்டே எம்
பெருமான் கைக்கித்தவாரே தருமத்தை கடத்த கையாளே அருமையவாய்
என்கார்.

அம்மாளுழிப்பிரான் அவனெவ்வீடத்தான்யானும் *
 எம்மாபுள்ளியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்றவாய்க்கும்கண்டிர் *
 எகம்மா இன்னொழித்தாயென்ன எகநயிபூசலிட்டே *
 மெய்ம்மாலாயொழித்தேன் எம்பிரானுமென்மெலவனே

(எ)

ஆழி பிரான் } திருவாழிபாழ்வானை
 அம்மாள் } உடைய பிரபுவாய்
 அவன் } அவனென்பெருமான்

கைவிடத்தான் எவ்வாயு பெரியவன் !

யான் ஆர் } என் எவ்வாயு தெரிய
 வன் ;

(இயங்குகிறார்)

எகம்மா } என்னுள்ளவனாக
 தன்பு ஒழித் } தன்பத்தைத் தீர்த்த
 தாய் என்ற } உனோ! என்ற

எக நயி பூசல் } சொல்லியே அஞ்ஞவி
 இட்டே } அவையாணி

மெய் மால் ஆய } குணமாய் பிரேம
 ஒழித்தேன் } முகையாய் ஆய
 விட்டேன் ;

என் பிரானும் எவ்வெவ்வானும்

என் மெலவன் } உந்தித் தன்பு பூசல்
 ஆனாயினான் ;
 (ஆதவரவ)

எம்மா யாவி } எவ்வெவ்வோ மனநிலையினை
 யாக்கும் } காணவந்தருக்கும்

விதிவாய்க் } தயவென்கூறாத அரு
 கென்ற } காணெ விதி பவிப்ப
 தாமதமில்

காய்க்கும் என் } பவித்தேவிமே.

* * * [அம்மாளுழிப்பிரான்] தமமுதல தெருமையையும் அவனுதல ஒப்
 புபாயற்ற பெருமையையும் கோக்குமிடத்த அவனுக்கும் எமக்கும் என்ன
 சோத்தியுண்டு! என்ற பிரகாசிக்கவென்குகிறுக்கச் செயிதயும் அவனுதல
 க்ருபாசனம் கையழியப் பெருமையாயினே ஒரு நீராய்க் கலக்க கோிட்டத
 என்கிறார்.

ஆழிப்பிரான் என்பதற்கு—திருவாழிபாழ்வானைக் கையினெந்திய பெரு
 மான் என்றும், திருப்பாங்கடலிலே பகைகொண்ட பரம்பருவன் என்றும்
 பொருள் கொள்ளலாம். எவ்வீடத்தான் என்றத—அவனுதல பெருமை எப்
 படிப்பட்டது!, வாயெவ்வெவ்வானு என்றபடி. யானார் என்றத—என்னு
 டைய தாழ்வு பேச்சுக்கு விளைய என்றபடி. ஆக முதலாகுகிற—எமபெரு
 மான் முன்னே கிற்பதற்கும் தாம் போக்பவனவர் எனபதை நினைவிட்டாய்கிறதும்.

ஆனாலும் ஒரு குறையிலகியெய்க்கிறார் நிரகடாமுகிறும், என்னவழி
 யாலும் மனநிலையகையு பன்னினைவனே திரத்திலும் எமபெருமையுதல
 பரமக்குமை பெருமையுக்காக் தகையுண்டோ என்கிறார்.

பெரும்பாலும் இப்பாசாதந்தத் திருவனந்தத்திற்கொண்டே வேதார்த்த
 தேசிகன தயாசாதந்தனை உலிஷ்டாடாந்தை தாகவிகுறவனில் காலி ஸ்வரீ
 காவெனக் காவலாவா வுலுபாவதபொகோலுசூழிவி கரீஷ்டா கிழிஷ்டா கரீஷ்ட
 மிரிவொதாநாணகிலி பூனலிசெகக் கெளடொகலி பூனலிதகாவெ!
 வலிபலி—கிஷ்டாநாம வேதா கழிகுறவனில் காலி தயீ குசேனி ரூபஜா சா வ்ரஜ
 புலதயேவ மால்வக்குதிதி, அயீஷ்டம் கிஷ்டம் வகுஷ்டிரிபதேருக்கதியி ப்ர
 ஸுததன் க்கொதேயி ப்ரதாயமதகம்பே! அமபலி. * என்கிற சேனாகந்தத

அருளிச்செய்தார். குறையபெருமான், கும்பாபிஷாபநாசனார், சபை, குசேலர், உலர், இடைச்சிவன், மகாசுந்தரர் என்று இப்படிப்பட்டவர்களின் தாழ்வும் எம் பெருமானுடைய மேன்மையும் சிவமி ஒரு அம்மமாகக் கலந்து பரிமாறினபடி புராணங்களிதழவனது; மேமே பன்னமுமாந விவத்தினே பெருமென்னம் பெருமிதம் மேடுபொனக்கை நீயெ ஸமலிவமாக ஆருடயாகவம் காணுகின்றோம்; அங்ஙனம் மாகிய அருள் வென்னம் பெருமெனத்தினே அப்பெருமானுக்கும் எமக்குமுள்ள மேடுபெனக்கும் சிவப்பிட்டதாதெ தெனறவாறு.

கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று — தன் பெருமேனத்திற் பாராதே நீசர் திறத்திலும வந்து தன்னைத் தாழ்கிடங்கென்கென்கு சிலம் அப்பெருமானுக்கு உண்டெனபது கடுகாதிசாழ்வானை அகித்த சரிததரினே அன்றி விவக்காசிக்ந்தது. ஒரு களித ஒரு மலிகினே ஒரு சீர்ப்புழுனானே காதிப்புண்டால், இவைய பரிதாபித அகாருகிவத் தகிருகிவத் திருவாட்டிவ விந்து ஒடிவந்து, "பென்னு வாகு சகடரினாழும் மீமதுமுன்றிவக் காண்பான், என்னின ஐழியுழித் தவரு செய்தார் வென்கி சிறப, விந்துகாசர் விப்பவந்து ஆகிக்காறகிவலீத்த" என்று, வ்யாஹுவிஷாஃவாபிபயாபயம் ஷபாஹி பிஷாஹி. ஆதாமகிமஷபுரோஹ மநு—காசர் பூஷாமபயமதாயதம் ததாவி திக் மாகித்பதகதாஹிமகிவகத. * என்னம் பெரிவா அபெடுமயகவாக அருள் செய்தபடிவை கோக்குங்கால அனம் பாகிதயான தொன்றுண்டோ? என்று காட்டுகெனார்.

கைம்மாதுன்பொழித்தாய் என்று மெய்யன்புகடவார் பெருக்கனிக்ந்து சொல்லும் சொனலி காண் கபடபகதியோடே சொனனோன்; அதுமெய்யான பத்தியாகவே பரிணமித்த எம்பெருமானுடைய கிஷலிகாசம் பெந்துகிட்டே வென்றாசலித்த. (எ)

மேலாத்நேவர்களும் கீலத்தேவதும்மீலித்தோழும் *
மாலாநிவந்தினகாள் அடியென்னமத்தேமன்னினார் *
நீ மேலையகண்ணியதும் பெருஞ்செல்வமுமகன்மக்களும் *
மேலாத்தாயதக்கையும அவரோலிவிபாலானே. (அ)

மேல் ஆம தே } மிதாசொதவர்களை
காசனும் } நீத்யகவிகளும்
மேல் தேவ } இவ்வுவகத்தினன் பக்
கனும் } தாசனும்
மேல் தெழும } விருமயி வானககிந்த
மாலாசர் } எம்பெருமான்
கீன காசர் } இப்போது
கந்த } வன்பக்கவிலே ஆயிடுக
பெயபண்ணிக்ந்து
அடியெல் } எனது சொகுசினானே
மகத்தே }

மன்னினார் } பொருத்தினார்,
இனி } இதுமுதலாக,
சேவ் எவ் கன் } மீனோக்குகடப மாதர்க
னியரும் } கும
பெரு சொக } மதாத்தான ஐசகரிய
மும் } கும
கை மகனும் } குணம்மிந்த பிசாண
கனும் } கனும்
மேல் ஆம தாய } மேலப்பட்ட மாதாபிதாத
தக்கையும } கனும்
அடியே ஆகார் } (எனக்கு) அப்பெருமா
னையாகர்.

கார்வணன்	மேவணனும்	சீர்வணம்	சீரும் வணனும்
கண்ணிதான்	கண்ணபனும்	ஒன் தமிழன்	ஒன் தமிழன்
கமலம் திட	தாமரைமொத்த விவக	இவன ஆயிரத்தன் இ பத்தம்—;	வண
கண்ணன்	பாந திருக்கண்ணோ	ஆர்வணத்	அயிருதபானம் பன்ன
தன்னை	புனையுமான் ஏம்	கண்	மாபேரே
	பெருமனைக்குறித்த;	கரைப்பார்	குதமயக்கன்
கர்வணநன்	கர்க்கின் மீருதைய	மொலித	கங்குத்தியோடே
சுழனி	புனத்தாய் அநுப		யிருத்த
	கண் சுழனிமனை புனைய	அநு சீ	அங்குமபெருமான்
குருவர்	திருக்கரிக்குத்தன்	புருவார்	திருவகாசின் மீது
	கரவா		புடபெறவர்கள்.
கடகோபன்	ஆழ்வார்		
கொண்	அருளிச்செய்த		

* * * [கார்வணன்] இப்பத்தம் கண்ணர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ மிக்ஷர் கரைப்பக்கொண்டு ஏம்பெருமான் திருவகாசீயே புருவாகனென்று பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டுமென்று, காரணமே கயாமனாய்ப் செந்தாமரைக் கண்ணாய் ஆச்சித ஸுபபனான ஏம்பெருமானை குறித்ததென்கின்ற இத்திருவாய்மொழியை அம் குத பானம் பன்னுக்காரபிரபேசே சொல்லவல்லவர்கள் "எம்பெருமானைப் பேரே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடேயிருத்து" தின்பு தாயமிழலினை பொதுக்கு வகைப்பேரே அவன திருவகாசினே புடபெறவர் என்றதாயிற்று.

ஆர்வணனத்தால்—ஆர்வணவத பானம் பன்னுதன்; பட்டர் ஸ்ரீ குண ரத்ன கோஸத்தினை "கலிகத்திம் கமக்யது.....யாம் கண்ணே கண்ண குதாரை கையோ லயணி" என்றார்; சொற்களைச் சொன்னுப்போது ஏனோதேனோ வென்ற சொன்னுக்கப்பன்றிக் கேள்விகொண்ட சொல்லவேண்டும்; அம் குதபானம் பன்னுதாரை மீள்க்கியதும். (கக)

முதல் நிருவாய்மொழி உரை முடிந்தது

ஆழ்வார் திருவகாசனே காணம்.

தர்மிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி

வசு ஸாபதூகாவஸி ஸுஜதவஸதயா நகுகெனாஹுதலாவஸி
 ஸவஸாஸஸூதகா.காஹுதகா.தயா ஸ்ரீகஜேசுவதா வு ।
 தா.தாவஸூகாவஸி ஸிவந்வஸிதயா ஸுஜதா ஸிவஸாஸி
 கரஸாஸூயீ.தவ்ய.தி.கஜேசுவஸி ஸெவதாஸி ஸிவஸாஸி தா.தா.ஹி ॥

* காவயர் சக்கரதென்றே திருவாயமொழியிலே கமலக்கண்ணனான
 எம்பெருமானுடைய திருவநீர்ப் பெற்றதனாலே கருதார்த்தமான * பம்பாழ்வார்
 அப்பெருமானை [காஞ்சிபாளையத்திலும் தலைவத்] கருதப்பக்குப பாயசனாக அது
 திரிபட்டாசென்றது.

1. சகாஸ்பாயத்தேவதா. * காவயர்சக்கரத்தா * திருவாயிபரம்புவ
 னாலே விளங்குகின்ற திருக்கைகளை யுடையவனாகப்படியாதும்.

2. ஸ்வஸூகவஸதயா. * தானே எம்பெருமானைஎன்னுமி பொழித்
 தான் * அடியார் இட்ட கழக்காய் விழ்கையாதும்.

3. ககுகஜேனாந்யக்தபாலாத். * கென்னத்தனைக்கிடத்தாய் * ஆத்தரத்
 றின் கக்குரலைக் கேட்டு அலாகனாக்கு உதவுகதக்காகத் திருப்பாறகடலிலே
 பானிகொண்டிருப்பவனாகவாதும்.

4. பம்பாழ்வாத் * உகிபருளாய் கண்ணனே !. * ஸ்ரீ கருகண
 னாகத் திருவாயநிரித்த விநெயனாவிருந்தாமையாதும்.

5. ஸ்வாந்மதாநாத். * கண்ணியானே விண்ணோர் எருமாஸிக்கத்த
 வமுதாத. * அடியவர்கட்குத் தன்னை முத்தாட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுத்தரு
 ளுத்தன்மையாதும்.

6. கமலதநுதயா * கருமேனியம்மாள் தன்னைபே * அழகிய திரு
 மேனியையுடையவையாதும்.

7. ஸ்ரீகஜேத்தராவகாச்ச, * கைர்மாதுன்பொழித்தாபென்று. * கஜேத்
 திராழ்வானைக் காத்தருளினபடியாதும்.

8. காஹபக்துவயோகாத் * கேசேய்கண்ணியரும பெருஞ்செல்வ
 மும * கம்மக்களும் மேலாத் தாய்தர்கதவுமவரே தீனியாவாரே. * கமலமித
 பத்துமாரிடுக்கையாதும்.

9. வீபதி மதிதய. * ஆவாசர் தருவர்க்காத்து—தருவர்க்காத்து
செய்த. * ஆபத்துக்குத் தோழம்போல் உதவுவதற்குமேதும்.

10. வ்யாஜமாந்தரபிணஷித். * ஆகுஞ்ஞகடவர்க்கென் தகிதே
கொண்டெழுந்த தானே பின்னருஞ்செய்த * விஷயிகரிப்பதற்கு ஏதேன
மொரு விபாஜமாந்தராகையே கோக்கிவிருப்பவருமேதும். ஆக இத்தகைய
காரணங்களைக்கொண்டு ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பரமகருணிகளுள் அடறி
விட்டாசென்றதாயிற்று.

தாய்ப்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.

தாய்ப்பிள்ளை திருவடிகளே சாணம்.

அருளு லாபிலு ஸதகலுது வயதுவலு

பெருங்க லுழைபவரி தவெரப தீர்ஷணனா;

வா தநிரொபிவணுமுவலு லா துமெது;

ஸாஸா; அருகெய லெவ தீதி ஸாஸா லாகுய;

(சக)

(சுருத்த.) ஐந்தாம்பத்தினுடைய முதல் திருவாய்மொழியிலே, இழை நம்மு
டையவர்களுக்குத் தாம ஹிதமுதார்த்ததர ஸந்தமயாகிய முடிபக்கண்ட ஆந்
வார், கிரோதிகம் மிக்க இரகிசத்திலிருக்கும் நமக்கு எம்பெருமானுடைய கிச்
சேறதாமான திருவருள் வாய்த்தபடியை விவந்து உறிஞ்சாவிற்று. * ஒன்றுக்
தேயு மென்கிற திருவாய்மொழிக்கு அடுத்தபடியாகவே பொலிக பொலிகெவன்
கிற திருவாய்மொழிக்குகந்ததகதே; ஏனெனரும், ஒன்றுத்தேயில் பண்ணின
பரிசாபிதசம பரிக்கக்கண்டு அதற்கு மனகாரணமாய் பண்ணுகிறபடியாகவே
பொலிக பொலிக வென்பது அவதரித்திருக்கையாகவே. ஆகவே, இப்படி உப
தேசித்தத் திருத்தவேண்டிய மனகாரிகளினிடையே தாம ஒருவர் மாத்திரம்
உபதிநிக்க வணங்காக இருந்த படியை ஆராய்ப்புத்து எம்பெருமானுடைய
ஆச்சரியமான கருணைத் திறந்தபயிற்றி அதிசயித்த அருளிக்கொண்டதாயிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலிற்றிக் கே விதக்க *
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு *—மெய்யான
பேற்றை உபகரித்த பேரூனின் தன்மைதனை *
பேற்றினனே மாரன் சொலித்து.

காதல் இன்றிக் } (பாகதவிஷயத்தில்) கே திருக்க } அன்பு துணையுமலிருக்க	மெய் ஆன } உண்மையான புரு பேற்றை } ஷார்த்தத்தை
பொய் ஆய் பே } உடம்பாகப் பேசினத சும் }	உபகரித்த } உதவிசெய்த பேர் அருளின் } மதனா கருணையின் தலை தன்மை தனை } மயமைய
புறன் உரைக்கு } கருக்க கார்த்தனான யே பற்றுகாத } கோவடி,	மாதன் } சூழ்வார்
காத ஆரும் சக } திருக்கையிலுள்ள திரு காததோன் } வாழிவாயுடைவருள் மெய்பெருமான்	பொலித்து } திருவுண்மையுடைய பேற்றினன் } தெய்வீத துக்கநிலை.

* * * எப்பெருமான் தன்பக்கலில் உன்னாருகி பக்திசெய்ப்பவர் திரத்தில் கருணை புரிவதுபோலவே, என்னாருகி பக்தியின்றிக் கே உடம்பாகப் பக்திமைச் செய்பவர் திரத்திலும் கருணைபுரிவதுண்டு; இதை ஆழவார் தம் பக்கலினை அதுபலவரித் தயாகக் கண்டாராதலால், தாம கண்டவதனை இத்திருவாய்மொழியில் எடுத்த ஹைத்தரையிற்றது.

“கையாருஞ் சக்கரத்தோன்” எனப்பத ‘உபகரித்த’ என்பதிலே அக் கலிக்கும்.

புறனுரை = வேற்றரை என்றபடி. உமனேயில்லாமல வெளியிலே மாதத்திக்கு சொல்லுகிற வார்த்தை. முதல் திருவந்தாதியில் (41) “புறனா கையேயவாயினும்” என்றதும் காண்க. ‘புறனுரை’ எனப்பதற்குப் பழிச்சொல் என்கிற பொருளும் உண்டு, பெரிய திருமொழியில் (6-4-7.) “நிவன் பொல்லான் திரைத்தானென்றும் புறனுரை கேட்பதன்மூன்” என்றது காண்க. (சக)

ஜீபர் திருவடிகளை காணும்

ஸ்ரீ 1

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐத்தரம்பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி,

பொலிக பொலிக பொலிக.

உணர்வதாரிணை :—இவ்விழுதிவிதாண்டாள் ஸ்ரீ கைங்கிய வம்சத்தின் திரு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது இந்திருவாய்மொழி. இப்போது இந்த மங்களாசாஸனத்திற்கு பாசத்தி ஏதென்கிற; மேலு காலம்பத்தில் * கண்ணு தார் முடிவளிப்ப வெண்டும் பதிகத்திலே ஆழ்வார் கைங்கிய வம்சத்தினர் கிளைக்களை அதுவந்தித்து, அதற்குப் பரிதாபமாக * ஒன்றேயேவு மென்ற பதிகத்திலே எம்பெருமானுடைய பாத்துவந்தைப் பாசப்பேசுத் திருத்த, அத்தாளே திருத்தி, கைங்கியம் பாடியதும் கைகிற வேறதுமெய்த அக்குவனாரும் இங்கே வரலாம்படி விருக்குமிருப்பக்கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரித்து.

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ கைங்கிய ஸ்ரீகயக் கைப்பதற்காக கீதவனஞ்சின சித்ய விழுதிம்க் கின்றும் இங்கிலத்திலே பெழுத்தருள், அவர்களுக்கு மங்களா சாஸனம் பண்ணுகிறார் என்றும் சில ஆசார்பரகம் கீதவநிப்பர்களாகம், ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ கைங்கிய ஸ்ரீபாசம், ஆழ்வாருடைய உபதேசம் கேட்டுத் திருத்தி ஸ்ரீ கைங்கியவர்களின் கைக்குத்திபாடுற ஸ்ரீபாம். இந்த ஸ்ரீ கைங்கியவர்களுக்கே கைகூத்தாக இந்திருவாய்மொழியால் மங்களாசாஸனம் செய்வதாக ஒரு கீதவநம். இந்த ஸ்ரீ கைங்கியவர்களைக் கைக்கைக்காக கைகூத்தத்தில் கின்றும் கந்தவர்கட்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதாக மற்கொரு கீதவநம். ஆசார்ப வர்களுதயத்தில் — * அடிமையுக்களையும் ஆட்செயலாசையுங் கண்ணலோகத்தீபாத்தாங்களில் கின்றுமபோக்த தேவர்குழாவகளைக் கண்டு காப்பிட்டு " என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு அதுவந்தேயம். (*)

பொலிகபொலிகபொலிக பொலிற்றவல்லுளிக்காபம் *

கலியும்காகமுமகைக்க கழக்கிக்குயாநொன்றுமில்லை *

கலியும்கெடும்கண்ணகோணியின் கடல்வண்ணன்புதங்களமண்மேல் *

மலியப்புகுத்திசைபாடி ஆடியுறிதரக்கண்டோம். (க)

பொலிக	} காந்தி! காந்தி! காந்தி!	காபம்	} கருத்தத்தை வினை
பொலிக		பொலித்த	
பொலிக		கலியும்	
உயர்	ஜீகாரகிளக்குண்டார்	காகமும்	காகமேகவாளும்
கல்	கவிதா		

கார்த	அழித்தபேயின்	உடல் உயர்	உடல்மேலே நித்தந்த
இவ்ரு	இவையுயிரின்	நான்	புனையுள் பகை
கமணுக்கு	கமணுக்கு		துடைப
யாத ஒன்றும்	இவையு	பூதநன்	பந்தரன்
	ஒரு காரியமுயின்;	மண் மேல்	இவ்வதற்கு
கலியும்	கலியுருஷனும்	மலையுருந்து	நீரம்பி
கெடும்	(வினாவில்) தொலைந்த	இவையு	இவையுபாட்டுக்கொடு
	கலியு		பாடிக்கொண்டு
கண்டு கொள்	(அதை) பாதவசனாகக்	ஆடி உழிதர	இவ்ருமக்கும் உடையுடக்
யின்	காண்போக;	கண்டோம்	காண்கிறோம்.

* * * [பொலிக் பொலிக்.] இந்த ஸ்ரீ கணபதியை எங்குதந்தது எப்போதும் ஒரு குகையிலுள்ளமரிருக்கவேண்டுமென்று காப்படுகிறது. “பொலியுளையுளையி” என்று வேதம் மும்முறை ஒதுமாபோலே இவ்ருக்கும் “பொலிக் பொலிக் பொலிக்” என்று மும்முறை ஒதுதற்படி.

போயிற்று வல்லுவிற்க்காயம் = காயம் என்றதற்குப் பதற்கு; அவையெம் அனுபவித்தே நீரேனென்கொளையே. ஆதலானவப்பற்றிக் கிடக்கிற அவிதம்ப முதலானவை தொலைந்தபோயினவென்றபடி.

கலியும் கருகும் கார்த = இவ்வி கருகென பதபலிக்க ஆனில்காமை யானே அகல புலவெழுந்தொழிந்தனவென்கை. ‘கார்த’ என்றது கார்த்தன என்றபடி; அச்சாரிகல பெருந் பலின்பாக் இறந்தகாலவினமுதறு

கமணுக்கு இவ்ரு யாதொன்றும் இவ்வு = கமன் ஆரப்ப்சி செய்வதற்கு இவ்ரு விவ்ருமொன்றையின். கமனெனப் புருவார் இருந்தாலன்றோ அவன் கணக்குப்பார்க்கவேண்டுவது. “நித்திராந்த மொழுந்தாது தென்புலக்கோன் பொதிப்பொற்றி. அவத்தவிலக்கின மார்த்தித் தாதலோடி பொலிந்தார்” என்றும்படிபாவிற்றென்கை.

கலியுங்கெடும் = கலியுருஷனும் வினாவில் தொலைந்திவையென்கிறது. ஆராயத்தகுதலத்தின இரண்டாம் பிரகாரத்தின “நமிழ்மாமுனிதக்கு சான்ப கொண்டவாகளாலே” என்றிரு குர்ணிகளின் “கலியுங்கெடும்போலே கலிசு தம்” என்றவிடத்திற்கு விவரப்போன மருவிச்செய்யாவின்ற மணவாளமருணி கர் “இவ்ந்தாம மயர்வற மதிக்கை தெற்றவாகையாலே ‘கலியுங்கெடும்’ என்று—திருமங்கையாழ்வார் உடையவர்போல்வார் அவதரித்துக் கலியுருஷ பாலமும கழிபுமென்று மேன்மரும அமசுததை தர்சித்து அருளிச்செய்தாய் போலே” என்றருவிச்செய்துவை ஸ்ரீ கிருஷ்ண இவ்ரு அதுகாந்திக்கத் தக்கன.

கண்டுகொண்டின் என்பதனும் இதில் கந்தேனாயில்லாமை காட்டப்பட்ட தாகும். அதுபலத்தாலே அறிபுமதுக்கு உபதேசம் வேண்டுமென்கை.

இப்படிச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்றொரு மேல்—கடல்—வண்ணமென்று சொட்டும். இதுவன்றில் பாகைத ஹஞ்சாரில்லாமையாலே வந்துவிச்சாரபம் கிடைப்பெற்ற, கலியும் காகமும் மலிந்த, மெனுக்கும் கிசேஷ-விருத்தி கிடைத்ததென்றென்றிருந்தது; இப்போது பாகைத ஹஞ்சாரம் மிக மிக வுண்டானபடியாலே “பேயிற்ற வந்துவிச்சாரபம், கலியும் காகமும் வந்த, மெனுக்கெரு பாதொன்றுமிகும், கலியும்கெடும்” என்று உறுதிபடத் தடை யில்கி பென்றபடி.

பூதங்கள் = வடமொழியில் “ஹி - ஹதரபா” [ஹ - வந்தரபா] என்ற நாதவடிவரூபம் பிறந்த பூதம் என்று சொல்லி, அதை பெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானது திருக்குணவகை பதபதித்தே அதை பெற்றவர்கள் என்றவாறு. (உ)

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியன்கண்டோம் *
தொண்டர் ! எல்லும்வாக்கி நொழுதுநொழுதுகின்றும் *
வண்டார் தண்ணகறாயான் மாதவன்பூதங்கள்மண்மேல் *
பண்டார்பாடிக்கின்றடிப் பாக்தரிசிகின்றனவே. (உ)

கண்டோர் } (உறுபாசத்திச்சார) கண்டோர் பொருத்திய
தன் அம் தழா } குளிக்கழுவே திருத்
யான் } தழுவ வாய்வாய்
பாதவன் } திருமாளித
பூதங்கள் } பத்தர்கள்
மண் மேல் } இக்கிசத்திமே
பான் } இரண்டோ
பாடி கின்ற } பாடிவென்றி ஆடித்
ஆடி } கொண்டு
பாத்த } எங்கும் பாதி
திரிசென்றன } உலாவுகின்றனர்;

கண்ணுக்கு } (இப்படி) கண்ணுக்குப்
இனியன } பாடிபாடிவாய்
கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்
கண்டோம்—
தொண்டர் எக் } பாகைத்கொண்ட காவ
ல்குடி } பேசுளும்
காரி } கருகண்;
தொழுது }
தொழுது } கண்ணுக்கினிய
கைத }
ஆத்தம் } ஆவாரிப்போம்.

* * * [கண்டோங்கண்டோம்.] பூதி கவடிவம் எங்குத்திகலக்கண்ட ஆழ-வாள் இந்த எங்குத்திகல வடிவபதிப்பதற்கு மற்றம் பல அறகலக்கலையும் ஆத-ரத்தோடு அகழ்க்கிறார். தம்மால் அகழ்க்கப்படுகின்றவர்கள் கிணர்ந்து ஓடிவர-ஆகைப்படுதற்கு உப்பாக “கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்” என்று பெருமிடது செய்கிறார்போதும், கீழே * கண்ணுதார் முதுகலிப்பகிடு “கொடு-வுககம் காட்டேனே” என்று சொல்லும்படியாக, அபாகைத்கிணக்கண்ட கைப்-புத்திர் பூதி கவடிவம் கெளடிவகம் கண்ணுதார் கண்ணப்பெற்றோர் மென்கிறார் கண்ணுக்கினியன கண்டோம் என்று.

தோண்டி! எவ்வீரமாவார் = “மெய்யடியார்கள் தம் சுட்டக்கண்டுகடல்
கடுமெய் அதுவானும், கண்பயனாகவே” என்றும் “பேரானப் பேரோடும்
பெரியோரை ஒருவாடும் சீரிலேனே” என்றும் பாசவத கோஷ்டியின் கவட
நித்திருக்கு மவர்களே! நீங்கள் ஒருவர் தப்பாமல் எடுக வாகும்படி. எதற்காக
யென்ன;

தோழன தோழன சின்ன ஆர்த்தம் = இத்திரிந்த, தோழனதானே
பாம பாயோஜனமன்கு? பாயோஜனத்தன்கொரு பாயோஜனம் யெனாமோ
யென்கொள். ஆர்த்தம்—தன்மைப் பன்மை வினை முற்ற. தோழனதானம் பன்
னாமெனம் என்றபடி.

பாசவததோழனது? என்ன; சின்னடியினிதான் விவரிக்கின்றார். எம்
பெருமான் * தோளினமேதும் என்மார்சினமேதும் சுடர்முடிமேதும் தாளின
மேதும் தன்னாத்தழாய் புனைத்திருக்கு மழகையும் அதிசே என்னென் மதுப
பருக ஆர்த்திருக்குபடியையும், அப்பெருமான் தான் திருவிண்மனானது
யிருத்த அடியாரை கோக்குறெபடியையும் என்ன இசைகளினே இட்டிப்பாடித்
தொண்டர்கள் எம்மோடும் பன்னாதிக்குர்கள்; இக்காட்சியைக் காண வாகும்
கள் என்னாதித்த. (உ)

திரியும் கலியும் சீவந்த தேவர்கள்தாமும்புத்த *
பெரியதிதயுகம்பற்றிப் பேசினபென்னம்பெருக *
செயமுதில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மணமேல் *
இரியப்புத்தினைபாடி எங்குமிடம்கொண்டனவே. (ஈ)

திரியும்	தருமங்கள் தலைநோக ஆருமபடியான	எடல் வன் னன்	எடல்வண்ணனாயுமுள்ள.
கலியும்	கலியுணவாத	எம்மான்	எம்பெருமானுடைய
சீவந்த	தோளையுபெற்ற	பூதங்கள்	பத்தர்கள்
பெரிய	தருமம் தெற்ற	மண் மேல்	இவ்விழுவியே
தெயுமம்	செருதயுணவாத	இரிய யுத்த	மிக் கோளாறும்க இடம் வந்த
பற்றி	வந்தியுத்த	இசை பாடி	தேவரின் பாகத் கொண்டு
தேவர்கள் தா	தேவப் பிரசுருதிகளும்	எங்கும்	எண்ணிடக்களிதம்
மும் புத்த	தாமரையே கெருகி	இடம் கொண் டா	விவரித்தவிட்டர்கள்
பேர் இரபம	மறத்தான ஆனந்த		
மெசனம்	கெஞ்சம் பெரும		
பெருச	மடியா		
சரிய முகில் வண்ணன்	காமமெகவண்ணனாயும்		

* * * [திரியும் கலியும்.] திரியாவிடிலும் இவ்விதத்தினே அடியிட்டு வந்து
சேர்ந்து ஒத்துகடிப் பரிமாறவாய்படி எண்ணாமண்டிசம் முழுதும் ஸ்ரீநாமம்
என மயமாதிற்றென்கொள்.

திரியுந் கலியுகம் கீழ்க் - கலிபுத்தூர்த நார்பத்தாழ்வார்நாயகியே ஆழ்வார் அகத்தித்தொன்று பெரிபார் உதவார் ; இன்னமும் மெய்களையே தான் செங்கோல் செலுத்தவதாக வந்துபுகுந்த கலிபுகுவன் சிவதபுமபடிபாசிற்று ஆழ்வாராகைய பெருமை திரியுந் கலியுக மென்றது தருமமார்க்கம் குணவாக இருக்கையன்றித்தே தனிமேலாக இருக்கும்படியான கலிபுகமென்றபடி. மற்ற பாரதத்தின் மோகதந்தம்மத்திலும் "தப்யுஷ்ணினி விதாஃ பூக்ரூர தப்யுஷ்ண கலாமெவாடிநாஃ | தப்யுக்ரூர தகவக்ரூரணி ஸலிஷ்ணக்ரூரேநாதப்யு = கச்சுரன் வந்தி யிதா புந்தா க வந்துஷா க வந்தோதா : , க பருத்பகூர கலத்தாணி பவிஷ் பத்பதிரோத்தம." என்று சொல்லிற்று ; கலிபுகத்தில தகபன் பேச்சை மகன் கேளான் ; மாயிபார் பேச்சை மனாடுபெபென் கேளான் ; தாமவன் பேச்சைத் தமசி கேளான் ; ஸ்வாமியிவ பேச்சை வேணகவான் கேளான் ; கணகன் பேச்சை மணிகி கேளான் ; கல்லாம் தனிமேலாகவே ஆகப்போகிறது என்பது அந்த கலோகத்தின் பொருள் ஆழ்வார் அகத்த திருவுள்ளம்பற்றித் திரியுந் கலிபுக மென்கிறார்.

தேவர்கள் தாமதம்புகுத்து—இங்குத் தேவர்கள் என்பது இந்தியக் முதலிய தேவர்களைப்பற்றி; அவர்த் தருட கிஷ்கிணோதிசனாவன நித்யவாசிகளாகச் சொல்லுகிறது. இந்தக் கொடுபுலகத்திலே அவர்கள் அடியிதேயங்கே பாணத்தில்கூட, அபபகிரூபமும், அவர்கள் இவகே சூகவஷணவ மமருத்தியபர்கண்டு இந்திரனிலே காழாக்கலத்து பரிமாதி கத்தத பெறவேணுமென நினைத்து இங்கே புகுந்தார்கள்விரிந்து.

பெரியநியுதம்பற்றி - பெரிய க்ருதபுகமென்றும் சிறிய க்ருதபுகமும்
 ஒன்றுண்டாகின்ற சங்கீதமேயுண்டா ; தோதாபுகம், தாராபுகம், கலிபு
 கம் என்றிப்படி வேறு புகக்களானே விசேஷத்தில் திகிலே ஒரு பேரவிபாக வளர்ந்த
 க்ருதபுக மென்றபடி. ஆதி அருஷ்டியில் க்ருதபுகத்தைச் சொல்லுகிறது என்
 பாறுமண்டு.

பேரின்பவேள்வியைப் பெருக ¹ பாம்பதத்தில் ஆனந்தமும் சிற்றின்பம்' என்று சொல்லும்படியாக, பகவததுபவ ஆனந்தம் இச்சிலந்திலே அதிகரித்த தாயிற்று. அதனாலே பெண்கள்;

[கரியமுகில்வண்ணனிப்பாதி.] இராமரோன் செந்திரகடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது அவனைக் காணப் புறப்பட்ட அயோத்யாவாஸிகள் “வெவ்வுயிரிம் விவாஸ்யாமம்” ஸ்ரீராமக்தம் ஓயவ்யதபு | கஹ ஓக்ஷாஜேமே நாரிம் இமதஸ்யோகநாஸதபு = மேகச்வரமம் மஹிபாஹும் ஸதிராஸதவம த்ருடவ்ரதம், கதா ந்ரஸ்தபாமதேஹ சாமம் ஜகதச் ச்ரீரகாசகம் ” என்று எழில் மேகவண்ணான இராமரோன் எந்துகாண்போம்! என்று தாண்போம்!! என்று வாய் வெறுகிக்கொண்டே வந்ததுபோல எம்பெருமானுடைய வடிவமரு தன்னிலேயே சபலக்கவாண பாகவதர்கள் இச்சிவத்திலே திரம்பிவிட்டார்கள்.

இரீய — பீர்திகோலாதலம் தித்கும்படிபென்னை இரீதனாத —
இருத்தவிடத்திலின்னமை. (உ)

இடங்கொள்மையத்தையெல்லாம் எடுத்தக்கணவனபேரே *
தடங்கட்பன்னிப்பெருமான் தன்னுடைப்புதக்களையாய் *
சுட்டாதிருத்துமெழுத்தும் கீதம்பலபலபடி *
பெரும்பறத்தும்குளித்தும் காடகம்செய்சின்றனவே. (ச)

இடம் கொள் மையும் திதத்த
சமயத்தை என் } தடங்கட்பென்னை
வாய் } வாய்
எடுத்த சிறு } தீர்ப்பறிவாப்பறித்தத்
வன பேரே } தொண்டாயாப்
பேரே } பேரே
தட கடல் } அருந்தாசாயின படி
பன்னி பெரு } மாண்தன்
மான் தன் } மாணுடைய பத்த
இடை } எனே மலிந்து
புறம்பே }
தும் }

இடத்தம் படுத்தகொண்டே
இருத்தம் உட்காத்தகொண்டும்
எழுத்தம் தின்ற கொண்டும்
பல பல தோ } பலபல பாட்டுக்கொள்
படி கடல் } படிக்கொண்டே
தம் } உட்கொண்டும்
பறத்தம் } தனாயில் என் பாவா
குளித்தம் } உத்தாடிக்கொண்டு
காடகம் செய் } களித்தத் திரிபா
சின்றன } சின்றுதன்.

* * * [இடங்கொள்] உகைத்திகே மிகச்சிறந்த வந்துக்கள் வலம்பமாகவும்
உபபேரமெற்ற வலுதக்கள் அபரிமிதமாகவும் விளைவது இவையு. என்செய்வனவிர்
பேரதபத்திகே தேகிகன் “வலபுதக் காவிராத்தி வலுதெ வலமாடுவனா |
தூதலுலீவித் பகு தூது தீனாபுலா மதா—அந்தத் காவிராத்தி வலுதே
காவிராமென, பருதனஞ்ஜீவித் பதா அருப்பமாணதலாம் கதா.” என்னெரு
கலேகை மருளிச்செய்கிறார்; இவ்விதத்தில் உச்சப்பூண்களான அலரி முதலியவை
யினையினையாக விளைவின்றன்; உலிகையீட்டும் துடிதின் மாருதிபோல்வார்
பாடுபட்டுத் தேடிப் பிடித்தக் கொணாவென்மெயடி மிகவும் அருமைப்பட்டிருக்
கின்றனவென்பது அந்த கலேகத்தின் கருத்து. இதுபோலவே இவையினில்
பாற்றாமதங்கள் குறிக்கும்மதங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற தீயமதங்கள் மலிக்
தம், ஆண்டிகமதம், கைதிகமதம் என்று உண்மையில் நிறப்பித்தக் கூறப்படுகிற
மதம் மிக விளையாடியிருக்கும். அங்ஙனம் மலிந்து விடக்கிற தடங்கட்பென்னை
பென்னாம் பறித்தப் பொருவொகாப்பேரே ஸ்ரீகவுண்டுவர்கள் மலிந்துவிட்
பார்க்கென்மெயர். இதன் கருத்து என்னெனவில்; * பெ கண்குழைசுவை
தவி தகவிராசா; பெ வலமாடுவனாவினிலி தலுவலகா; | பெவா கலாபு
வலகெ வலா; திபுபுபுபுபு; தெ வெல்லுலா வலவதலா வலிதூபணி =

பே கண்டலகாதுவல்கலிசாகுமாண; பே பாறா—அவையிரிதலிதசக்கக்கா;
பே வல கலாபுலகே கலாதுர்த்தபுண்டா; தே கலவலவா புலகம் ஆ
பலிதாபத்தி. * இப்பாதிவலித் கொன்றுபெய்யே ஸ்ரீகவுண்டுவகைமணிகள்

காணாவினிய அழகிய வசதிகள்களின் குகைதவிர்தியே பாபநாசுவென் தவிரங்கும்
 உருவம் கண்டால், கண்டகாட்சியேயே அமைதியைதங்கள் அகிந்தையோமத்
 தவிர- கிளக்குவாக் கண்டவாறே இருள் தன்னைடைய கிளக்குதொழியுமா,
 போலே பூக்கவடிவவர்களின் வசதிக் அமைதியைக் கண்டவாறே அவ்வசதிக்
 மதங்கள் அகிந்தையோமத் தட்டுண்டோ?

இந்தே ஈட்டு ஸ்ரீஹத்திகாண்டின் ;—“ யோஸை பென்பாடுமென்மென்
னின் ; காத்திகர்க்குப் பிறகா ஈகியெழுமென்மென் அபிஷேதிநிமிமிபிறே ;
நெற்றெப்பப் புல் தேயுமாரபோகே இவர்கா காந்த தீந்த அகல தன்
கடபே தேயுமத்தி ” என்பதாம். பாடகாத்திகர்க்கா ஸ்ரீபிரபாகர் பிறர்க
காது அத்தத்தகியும் ஆகாசகியும் அழகுபடக்காட்டு மூத்தகலேயே
பிறர்களுகடபவநாநம் கண்டத்தகர்க்காவுர்.

இப்படிப்பட்ட மதாச ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இக்கிரத்தினே மலிந்த பணம் தரவந்தாதுண்டான மெழும்பியானே புற பாய்க்கலைப் பாடியும் மனோஹர மாட உலகமியும் தம்விக்குளித்தும் பண்ணுதின எம்பிரமங்கள் என்னே ! என்ரு நடுபடுகிராவித்து.

“எம்பெருமானாகியவன் கீழே, மமஸாபநாழகர் எனச் சொல்லாதி
மாப்போனையும், ஆளவந்தார் என்கைய ஈஜா சொல்லாதுமாப்போனையும்
இவர் சொல்லாடுகிறபடி” என்பது ஈடு. இப்பாசைத்தின் பின்னடிவரின்
அகையுடைய வேர்க்கி இது அருளிச்செய்தபடி. (ஈ)

செய்தித்தொடர்ச்சைகளைக்கொண்டு ஒத்திதழ்ச்சியிலுள்ளதும் *
 எவருக்குத்தான்மேலாயிற்று மாயத்தினாலெவருக்குமன்றி *
 ஐயமென்றில்லை அகக்கொச்சுப்பித்திருந்தவர்க்கும் *
 உயர்வுகொண்டவர்க்கும்மேலாயிற்று ! எவரிடையுள்ளதென்றோ, . (16)

[illegible]

* * * [செய்தித்தொடர்]. இவ்வடிவத்தின் படிபெறாவிடப்படாததொன்றும் அகவெய்வத்தின் ஆழ்வாருடைய திருக்கண்ணின் பாயமே ஒரே ஒரு விஷயத்தால் தமது திருக்கண்ணுக்குப் புண்படுகின்றதாக இதில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அங்குப்பார்த்ததொரு பாவமே கொஞ்சியொன்றே நெய்யை ஈரநீர் கின்றதாம் தமக்கு.

மயவத்திருக்கென்கும மன்னி-பூதவருண்ட ராதனாடைய பத்தர்சொன்னித்யரும் முந்தரும் ஆச்சரிபமாத எங்கும் புருத்திருக்கிருந்தீர் என்னை, மாயம் என்று ஆச்சரிபத்தைச் சொல்லுமதத்திற்கே "மொழிவழியே ஆராய்பா—மாயவாயி ஆத்மமாயபா" இப்பாதித்தவண்ணிற் போக இக்கைபென்ற பொருளையும் சொல்லுமாதலால் 'இக்கையாரே' என்று எம்பெரிசையருளிச்செய்யும்படி. உவவா-தராவத-புதே தவவா-தராவத-புதே * என்றிற் உபவிஷத்தின்படி திருவாட்டி தன்னவர்க்கு இக்கிதைத்திருத்த திருப்புதம் இவ்வியாதிருக்க, அவர்க்கு இங்கு எப்படி வரக்கூடும? என்று எங்கெங்கெவண்டா; எருமமடியாகத் திரும்புதம் இவ்வியென்றதே தவிர, இக்கையாரே திரும்புததாம் இவ்வியென்று சொல்லித்தவிர; உரோகுகொளையு காரோனீ காரோடுவது-தவவா-தராவது என்று உபவிஷத்ததாரே ஒன்றென்பே. இது தோன்றியே மயவத்திருக்க என்பதற்கு "இக்கையாரே" என்று பொருள் பணித்தது.

ஐயமொன்றில்லை—இது எவென்ற தீபமாத இருந்த மூன்றடிவானிடம் அகவயிக்கும, பின்னடிவானிடம் அகவயிக்கும, கையருத்தன் பூதங்கள் எங்கும் மன்னியிருக்கிருந்தென்பதில் ஐயமொன்றில்லை; காண்பாக்குநிகளையும் ஆண்பாக்குநிகளையும் இவ்வென்குப்பவர்க்கு இனித் தொழையவே போகிருக்கென்பதில் ஐயமொன்றில்லை.—“பூதவாரணையின் கடுமே கணையானவன் புருத்தரப்பாரே புருபபார்த்தராகுண்டாடிக் உக்கருக்கு உதீவிக் கெயிவெயி” என்பது சிவ.

கொண்ட ஐயி பெயர்த்திடுமே—கையருத்தன் பூதங்கள் உக்கருப்புகொண்ட ஐயிவையும பெயர்த்திடுவர்க்கு என்னை, ஐயிவையப் பெயர்த்திடுகையாவது காலத்தையே மாற்றியிடுகை. --- --- --- --- --- (10)

கொண்ட ஐயிவையுமவிசாதி பகையிதீயவெல்லாம் *
கின்றியவையில்கடிவான் கெயிப்பிரான் தம்பெருந்தான் *
கெயிவையையும் தன்னியையும் குலையுந்தான் *
கெண்டதொழுதுய்யின் தென்னான் | சிவந்தவய்ச்செய்தித்தீயே. (11)

கொண்ட	கொண்டெய்த	கந்த பாலமும்	கந்தாம்பாடியும்
உயிர் உயர்ந்தும்	பிராணமெழுந்தரு	தூய்மை ஆடியும்	தூய்மைநித்திரம்
விசைநி	விசைநியும்	சூரண	நிர்விரத்தியே
பகை	தலைவரும்	பந்தார்	பாவிபுத்தகன்
பரி	பரியும் (முதலான)	தொண்டர்	நிதாவிநியம்மனித
நிலை என்னம்	மந்தமுள்ள கொடிய	நினைதைய	உலகாது கொஞ்சை
நி உயிர்	தவ என்னவதானதயும்	செய் சிறத்தி	செய்வகைய (செய் விசை)
சிறந்த கடி	நினைபுநினை	சென்ற	நினைபுநினை
காள்	தொண்டபந்தாரை	தொருது	உலகாது பந்தார்
செயி பிரான்	சந்தாபாணிபாசை எம்	உயயிர்	உலகாது பந்தார்
தயர்	பெருமையுடைய பந்தார்		
பொந்தார்	உய்ந்துவந்தார்;		
இரை	இரைகை		

[illegible]

வேப்பிராள் தமக் எங்கையோ—திருவாழிபாழ்வரன் படைவர்களைப் படுத்துகிறபாடு இவர்களும் படுத்தவர்களுக்கெனப்பது விளங்கும்.

அவ்வளம் பேசாத மேலிப்போன் தமருடைய சேஷமுதவனைச் சொல்
துறைய மூன்றாமடி. அவர்களைச்சென்ற ஆச்சரித்து உஜ்ஜீவித்துப் பேசு
கை; அல்லது, அவர்களிடம் சென்று அவர்களைத் துணிகொண்டு எம்பெரு
மானை ஆச்சரித்து உஜ்ஜீவித்துப் பேசுமகம்—வந்திறது மற்றடி. சிந்தனைபச்
செய்வவரே விவரித்ததித் தொழியேனுமென்றது—பிரபோதுவார்த்தாத்திற்ரு
மடியேற்காதே அந்நப்பாயோசனாககத் தொழியேனுமென்றபடி. (க)

பொருளென்னுதல்; உத்தேசி எத்தேசி வாசியின்பி, உனக்கொரு புண்
காட்டத்தாப்போரூ' என்ன வாழ்க்கைகள் பக்கமிதே கொண்டு சென்ற அவ
சுபேஷிதத்ததத் தலைக்கடிக் கொடுத்தான்; ஆகியின்பு இதில் ஸாதி
அவனே." என்பதாம்.

“உய்யக்கோள்” என்றே பலரும் ஓதிவருகிறார்கள்; ‘உய்யக்கோள்’ என்ற
பதே பொருத்தமான பாடம் என்பர் பெரியோர்.

ஆழ்வார் இயங்கச்சொல்லை கேட்டவாரே, தேவதீர்தரபஹும பன்
னரீத் திரிவாருடைய மூலம் உதந்து விட்டது; எம் தெய்வத்திற்கு இவ்வனோ
ருரை சொல்லுகிறாரோபென்று அவர்களுக்கு மனமும் உதந்து மூலமும் உதந்த
படியாகக் கண்ட ஆழ்வார் “கலத்த மனமொன்றும் வேண்டா” என்று அவர்
கருகடைய எண்ணத் துடைத்தோர். “கூடாநேவகரகன் பக்கலிசே பாத்ந
யாதிரத்தி பன்னிரிஞக்கும தன்னிய கொஞ்ச வகங்குக்கு வேண்டா!” என்று
பொருள் உதப்பட்டது.

வரித்தாத்தத்தாகக் கையொப்பம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்—கண்ணனம்மாலைத் தெய்வநாயகம் என்பது. [இதப்பதெல்லாம் இப்பாதி] இதுப்பதாவது சொல்பது தான் நீங்கள் இவ்வெழுத்துகளையெல்லாம் என்பது, சித்தபஞ்சமம் கையிற் தீர்வதாய்க் காய்வு பஞ்சமம் ஆகிய இவற்றை வகுத்தபடிதான் 'இதுப்பதெல்லாம்' என்பதனால் விவரித்தல் அக்கருமத்தின் வகுத்தபடிதான் 'அக்கருமம்' என்பதால்' என்றும், இத்தாபம்வாழ்வு' என்றும் 'வருணபம்வாழ்வு' என்ற மிப்படி பண்ட தெய்வநாயகத்தின் பெயர்வின் உச்சரித்த அங்களுக்கு ஆர தீர்வ கொள்வதற்குத் தேவநாயகத்திற்குத்தான் "வருண, காய, கரு, கரு, கரு, கரு" என்பதில் உபநிஷத்தவரித்தாத்தத்தின்படி என்பெருமையின் உயிர்த்துறையும் அந்த "அக்கருத்தாதி தெய்வநாயகம்" உடனாவும் பரிபதித்தியம்வரித்தெல்லாம் அதுத்தியம்வரித்தான் என்றதாயிற்று. உதார்த்தம் உதார்த்தம் செய்யும் காரியம் காரியம் உயிரே திருத்தியகடபம் காண்கிறோம்; அதுபோல சிவபுத்தராவான் தெய்வநாயகத்திற்குச் செய்யும் காரியம்வரித்தும் வரித்தாத்தாத்தியவான் என்பெரு மையின் திருத்தியகடபம் குறையின்வின் என்பது சிவபுத்தராயிற்று. "நீங்கள் தெய்வநாயகத்தின்வின் வரித்தெல்லாம் செய்யும் காரியத்தின்வின் வேண்டாவென்று மறுக்கின்வின்; தாராவநாயகம் செய்யும்வின்; ஆனால் அந்த தெய்வநாயகத்தின் என்பெருமையுடைய குறித்தியவான் [சரிமம்] உள்வரித்தான் என்பதில் பரிபதித்தியம்வரித்த செய்யும்வின் என்றதாயிற்று.

இவக்குறிப்பிப்பாதுவண்ண எவ்வகைக்கும்தன் ழுந்தி *
 கிளத்தினான் தெய்வங்களைக் கந்தெய்வமாய்கள்தானே *
 -மறத்திருக்கவகையான்-தன் புதுக்கந்தெய்வமாய்கள *
 -மறத்திருக்கவகையான்-தன் புதுக்கந்தெய்வமாய்கள *

வெண்பின்பிழாவுத்தமிழ்க்குள் மேயித்தொழுகுபவரின்நெ.

“எம்மாவிடத்திலிருந்தும் செட்டம்” என்றும் “இக்கதைத்தித்யாவின்மேல் இத்திர கோகமாரமச்சகவை பெரிதும் வேண்டுகிறேன்” என்றும் சொல்லுகிறது. திருவாரங்குழி குறந்தியை வாரண குறந்தியின் மொதல்பு இக்கதைத்தித்யாவின்மேல்.

மேலித்தொழுவாய்ப்பினிசின் வேதப்பனிதலிக்குக்கை *
காவில்கொண்டதன் தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே *
பூலிப்புணையும்விளக்கும் காதேழம்கீழும்மலிந்து *
மேலித்தொழுவாய்ப்பினிசின் பகவதும்பிக்கைதவகே.

(அ) (க)

வேதம் புனிதம் {	வேதத்தினுள் பாயபலித்	மேலி	அடைந்த
திருக்கை {	திரையா புருஷனாகத்	தொழும்	கைக்கேரியம் செய்தி
	தம் முதலியவற்றை		
காவில் {	காவிலும் உச்சரித்த	அடியாரும்	அடியாரினையும்
மெய்கி {	மெய்கி		
ஞானம் விதி {	பக்தியாக்கம் தகரா	பகவதும்	{ குறந்தியை விட்டபின்
பிழையாமே {	பக		பும்
பூலிப்	மலரோடு உருவ	உருவமிக்கை	{ இங்குமொன்றை அறிவி
புணையும்	தரமும்		காவில்கொண்டது;
விளக்கும்	தீபமும்		(ஆதாயிப்பு)
சுத்தமும்	சுத்தமும்	கீர்மை	கீர்மை
கீரும்	திருமஞ்ஞானமும்	மேலிதொழுவாய்ப்பினிசின்	{ (அடைந்த) விருப்பி
மலிந்து	புரையாக்கமெய்கி		வகைக்கி
அச்சதன்		உய்ப்பின்	உத்தியியுமன்.
தன்னை {	எம்பெருமானை		

*** [மேலித்தொழுவாய்ப்பினிசின்] பகவத பக்தர்கள் இருவகைப்படுவார்கள். பகவதகை. கைக்கேரியம்செய்து போதபொக்குளமும், குறந்தியைத்திரையின்மேல் போருளமும். அப்படியப்பட்ட பக்தர்கள் பூலிபெய்க்கும் பக்தர்களைக் கீர்மையும் அவர்களைமொத்தம் ஆக்கியும்கே மெய்கிறார்.

* வேதப்பனிதலிக்குக்கைமெய்து தொடங்கி * மேலித் தொழுவாய்ப்பினிசின் என்னுமளவும் கைக்கேரியம் விட்டபின்னைச் சொல்லுகிறது. பகவதும் எனது குறந்தியை விட்டபின்னைச் சொல்லுகிறது. [வேதப்பனிதலிக்குக்கை] வேதம் ஞான புனிதமான குத்துக்கமெய்து புருஷனாகத்தம் காரணத்தினாலும் முதலியவற்றைச் சொல்லுகிறது.

ஞானவிதி மெய்து பகவத்கைதவகைச் சொல்லுகிறதாக மெய்கிறதாயம். ஆகையினாலும்திருவாரங்குழி பிதகாணத்தில “பகவத ஞானவிதி பணியகை மெய்து இவர்களைக்காவிலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்” என்ற குர்ணிகை உண்ட.

“தொடர்ந்து அடியைசெய்யும் இவையெருமையையும், கெடத்தலிடத்தே கெட்து குறந்தியை பண்ணுபீ பூர்வாதாரணமும்போலே திருப்பாரே ஞானிதது கோகமாரம” என்றாய்க்கினை விசொல்க.

(க)

வினாக்கள்-விடைகள்

[illegible]

தோக்கவமர்த்ருபாங்கம் எங்கும்பாத்தன்தோன்யா! *

ஒக்கத்தொழுகிறாராகில் கலியுகமென்று நிரூபியும்.

(40)

சகலப் பிரா	}	செய்திரமும்	சகலமும்	}	சகலமும்
மேலும்			சகலமும்		
(அ)தும்		பிரமமும்			சகலமும்
இந்திரமும்		தேவகந்திரமும்			சகலமும்
முதல் ஆம்		முதலாம்			சகலமும்
தொண்ட		தொண்ட			சகலமும்
அமரர் குழை	}	தொண்டகமும்	அமரர்	}	அமரர்
சகலம்			அமரர்		
சகலம் திரு	}	சகலமும்	சகலம்	}	சகலம்
சகலம்			சகலம்		
மேலும்		ஆதிரமும்			சகலம்
பிரதமமும்	}	பிரதமமும்	பிரதமம்	}	பிரதமம்
தொண்ட			தொண்ட		

* * * [பிங்கலனாதர்] : சீமகன் ஆராதித்திற தேவதாதனும் எம்பெருமானை ஆசாயித்தே தம் தம் பதவிகளைப் பெறார்கள், சீமகனும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை ஆசாயித்துப் பிழையங்கொள்கின்றார்.

ஊழி [கூடி] : கண்டும் வடசொல் எல்லெனத் திரிந்து, அனாயிம்
 ஊழ்ப்பிரிவாநவெனத் தபெருள்படும; இது சிவபிரானாகரு வழங்கும் நாமத்
 தருள்வனும். சிவனும் பிரமனும் இத்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவன்.
 ஸ்ரமிகளாகவைய கண்ணியானான ஸ்ரீமத்தராவணனுடைய அனாதாரண
 விவரமத்தவது ஆச்சித்த, அதன்பனான லோகன்வந்தேதம் பார்த்த சொல்வ
 முடையவா'யிருக்கின்றான் அதாவது, ஒருவொருவர் ஒருவொரு பதவிபிசே
 யிருக்கின்றவென்றவரது.

தோண்டி! ஓக்கத் தொழித்தீராகில் = தேவதாந்தர கோபுதாரன
நீயனனும் அவர்களைப்போலே சம்பெருமனாயே தொழுவல்லீர்களாகில், கவிபுர
மொனையிசைப்பாரும், அதாவது - உங்களுக்கு தேவதாந்தர பராயன்யமாறே
நீசந்தனத்திற்கு நேருதவான கவிபுரநோயை தொண்டிமென்க. (30)

கலியுகமொன் ஹயின்றிகே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும் *

மலையாளமொழி மூலத்தி் மலையாளர்கள் மூலத்தினர் *

கவிவசுந்தேவன் குருகூர் அரண்மனைக்குள்

குலிபுகழாலித்திப்பத்து உள்ளத்துமாசனக்குறியும்.

(58)

திருவரய்மொழி னுற்றந்தாதி.

பொலிக் பொலிகவேன்று பூமகள்கேன் றேண்டக்
மலிவதனைக் கண்கேத்து வாழ்த்தி—உலகில்
திருத்தாதார் தம்மைத் திருத்தியமாறன்சொல்
மருந்தாகப் போதுமன மாக.

(32)

உலகில்	திருவருவதெய்வ	(அங்கனவோடு சிவவாமன)	திருத்தாதார்	திருத்தாமலிருப்பவர்களை
பூமகன் கொன்	திருமாறுக்குத் தொன்		தமனை	
தொண்டி	புகளான ஸ்ரீகங்கைய			
மலிவ தனை	காணி		திருத்தெய்வ	(புத்தேச முத்தாயே)
காணி	காணி			திருத்தெய்வமுள்ள
உலகத்	உலகம் பூரித்த		மாதன்	கூதவாருடைய
பொலிக	காழக காழக வென்ற		சொல	புதிதெய்வமே
பொலிக	மருதனா சரணம்		மருத்த ஆ	மருத்தா
சுந்த வாழ்த்தி	பகவதி		மனம் மாக	மனமகமகம் தொலை
			போதும	திரும.

நீதே க நன்னாசார முறையிப்பவிலே க கொதிவுகம் காட்டேடு
என்ற ஆழ்வார்க்கு இரவிலத்தில் இருபது குருவர் ஓபாகபமாணகக்காக எம்,
பொருமான ஸ்ரீ கங்கையத்தின மலித்திருக்கும்படியை இரவிலத்திலே கரடிக
கொடுத்த, அதுகண்டு மருதனாசாரணம் பண்ணியும், இன்னமும் திருத்தாத
வாணர்களை உபதேசவகையே திருத்தியும் போந்த ஆழ்வாருடைய திவய
கூகுத்தெய்வ கமருடைய மனனகமகவகை கழிப அருமருத்த எவறதாயிறும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆளுதும், சேதானிடத்து ஒரு வகையான பார்வாத்தியையும் ஹரிபாத விரித்தோபாயத்தின் கார்ப்பகாத்தத்திற்கு இந்த அதிபார்வாத்தியானது இடை யூருகமாட்டாதோவென்னில்; இந்த அதிபார்வாத்தியானது விரித்தோபாய மான எம்பெருமான பன்னினை கருவியின் பயனெனக் கருதத்தக்கதாம். “போமாகாதம் கடம்புகைய வினைவித்த காமர்மெனி எங்கெங்கன்” என்று இப்படிப்பட்ட அதிபார்வாத்திக்கு நேமதுகான பத்தியைப் பிறப்பிக்கும்மையும் வளர்ச்செய்யமையும் அவ்வெம்பெருமான குறுகியவையன்றோ சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் பத்திபராவசய பாயுத்தமான இந்த அதிபார்வாத்தி உபாயபக மென்று பூர்வாகார்ப்ப விரித்தாத்தம்.

அன்றியும், பவிராக் கடுகப்பெயரேனுமென்ற வினாவின் மிகுதியினால் கண்ணாளுகமுதலிட்டு இத்தலைபடுதே அலமாபெய்க்காம் * கம்மை வாகைப்பட்டு இவ்வளம துடிக்கப்பெறுவதே! ” என்று அவன் மூலம மலருகைக்கு உதப்பா கையாலே இத்தகைய அதிபார்வாத்திகளெல்லாம் அவனுடைப மூலமலர்ந்திக் காகப் பன்னும் கைக்கரிபத்தோடொத்து உபேயத்தின் அந்தர்ப்பூதமாய்க்கிடு மெனறே அதுதவிடத்தக்கதாம். (க)

மாசறுதோதி என்செய்வவாய்மணிக்குன்றத்தை
குசவரீலனை சூழிழந்தினைபகையே
பாசறவெயதி அழிவிழத்தேனைகாணாயம்? *
செவ்மூலவர்கவணை தோதி! என்செய்யுமே? (க)

மாச அது	அருக்கத்த தேன்க்கை	பாச அது	உடம்பின் பகைய தீதம்
சோதி	புடைப	வந்தி	அழிகைடத்த
வெய்வ காய்	{ கிணத்த திருப்பகைத்தகை புடைப	அதிவு இழத்த அதிவும் இழக்கப்பெற்றி	
என் மணி	{ மானிக்கையிப்போம் எனக்கு போய்வருவ கூழம்,	எனை எனையம் { எத்தனை எனைக்குப் போம்?	
குன்றத்தகை		தோழி	தோழியே,
ஆச அது	{ குற்றமற்ற வேருகைத்தகை புடைபகையும	தக அறம்	{ கைகத்தென்றே அற்றத்திரந்த
செனை		காரவர்	காரருடைப
அதி மூர்த்தி	{ முழுஞ்செய்யுமாய் எம்பெருமான	கைகை	பழிமொழி
கைய		என் செய்யும	யாது செய்யும்?
கைய	தேடி		

* * * [மாசறுதோதி] பார்வாத்தி காலவி மடலூர்வதாக என்னினபகைய அதிந்ததோதி அதனை கிலக்கப்புகுத்து “வாரார் பழிசொல்லுக்காய்” என்ன; அவனுடைப அழகு முதலியவற்றாலே அகப்பட்டுக் கையகின் கான் வாரார் பழியை கையியம் பன்னும் கிடைக்கையினே இவென் எத்தகிலுன் தலை.

முதலகியினும் கம்பெருமகனுடைப ஒப்புவர்வத கையுழகு போப்படு திறது. “மடவெடுக்கை மாச என் திருக்கிலுள் தோதி; மடவெடுதோழிகை

மரக என்றிருக்கிருளியை. வ்யதிசோகத்தின் இப்படி ஆற்றுகை கிண்பாதரின் காம காங்கிற விஷயங்கள்மேலாபாதிவாயே—வடிவிலே பரிணத்தவளாகவாயே மூர்பட வடிவிலே மகன்டுவருள்” என்கிற எட்டு முறைஞ்சிதின் காரண.

மெதும வடிவமரு மாத்நித்தகைக்கண்டு துடிக்கிறேனவலென் ; அவை யில சில குணத்தையும் கண்டு துடிக்கிறேன் காண் என்கிறும்—ஆரவீலனை என்பதனால் ஆக என்னுதம மரக என்னுதம் குற்றம் என்பித பொருள் ; குற்றமற்ற சிவமாகது, கலங்குமபோது தனபேருகவே கலந்தபடி.

பாசறவெய்தி—இதற்குப் பணவகையாகப் பொருள் கூறுவர். (1) பாசறவு என்று துக்கத்திற்குப் பெயர்; அதை எய்தி. (2) பாச அறவு—என்று பிரித்து, பாச—பணவகிதமானது, அறவு—அழிந்துபோவது ; கவகர்ணிபமாகடந்து என்றபடி. (3) பாச என்று பாசமாய், [அதாவது பற்று] பந்துக்கள் பக்கல் பாசம் நீங்கி (4) அற எனபதற்கு ‘முழுதம’ என்றம ‘மிகவும்’ என்றம் பொருளுண்டாகவாயே கருதலும் முழுதமதையும் அவன் பக்கலிலேபகடந்து என்னவுமாம்.

எம்பெருமான கமகை நாடிக்கொண்டு வாலேனுமெயன்றி காமாக அவனை நாடுவது கவருபஞ்ஞானத்திற்குப் போராதெடென்று லெர் சொல்ல, அறிவிலுக்கு என்னாநாயம் என்கிறான். அறிவு [கவருபஞ்ஞானம்] அடிபோடே தொலைந்த எத்தனையோ நான ஆயிற்றே என்றபடி.

இவகே கமபினை யிடு.--“மெய்க் கறமதிகையருளப்பெற்றவன்றே போயிற் றில்கியோ கமருகடப அறிவு. தீர்பக்கின காலிலே கிழந்து துதுகிட்டவன்று அது ஐஞ்சாசகர்பம என்றிருந்தாயோ இன்றிருந்த கைக்கைக்கு. அன்றே க மதியெலவாமுன்னலெய்திவிலையோ? தக்பக்கலினை கைகைத்தாது மறஞென் றறியாதபடி பண்ணும் கிஷயமிதே. ‘வேரிப்பெலகைர் துறந்தார் தொழு தாத்ததோய’ கைகைக்கடவதிறே. க கெய்வஜகமொருது க என்று பாடிபி னமபத்தில் இவ்வருளுகையற்கை கிண்பாதபடி பணனுக்கைய வன்றிக்கே ஐஞ்சாசக பிறந்த கமபமே பிரித்தம இவ்வருளுகையற்கை கிண்பாமே பண்ண வலல கிஷயமன்றே. தன்னியுமதுகந்தித்த லோகைத்தகைபடி மதுகந்தித் துமபடியோ அவன்படி.” என்பதாம்.

ஆளுதம வாரர் சொல்லுமபழிக்கு அஞ்வேண்டாவோ வென்ன, ஏசுது ஸர்வநிவ்வை தேவநீ யென்னெய்யுமே என்கிறான். ஏக அறும் ஐரவந்— ஏககையிலே அறதத் தீர்த்திருக்கிற வாரர் என்றபடி. ஏகவதற்கென்றே பிரித்திருக்கிற வாராகுடப பழிமொழிகள் கமக்கு அவத்பமோ? அதுவே கமக்குத் தாசமன்றே வெக்கை.

மடவென்கிற பாவதவம் இங்கு இவ்வர்த் போளுதம் மேலே “மடனுர்தமே” என்றம் “வாமடனுர்தம்” என்றம் கூறப்பட்டதாகச்

என்செய்யுந்நிமையுக்கண்ணன் என்றே கிறைகொண்டான் * எம்பெரு
மான் தனது திருக்கண்ணனாகே குளிரோக்கி என்றே வர்வனவரபுதராம் பன்
னரிசு வென்வென். அயனது திருக்கண்ணனாகே தோத்த கிறையிறுத்த என்.
ஊதர் சொல்லும் பழிசெயப் பரிஹரிக்கு மெய்க்கிரை கிற்றிறேடு?

கிறைகொள்ளுமவரபுதரான் யடம் அச்சம் முதலிய கிற்றியருளம்
கிற இழக்கச்செய்கை. 'தருகிரைப் புருஷோத்தமர்' என்றது 'தோத்தப்
பேரக வேண்டியது தவிர வேறில்லை' என்றிருத்த என்னுடைய கிற்றியத்தைய
"கலியாணாநீகதயததி வானாவொத்ததி கதி" என்கொண்டபடியான ஒரு
புருஷோத்தமர் புண்டரீகாயுதத்தைக் காட்டிக் கொண்டு சென்றே போய்
விட்டாக்கென்வென்.

கிறை கொண்டான் என்று அருதாயமாகச் சொன்னவுத்தியற்கையின்
உருவமாகக் கிவரிக்கென்குள். 'முத்தரமுனனம் மகமை பிறுத்தென். [மயமை—
மேனிசிறம்.] இழந்தசிறம் திருமயிவந்தாதும தருகைக்கு ஆராயலிக்காதபடி.
மேனி சுருகாகப்பெற்றேன்; கைக்கொழியாத 'இதொரு செய்கையாய் இருத்தபடி
என்']' இது ஒரு சுருகைகள் இருத்தபடி. என' என்ற அயன் வாய்க்கென்குடியபடி.
கிருத்த வரபும கன்னும் கிவர்க்கமாகப் பெற்றேன்! இத்தகைய கிறைமையான
பின்பு ஊதார்பழி பரிஹரிக்கை வென்வென்குரு பொருளுண்டோ? (உ)

ஊர்த்தகடும் உரைத்தபாறத்தன் * பெய்முனை
சார்த்தகடவைத்தசெய்வாயன் என்றேகிறைகொண்டான் *
பெய்க்கும்பெய்க்கும் அனெருடந்தியோர்கொல்லியென் *
தீர்த்தவெய்தோழி என்செய்யுந்நிமையுக்கண்ணன் ?

(16)

ஊர்த்த கடும் உரைத்த பாறத்தன்	(என்கிறத்தான்) ஊர்த்த கடும் கடைத்தபடுகை; படுத்தித் திருக்கண்ணன் யுடையவனும்	தீர்த்த என் தோழி	என்றே என்செய்யுந்நிமையுக்கண்ணன் (16) அந்தத்தீர்த்த திருக்கண்ணன் தோழியே
பெய் முனை, சார்த்த கடவைத்த	பூதநிலின் முனைய யுளம் பொருத்தி பகையறவுண்ட	பெய்க்கும் பெய்க்கும்	சுத்தமித்தநிலும்
செய் வாயன்	செய்வாய் வாயையுடைய கனையான வாயிரான் (அத்தர் செய்கையோடு)	அனெருடு அந்தி ஒர் சொல் துணை	அன்வெய் பெருமான் கிவ்வாயான பேரகந்தி கெடுகுரு பெய்க்கடைய பெய்க்கென்;
என்றே கிறை கொண்டான்	என்னுடைய கிற்றிய பூத்தநிலை அபுறகித் தான்;	ஊதர் கண்ணன் என் சொல்லும்	ஊதர் அனத்தத்தன் என்றே என்ன பன்னும்?

* * * [ஊர்த்த கடும்.] எம்பெருமானுடைய அநிமையுத் செய்கிறத்தக்கனிகளே
கொடுகைப் பரிசொடுத்தென்கென் ஊர்க்குண்டபழிதொழிநீக்கித்தீர்த்தவென்
கென்கென்கென் கடைகொண்டிருக்கைப் பன்னின்தும் பூதநிலத்தையென்னும்

பன்னி அவனை மார்பத்ததும் கண்ணன் வலிட்ட விரோதவர்க்கெண்ணி மார்பத்த
படி என்று தொழி நினைத்திருந்தான். இப்போது பாரங்குசாஸனமொன்றுவி
ருக—சகடாஸாபஞ்ஞாநிகன் எண்ணித் தன் பக்கமிலே எழுப்பித்தொன்றி
கைக்காகச் செய்தனவேயன்றி வேறில்லைபென்றான்.

பருவம் விரம்பினபின்பு செய்திருந்தானான இன்னனே சொன்னதும்
சொல்லலாம்; மிக்க இளம்பிராயத்திலேயே செய்த இளவ இளவ விரிபெடுத்த
கைக்கு உடலாவது எவ்வளவுபெறுதாயினான சம்பித்தத்தொன்று மொத்தான
மருகிச் செய்புமழகு பாரீர்—“இவளுக்கும் தன் பக்கம் பாரவன்பத்தை விரித்
கை அவனுக்கு கத்தாப்படித்தமென்கை” என்று. ௩

கந்தகோப கிருதத்தில் ஒரு கடினமின் சீழ்ப்புறத்திலே எண்ணித்
தொட்டிலிட்டுக் கண் வளர்த்தி வசோகை பழகி கோடப்போகான; கண்ண
னும்வயப்பட்ட அகாலெருவன் அச்சுடத்தில் வந்து சூழெடுத்த ஸ்ரீகிருஷ்ண
னெனின் மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை அறிந்த அப்பகலன், பாதுக்கு
அழுவிபாலானவிலே தன் சிறிய திருவடிவிலே மேலே தாக்கெடுத்ததான, அவ
யுதை பட்டபாத்திரத்தில் அக்கை திருப்பப்பட்டுக் கீழே விழுந்த அகாலுட்
பட அழிந்தது என்பது வந்த சகடமுறைத்த வானாது.

கிருஷ்ண கைவ நாடி புணர்ந்தொன்றுமொருட்டுக் கஞ்சன் வலின்
அகால்களை ஒருத்தியான பூதனைபென்னும் சாகஸி கண் பெண்ணுருவத்
தொடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அக்குத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த
கிருஷ்ண கைவபெடுத்தத் தனது கஞ்ச சிற்றிய முனைவக்கொடுத்தக் கொல்ல
முயற்சி, பகலானுடைய குழைகை அவவாக்கிலின் கத்தாக்கைக் கண்ணன் இதைப்
பிடித்துப் பாதுகாத்திபாலானவிலே அவருவிகாயும் உறிஞ்சி அவன் இறங்கும
படி செய்தருளினவென்பது பேஸ்முனைகைத்தவானாது.

“பேஸ்முனை சார்த்த கைவத்த செய்வாபவ” கைவகிடத்த செவ்வாயன்
என்ற பதனவாசன்பத்தை கோக்கி கமகெனின் பருகிச் சென்றான்—“பித்தகை
முனைபுண்ணப்புக்கால் தாயமார்க்குமிக்கீழே முழுவினவாதே பால்காக்கும்;
பித்தகை பாலுபுண்டு உபகா கைகுதிபாலே முகத்தைப் பார்த்த கமிதம
பண்ணுமாயிற்று. அப்படியே அவரும் (பூதனைபு) தாயாய் வந்து முனை
கொடுக்ககைபாலே இவனும பித்தகைபாலே முனைக்கீழேமுழுவினமுனைபுண்டு உபகா
கைமிருதிபாலே முகத்தைப் பார்த்தது அதாத்தில பழுப்பத்தொற்றைகைமிதம பண்ணி
வாயிற்று முனைபுண்டது.”

எண்ணி கீழே கொண்டான்—“ஒரு கம்பாபாத்தாலே இரண்டு கந்தகைமிதம
பண்ணினான். தன்னைபாசுப்பட்டாரில் உவகைதாக்கிலே கண்ணிற்று. அவனை
கந்தகைபாசுக் கொன்றான்; எண்ணி உயிர்த்தொழிபாசுக் கொன்றா கின்றான்.”
என்பது மிக ஆச்சரியமான கம்பித்தகை.

இப்படி உயிர்த்தொண்டியாகக் கொள்ளும் விஷயத்திலே மேன்மேலும் வானவர பண்புரிப்போருவானேன்? அவ்விஷயத்தைவிட்டு வேறு விஷயம் களிரே போதுபோக்கிக் கவிக்கவாசாதோ வென்ன, பேர்க்கும் பெயர்க்கும் அவனோடன்றி ஓர் சொல்லிலேன் என்மொன்று, போயும் வந்தும் அவன் தீரமான சொற்களாலல்லது போது போக்குகைக்கு வேறு சொல்லுடைபெளவலேன.

இவன் இப்படிச் சொன்னவாதே திஷ்டிபெற தோழிதானாம் யிக உகந்தான் 'நாம இவனை அவனோடே சொப்பதற்குப் பட்டபிணைமாவையமன்றே; அப்படிச் சொப்பித்த நாமே இவனை மறப்பிக்க முயன்றாலும் மறவாதபடி இவன் ஆழ் அவகாஷிப்பதே' என்று உகந்தான். அங்குசுபகை கண்ட பாக்ஞா காவடி நீர்க்கத என் தோழி! என்றுகொண்டாடி அணங்கிஞா தாய்மார் சொல்லும் ஹிதவசனத்தைப்பே நீயும் சொல்லுமவையே நீயும் அவர்களைப்போலே திஷ்டிப்பவன என்று வெறுத்திருந்தேன்; உன் கிறிவு இதுவாயிருந்ததே? இப்படி வர—என்று உகந்த உதவிக்ஞாப் போதும், பிராட்டி, திருவடிமை இராவணன் வரவிட்ட துள கைது என்மொன்றுத்தது தவிர்த்து 'பெருமான் பக்கலில் சிந்தும் வந்தவன்' என்றறிந்த பின்பு அவனைக் கொண்டாடிஞாப் போனே இவனும் கொண்டாடுகிறபடி. (௩)

ஊரவர்கண்ணவெதுவிட்டு அன்னைசொல்லீர்ப்பேத்து *
 நாகெவ்வித்திமுனைத்த கெஞ்சப்பெருஞ்செயுன் *
 பெருமன்காதல் உடம்புணையவினைவித்த *
 காரமம்மேனி கம்கண்ணன்தோழிகடியனே, (௪)

தோழி	தோழியே,	பேர் அயர்	மெய்ய வாய்ப்புசரிவ வினை
ஊரவர்	ஊராகுடைவ	காதல்	விபதான காதலாகிற பரிதா
கண்ண	பழிமொழிகளை		
எரு இட்டு	எருவாக இட்டு	உடல் புணைய	உடம்போலே அபரிசு செவ்வாக
அன்னை சொல்	தாயின் ஹிதவசன	வினைவித்த	பலிக்குமபடிபண்ணின
கீர் படித்த	மாறாத கிரையபாவச்சி	கார் அயர்	காரண மேகத்தின்
நாம் கெல்	கூதவயாகிற சொல்ல	மேனி	சீதம் பொருத்திய திரு
வித்தி	க விதைத்த		மேனியையடிக்கைய
முனைத்த	முனைப்பித்த	கம் கண்ணன்	கம்பெருமான்
கெஞ்சம்	கெஞ்சாகிற பெரிய	கடியனே	கடியனோ? (கடிய
பெரு செயுன்	வையிலே		வல்லன்).

* * * [ஊரவர்கண்ணவ.] தோழியானவன் தலைகிடை நோக்கி, 'அம்மா! ஊரவர் சொல்லும் பழிமொழிகளைநாம் பொருள் படுத்தாமலிருப்பதும் என் ததான்; ஆனால் எமபெருமானும் உனக்கு ஏதேனும் வாயுந்ண்டாயிருந்தால் 'ஊரவர் கண்ண கிடக்கட்டும்' என்றிருக்கலாம்; எம்பெருமாரோ உன்னை ஒரு கைக்காகவும் மதிக்கவில்லை; ஊரர் பழி சொல்வதொன்றதானே யிருகிறது; நாகெஞ்ச

இளவெஞ்ச இல்லாதவனான அவனை விட்டதெனில் என்? என்ற சொல்லுள், அது போட்டதெனில், "தோழி! நீ சொல்லும் வார்த்தையா இது? என்ற சொல்லும்; எம்பெருமான் எனக்கு என்ன குறையென்பதாய், சொல்லிக்கொள்" என்று. அதற்குத் தோழியாவதன் "அம்மா! ஊரவர் எவ்வளவு பழிமொழிகள் சொல்லிதும் அவதகை கூழியம் பன்னாற்படிபாச பாவம்பம், உனக்கு இருக்கச் செய்தேயும் இவ்விலகமரிதும் அவன் வந்த உனக்கு முன்னாட்டிலிளையே! இதை விட வேறு என்ன குறையெனும்" என்றான். அதற்குத் தலை "அவன் இப்போது வந்த முன்னாட்டிலிட்டாலும், தன்னைப்பொழிய எமக்கு மற்ருென்றொ பொருந்தாதபடி பன்னிருமே! அகிலோ பொக்கிதவனென்று சொல்லுகிறதா? என்றான்.

எம்பெருமான் இப்போது சொல்லிக்கு ப்ரோமத்தா விளக்கித்தவாறு இப்பாட்டில் விசயமாகச் சொல்லப்படுகிறது. [ஊரவர் எவ்வளவு எருமிட்டு] ஒரு வயலிலே பரிச் செழிப்புற்றோகி விவகாரமெனும்பொழுது முன்னாட என்ன ஒரு விடவேனும்; தன்னீர்பாப்பச்செனும்; வெவிலகதக்கெனும்; இந்தனை செய்தால் அது முனைத்தச் செழிப்பான பரிசாய் வளர்ந்த விளக்கும். அதுபிரக இக்கு ஆழ்வாருடைப டெஞ்சுகிற பெரிய வயதன் காதலாதிர் பரிச் என்ரு வளர்வதற்கு உ பத்தியுழவனென்று பாவவித்தனான எம்பெருமான் செய்த வாரி பங்கன் இதில் ருபகமரிபாசதாரினை உரப்படுகின்றான்.

பவந்திஷயத்தில் அதனேஷமுண்டான காலமே தொடங்கி ஊரார் பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள் அந்தப் பழிகையே ப்ரோமத்திரகு எருவான இட்டான் எம்பெருமான் ஊரார் பழிச்செய் பழிக்க, அதுவே காதலமாக ப்ரோமம் வளர்த்தொடங்கிற்றென்பது. ஊரார் பழிசொல்லத் திருத்தார்தாரில் இந்தனை பவந்திஷயத்தை உபேகசித்திருப்பவீ யோனும், "எவன் ஆழ்வானை மிரளாதுகொன்றிதவனெனும் மனக்குற்ற மாந்தர் பழிக்கில்; அகிலம்" என்ற இராமாதுதந்தாரதிப் பாசாய் இக்கு விளக்கத்தக்கது.

அன்றை கொல் நீப்படுத்த = ஊரவர் பழிசொல்லுதுகொண்டே இவ்ருடைப பவந்திஷய பாவம்பந்தத்தை தாபாரும் அறிந்த தவிதவசனங்கள் கொல்ல ஆமயித்தான; அந்த தவிதவசனமே தன்னீர் பாப்பச்செய்யபாபிற்று எருவாவது அந்நிலை ஒருகாலே விட்டுவிடது; நீர் மாருமன பாப்பச்செய்யபடுவது; இந்தால், ஊரார் ஒருகால பழிசொல்லி விடுகிறதனை; தாபார் உடனிருந்து வயபோதும் பொருந்துகொண்டே, விருப்பன என்பது பெறப்படும.

நாடுவீதி = நாமென்று அன்புக்குப் பெயர்; அன்பாதிரு கொலைவிதைத்து என்றபடி. விதைத்தவன் எம்பெருமானென்க.

முனைத்த டெஞ்சப் பெருஞ்செயுள் = இக்கு 'முனைத்த' என்றதை 'முனைப்பித்த' என்றதாகக் கொள்ளுகெனும்பென்று கற்பித்தா நிதவனாம். எருவம் இட்டு நீரும் பாப்பச்செய்யும் முனைக்குமிடத்தான் அவனருள் இன்றியவையாத

தரகவையே இவ்வகை சொன்னத் தருதியுண்டு. [கொஞ்சப் பெருஞ்செய்து] செய் என்று பரிசு விளையும் சிலத்திற்குப் பெயர்: “பெருஞ் செய்து” என்று பெருமைகவியிட்டு விசேஷித்ததற்கு கமகிவினபருளிச்செய்தது காரணம்—“கம் சிலேஷவிச்சேஷம்வகையே புனடபடுத்தி சித்பகிபூதியோபூதி பரப்புனடத்தாம் படி பெருக்கினாளுயிற்று” என்று.

ஆக, ஊராவாசிற கருகவியிட்டு, தாயாகுடைய சிந்தாநிதித்தன்மை யாகிற சீகர சிதத்தி ஆகவாசிற கொண்டு வித்தி முகிப்பித்த கொஞ்சமாவிற பெரிய வினை சிலத்துக்குவகையே, போய்க்காரதில் கடன்போகவினைவித்தாளுயிற்று. பெய்—பெரியதாய், அமர்—அமர்ந்ததாய், காதல் என்று பொருள். அமர் என்று பூசலுக்குப் பெயராகக் கொண்டால் பெரிதான பூசலை வினைத்த காதல் என்று சொன்னவாம். இப்பொருளில் “போய்க்காதல்” என்றுகொண்டொன்று மிக்குப் பாடமிருக்கவேண்டாம். அமர்ந்த காதல் என்றும் பொருளில் வினைத் தோகவையாவையே இயல்பாம்.

வினைவித்த காமம்மேனி— அடியிலே கருகியிட்டு சீரும் பாய்ச்சினாலும் மேலே மகழ் பெய்தல் இவையாகில் அப்பயிர் தலை குளிரத்திராதே; காமமேகத் திருவுருகவக் கரட்கக்காட்டி இக்காதலை வளர்த்திக்கொண்டு போனாருவென்பது தோன்ற “வினைவித்த காமம்மேனி” என்றது.

தோழி! உம் கண்ணன் கடியதே?— இவ்வளவு மதோபவகையம் செய்த குளினவையோ கடியவென்பது, சீதான் தோழியாகிருந்தவகைத்து இவ்வகை சொல்லத்தருமோ? சீர்கமகவயுனடபவன் எனது சொல்லி முதலிலே பொருத்த விட்ட சீயே இப்போது சித்தந்தவன் என்றத் தருமோ? என்கிறான்.

திருவள்ளுவர் குறளில் “ஊரவச் சங்கை பெருவாச அன்றி கொல் சீராக சீருயிர்கோப்” என்றொரு குறள் உள்ளது காரண, கௌவை எனினும் சங்கை எனினும் ஒக்கும்.

ஆசார்பலம்முதலத்தில் “பெரும்பாழில் கோத்தாங்குன் பெருஞ்செய்” என்றே ஆச்சரியமான குர்ணிகை இப்பாசாரத்தையே முக்கிய கவிபவாகக் கொண்டு அவதரித்தமை புனர்க. (ச)

கடியன்கொடியன்கொடியனால் உலகங்கொண்ட
அடியன் *அழிவகுமேனியாயத்தன் *ஆகிலன்
கொடியவென்னெஞ்சம் அலனென்றேசிடக்குமெல்லே! *
துடிக்கொளியைடமடத்தோழி! அன்றியென்செய்யுமே? (ஊ)

அடியன் { தன்வாய்த்தன் வினா
கின்ற கௌவை
புனடபவன்; } கொடியன் { அகவாய்த் தன்வாய்த்
குறும் திரும்பிப்பாசாரம்
பொருத்தினாடியவன். }

கோடிய மான்	போகத் தொடக்கினும் விவக்க அரிதாம்படி பெரிய மேன்மைமைய புடைபுடை;	ஆகிலும்	இவ்வளவு யாருளும்
		கோடிய என்	கோடிதான் என்று
		செஞ்சம்	வடய மனமாவது
உலகம்	உலகம் குழுகுதையும் தன்னதேவாம்படி	அவனை என்	அப்பெருமானே தஞ்ச
கொண்ட	வந்த கொண்ட திரு	கிடக்கும்	மெத்த கிடக்கின்றது;
அடியன்	கடிமைய புடைபுடை;	என்றே	என்றே;
		தடி கொள்	உகுகை போன்ற
		இடை	இடைமையபும்
அறிவு அரு	எவ்வகெடு நிலகெடு	மடம்	மடப்பதையுமுண்டய
மேனி	என்ற விடுகெடு அரி	தொழி	தொழிலே;
மாயத்தன்	தாம்படி அழகையே மயம்	அன்றை	என்தாய்
	ரும் மாயத்தையுண்டய	என் செயபும்	என்ன செய்பக்கடும் ?
	என்;		

* * * [கடியன் கோடியன்] தொழி என் சொல்லுகிறபடியே எப்பெருமான் குணசாஸிபாகவன்றித்தே நீ சொல்லுகிறபடியே குணநீரனனானும் என்னெஞ் சம் அவனைப்பலது அறிவாது; இவ்விவப்பத்தில் கின்றும் என்னை கிடக்கக்கா வன்றோ நீ அவனை குண நரீரெனென்பது; குணநாசியைபிட்டு நீ என் அவனை கிரும்பி மேல்கிழுகிறோகக் கொள்ளாய்; ஆகவே உன்னுண்டய சொல்லுக்கு ஒரு பரபொருள் பித்திரான் என்னெனும்.

கடியன் = எப்பெருமானுக்கு குணநாசி சொல்லும்போதும் என் சொல்லவெறுமே யல்லது நீ சொல்லவாருமோ? அவனையும் என்னையும் உட் டினவந்தனியே யன்றோ உட்பணி; அவனெடு உக்கலந்த பரிமாறினவன் எவனே யல்லது நீயன்றியே. அவனிடத்திலுள்ளது எவ்வகையோ நிலையோ எதுவானா லும் எவர்க்குத் தெரிந்தவனவு உனக்குத் தெரியப் பாகத்தித்தியே; ஆகையா லே குணநாசியையும் எவ்வகையால் என் சொல்ல நீ கொளப் என்று பிடுகக் போட்டுக்கொண்டு இரண்டுகளையே அவனது குணநாசியைப் சொல்லுகின்றும்.

கடியன் = எவ்வகையத்திலே எவ்வகை முண்டயவன் என்ன தனக் கொரு கார்டமுண்டானும் தானே வந்த மேல்கிழுகுத சடக்கெனக் கலக்கு மவன் என்றபடி. கோடியன் = இதனையில் கொடிபாசாதே பிரிபுமவன் எனக்க. கோடியனால்—மிகவும் பெரியவன்; அதாவது—கடவுளுக்குக்கெச் செய்தேயும் அனகிடயொனனாதபடி விருக்குமவன் எனக்க. இதுண்டய எருத்தாவது—மேல்கிழுகுத கலவா கிற்கச்செய்தே பிரிபவேறுமென்று கிறிபப் பன், அப்படி அவன் கிறித்தவையறிந்து, பிரிபவாகாதென்று மடிபிடித்துக் காக்கட்டி விவக்கப்பார்க்கலாமே; அப்படி விவக்குவதற்குக் கூடுகிறவி அஞ்சி விருக்கவேண்டும்படி திருவென்று பரதம பாராட்டிவிருப்பவனென்றவாறு.

உலகம் கொண்டவடியன் = பிறருண்டமையைத் தனக்காகக் கிறித்தால் பித்தியும் அவர்களுக்கு ஓர் அடியும் சேஷிபாதபடியுண்ணி அவர்களைப் பாதா னத்திலே தன்ருமவன்.

அறிவுகுறியென மாயத்தன் னவகைக்கண்டால் 'என்னைவதானம் பன் ன' கிருக்கிறோ? என்னைவாபுறநாம் பன்ன கிருக்கிறோ? என்று தெரிபாத படி ஆச்சரியமான தன்மைகைய புலையவன். மாயத்தன் என்பதற்கு எமபின்னா யிடு;—“காலம் என்னுடைகையும் கீ விட்டவழக்கு என்ற இவ்வுத்தியை அது ஊந்தித்து அதிலே கொஞ்ச அபுஹருதமா கிருக்க, அவ்வளவிலே கண்ணிலே மண்ணைத்துவி அகலவல்லவன்” என்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட குணநூலினைக் கோடிக்கணக்காகச் சொல்லவேண்டாமாறு லும் காண்கறே சொல்லவல்லேன்; தேயி! இவை உஜ்ஞதாம் சொல்லப்போ காது; இதறென்றே இப்பெயிற்றை சொல்லாதினா லும் சொல்லப்போகாது; இவ்வளவு குணநூலினையும் என் அறிந்தவைத்தேயவறே இவ்விஷயத்தில் கடுபட்டுக்கிடக்கிறது. சூகிலும் என்றதனால் ஏற்படுகிற கருத்து இது.

கொடிய என்னெஞ்சம்—கோவிலையுணமாயவறே என்னுடைப கொஞ்ச இருப்பது. குணமென்ற பதவதும், குணநூலினைக் கூகிடுவதும் காட்டார் படிபாவிருக்க, குணநூலிதானே பந்துகைக்கு உடையவறே எனக்கிருக்கிறது என்கிறான்.

அவனென்றே கீடக்கும் என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கிர் வறியுப்தாம். இவை தோலக்களே பாசுதும் அவனுடைப தோலக்களாகை யாலே தன்மைப்பந்தகையிட்டு இவை எமக்கு உபாதேயக்களே பென்று கொஞ்ச சொல்லுவதாக ஒரு கிர்வாறும். சீழ்ச்சொன்ன குணநூலினைக் கோக்கு இன்றிக்வே தம்மிடைய எமபெருமானை மாத்திரமே என்னெஞ்ச பற்றி கிருக் கின்றது—என்பதாம் மற்றொரு கிர்வாறும். “கிங்கோஷ சிம்மாந்தாம் ப்ராஹ்ம” என்று மாயாவாதினை கிசேஷணமற்ற கிசேஷ்யாய்ந்ததை மாத்திரமே அங்கே கிங்கிருப்போலே, குணமே குணநூலியே அந்த கிசேஷணமாய்த் தன் தாத் பப்பயின்றிக்வே கிசேஷ்யபூதனால் எமபெருமானாகினே ஊகறியிருக்கின்ற தாகச் சொன்னபடி.

ஸ்ரீவசுபூஷணத்தில்—“ பகவத விஷயத்தில் இழிவிறதும் குணக்கண் டன்று; அவருபயிப்பதெனது. இப்படி சொன்னாதபோது குணநூலென்று நினைத்த தகையில் பகவத விஷயப்பாக்குததையும் தோலாத கந்தாரதகையில் கம்மாரத்தில் பாவருததையும் உடாது. * கொடியவெனெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும் * அடிபென் என் பின்னாழஞ்சேவடிபன்றி எயவேன் * என்னு கின் றுக்களிறே. குணக்குதநாய்பத்தினும் காட்டின் கவருப்பாயுத்தமான ஓர்வ யிறே பாதாகம். அகணகையக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தைகல்ப ண்மிப்பது.” என்றுள்ள தியை ஓவித்தினே இங்கே அதுகாந்தேயமாகன்.

தலை சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டதோழியானவன் “அம்மா! நீ சொல்லுமாத என் அறிவேனோ? என் கிங்கிருகிறேன்க்வேன்; தாயர் வெறுக்

இடத்திற்குப் போகவெகட்டாமல் செல்வநாதனால் அம்பெருமானை வணிகமாக உதரம் பொருத்தம். “பாணாவினில் துலிங்கென்பாயாம் வணிகப்பட்டிருந் தேனை” என்று ஆண்டாலும், அம்பெருமானையே வணிகம் என்று பொருள் கொள்ளும்போது திருக்கண்ணை வணிகமாகக் கொள்ளலாம், “உலகையால் கொஞ்சமுள்ளிருந்தி” உன் தாமதாத்தடங்கன் கிழிவின் அகலிப்படுபவன்” என்பர் மெயே.

இங்கே எட்டு ஸ்ரீவைத்திதீர்த்தாயின்; ஆழ்வார் திருவாய்மொழி பெருமா னகாபர் வணிகர் அருளித்திருப்பாரிதே, திருக்கண்ணைக் காட்டியருளினு சொப்பெருமானார். “கார்த்தன் வணிகன்னை” என்று கொடுக்கிறது” என்று உடையதே. அதுகூடப் போலேயிருந்த தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கினே அகப்பட்டேன்.”

(௪)

வணிகனுடையபேற்று என்னாகவுருவாகுகலிக்கொண்டு:

அகிலஉடற்பள்ளியும்மாலை ஆழிப்பிரகந்தனாக *

வணிகோளகலங்குயிறோழி கங்கண்களாகுகல்கே *

தலைமில்லணங்கவடிவாகுகொலோ? காதலவடிவாகுபே

(௫)

அகில கொள்	அகில வணிகத்தம்	அகில உடல்	அகில வயதின்மேல்
அகல்	அகந்ததுவன	பள்ளி அம்	வீடு (கார்த்தமாகப்)
அங்குள்	கிதம்பந்தாதுவன	யானை	பள்ளி கொள்ளும்
தோழி	தோழியே,		வகையிலாப்
என்றா	என்றா	ஆழி பிரகந்த	திருவாய்மொழி
		தன்னா	கந்தியுள்ள மதோபகார
வணிகன்	{ (தன்னுடைய குண	எம் கங்கண்கள்	சொன்ன அம்பெருமானை
	செய்து, தன்னாதி)	கங்கு	எந்த கங்கண்களே
அகப்படுத்த	{ செவிச் செய்குஞ்சுபடி	காதலன்	{ (மீதிசெய்துமே) மாத
	செய்த	குடியே	தனின் கங்குட்டத்தில்
எம் கொள்ளும்	{ (என்றா) கங்குள்ள	தலைமில்	தலைமேல்
	யுள்	கண்களும்	
உலிக்கொண்டு	{ அகப்படுத்த அகழ்த்த	ஆம் கொலோ	கண்களும் உருமே?
	கொண்டு		

* * * [வணிகனுடையபேற்று.] அம்பெருமான் பக்கலில் குணநாகி கொள்ளுங் கருணைய வாய் அடக்கும்படி எம் அவனைக் காணப்பெறாத தலைவனே வணிக் கணம்படிபாள் வணிக வாய்க்குமே தோழி பெய்கிருள் என்றாத் தன்னுடைய குணசெய்து, தன்னாதி வணிகில் அகப்படுத்தின்கொண்டு * கார்த்தித் கடிபனு போகத் திருவாய்க்கடலிலே புக்கொலித்த பெருமானைத் தோழி! அகண்கு குணநாகி கொண்டுமே இத்தப் பெண்கள் கங்குள்ளதே எம் கண்களால் கங்கு தலைவனே வணிகன் பெறுவோமே என்றுகாரித.

“தலைமில் கண்களும் கொலோ” என்னித்த தட்டில் கண்களில் ஓர் ஐயின்புழைந்த. கார்த்தித்தேழும் கங்குள்ளத்திலே கார்த்தித்தாய்

தோழி	தோழியே,	கனித அட்ட	ருகம்பாட்டி வாணியைப்
பேய் முலை	பூநிலையின் முலைவைப்		கொணு முடித்த
உண்டு	புசித்த		பரிசுத்தமான மந்தஹா
சகடம் பாய்த்து	சகடநகர முறித்துத்	தா முதவன்	சுந்தையும் கொல்கைக்
	தன்வி	தொண்டை	கனி போனதறிஞப்
		வாய்விதான	பகன்தைபுமுடைப
மருத இடை	இடக்கட மருதவர்க்களி	அண்ணிய	பெருமானை
பேரவ	ளிடையே நாயுந்து	காண	தாய்மார் தலைதொக்கும்
	சென்று		படிவாக
முதல் சாய்த்து	(அந்நா) வேரோடே	வாய் உறவின	நீரம் ஓடவேறு
	தன்வி	தது	
புன் காய்	பகாசரதுண்டை வாயைப்	எ வாய்	என்றைக்கோ?
பிடித்து	பிடித்து	கொண்டே	

* * * [பேய்முலையுண்டு] மதேஹாபகாச சிலகுள எம்பெருமானை ஞானநாயகன் என்று குறையுள்ள தாய்மார் “அந்தோ! இப்பெருமானையே நாம் ஞானநாயகனென்று சொன்னது!” என்று பெய்கப்பட்டிக் கவிழ்த்துவிடுமபடி நாம் அப் பெருமானைக் காண்பது எவ்வழக்கோ? என்குறா.

எம்பெருமானுக்குப் பகாசரகாச சிலதவம் போற்ற இன்கறக்கு வந்த தன்றே, ஞன்மவரித்தமாதிரிநெயென்று கிருபிகளென் பேய்முலையுண்டு இப்பாதி பாச. பூநிலையான் வந்த ஆபத்தையிப்போக்கி, சகடத்தினால் வந்த அனாதைத் தைத் தவிர்த்து, இடக்கட மருதவர்க்களால் வந்த தீமைகளைத் தொலைத்து, பகாலுரணால் வந்த வானதவயீக்கி, ருகம்பாட்டி வாணியினால் போன்ற கிபத் தையும் தொலைத்து இப்படி ஆச்சித விரோதி விரகம் பண்ணி உபசரிக்கப் பெற்றோமே! என்று தாமதவன செய்திக்கும் பெருமானை நம் தாய்மார் கண்டால் ‘இவளிடத்திலே நாம் ஞானநாயகி சொன்னது’ என்று நானிக்கவிழ்த்திருப்பார்களே; அன்னவளை நாய்கிட்டுவது எக்காங்கொனோ! என்குறாவிதது

சட்டு ஸ்ரீஹந்தி:—“இப்போது அவளை ஸ்பந்தித்த நம் ப்ரயேசஜநம் பெற ஆசைப்படுகிறோமல்லோம்; [அண்ணியை காணவே] ‘பிரிந்த வனந்தாய் அவன் தானே வருமானவும் ஆறியிருக்கின், அவன் தானும் வரவு தாழ்த்தாய்’ என்று திரண்டு தலைக்கும் பழி சொன்னுந் தாய்மார் முன்பே, ‘நாம் இந்த நிலைமட்டுக்கும்கவாமபடி பிறபாடசாஜேமகாதே’ என்று * ஹீரோஷாஷி மமொ துலா * என்ஹிபடியே அவன் ஐஜித்தது வந்த கிறிபடிபடிக்கண்டு ‘இவளை போ நாம் இவ்வாற்றைத் சொல்லித்த!’ என்று அவர்கள் ஐஜித்ததுக் கவிழ்த்துவிடுமபடியாக” ... (அ)

ஊணும்ஹையும்கவந்தது எண்ணெய்க்கெட்டும்கலிக்கொண்டு *

தேணுய்லவனத்திக்கும் தேவபிரான் தன்னை *

ஆணையென்? தோழி! உலகுதேறலந்துற்றி * ஆம்

கோணைகள்செய்து குதிரியாங்கடலுந்துமே.

(க)

என் தொழி	எனது தொழியே,	தேவபிரான்	} உத்தம கவிராயர்தான்
என்னை	என்பதால்லில் சிந்தம்	தன்னை	
நானும்	நானாததையும்	உனது தொழி	} ஒன்றோருகைத்திறும்
சிந்தையும்	அடக்கத்தையும்	அவன் தந்தி	
கொண்டது	கொன்னை கொண்டு	பழிதந்தி	} செய்பக்கடிய மிறக்கும்
என் கொஞ்சம்	} (எனது) என் கொஞ்சம்	ஆம் கொனை	
உய்க் கொண்டு		என் செய்த	} களைச்செய்த
சென் உயர்	} மிகவும் உயர்ந்த பரம	குநிரி ஆய்	
உயர்ந்தது		மன் னந்தம்	} அடக்காத பெருமையு
இருக்கும்	} பதத்திசெழுந்தருளி	ஆனை	
			} இது திண்ணம்.
	} விருத்தி		

* * * [காணு கிறையும்] என்பதன் கங்கையமும் கொன்னைகொண்டு எட்டா சிலத்திலிருக்கிறவனை கவனமோடும் பழிக்குமபடி மடவாக்கடமேனென்று தொழிக்குத் தவறு கொஞ்சம் வெளிப்படுகின்றது.

வாசனவிடபெ புறப்படமாட்டாதிருக்குமிருப்பு உண்; கொஞ்சினுள்ளே போடுவது தாய்மாத்கும் சொல்லுகின்றான். அது இருக்குமடக்கம் நிறை; இவ விதமாகவும் கொண்கொண்டானென்றது அநிமாந் ப்ராவண்பத்தர வினைத் தானென்றபடி. கொஞ்சாவது உவாதிசயாக இருந்தால் குறையின்போய், அதனையும் தவப்பக்கினை கொடுத்தல் கொண்டவன் கொண்கிறது உன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு எனததனும். "முயற்சி செய்கொழுந்த முத்தந்த கொஞ்ச" எனவிறப்படியே தன்னிறக்கடிதான் அனை விவரத்தினை காத்ரம் முற்பட்டிருக் கையாவிற என்னையகவ சொக்கி கன்னெஞ்சம் கந்தது.

செனனுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை—மேல "என்னை என் கொஞ்சம் உயிக்கொண்டு அகலடற்பவனியடியாக" எனது திருப்பாற்கடலினை சொனது குவித்தல் மிடத்தாக்க கொண்கிறது. இப்போதிக்கு ஸீதையுண்டித் தினை போய் இருபயதாக்க சொன்னுமிறது; கடலினை மிடத்தான் பதற்றத்தினு திரைமயின் அகலிட்டிக் கையுமமடதமாய் கீதாவாதத்தினை இவன் கந்த கிற் கவுக்கடிக் கந்து கினைத்த எட்டாசிலத்தினை போய் இருந்தான் போதும். அவன் எவருச்செனருகதானென்ன? 'வா. தொழியெனுகைநிபயென்னுதலை' எனது சபதஞ் செய்து மிடத்தே எனக்குத் தயிப்பிகழுகொண்டதுமே அங் குற? தொழி என் ஆணையிடஞ் சொன்னுமிறது கேள்; அவனையுக்கமும் அவனும் அவனிருப்பும் என் கையினை படப்புகுமிறபடு மாறாய்; இருந்தவிடததே இருக்ககொடடுக்கெனன்றிருக்கிறதென? உகமெக்கும புக்குப பழிதந்தி அழிக்ககடவேன். எனனை வாராய் பழி சொனதுமபடி பண்ணின அகலிக் கோக மாய்ப் பழி சொனதுமபடி கன் பண்ணக்கடவேன எனவிறுன்.

கொனை—மிறக்கு; ஆம் கொனை—என்மெய்கிதமாக மிறக்குகன் செய் பழுகடியுமே அவ்வய்கிதமெல்லாம் செய்கொனத்தினும். குநிரி—காணுபபென், அடக்காப்பென். கூலுதி (குந்தி) என்னும் வடசொக குநிரிபெனத் திரிந்த தென்னகம்.

யாமட ஊர்க்கும் எம்மொழியங்கைப்பிராணனுடை *
 ஊமடல்தண்ணைத்துழாய் மலர்கொண்டுதேவேனம் *
 யாமடபின்னித் தெருவுதோறயல்வையலார் *
 யாமடங்காப்பிதுற்றி காடுபிறைக்கவே.

(30)

யா மடம் } ஏதேனும் ஒருபடிபாதம்
 இன்றி } பெண்ணைக்குரிய ஏடுக்க
 மிவனாகம்
 தெருவு தோற } வீதியைத் தோறம்புகுந்த
 அயல் வைய } அயல் பெண்ணாகும்
 லார் }
 காலம் } கால வேளாறு
 யா மடக்கா } காக்கு இடைவிடாதே
 பழி தாற்றி } சொல்லுகிறபழிமொழி
 கிடைத் தாற்றி
 இடைக்க } இடைக்கல் போடுப்படி
 யாம் } கால

மடம் ஊர்க்கும் } மட ஊர்க்காறும்
 ஆழி அம் கா } திருவழியைத் தரித்த
 எயிராணுடை } அழிய திருக்காயை
 யுடைய கம்பெரு
 மாறுடைப
 த மடம் } பரிசுத்தமான இறந்தோர்
 புடைப
 தன் அம் } குவித்தறிய திருத்
 துழாய் மலர் } துழாய்மலர் யாவைய
 கொண்டு } அவந்தாய் பெற்ற
 குடுவோம் } தலையின் அணிவோம்.

* * * [யாமட ஊர்க்கும்.] மட ஊர்க்கும் தனக்குள்ள உதறியை எங்கு வெளி யிடுகிறது. பாடகனடியில் யாம் எனதது கங்கைகுப்பத்தை உதறிக்கொட்டுகிற படி. திருவடி அசோகவனத்தின் பிராட்டியை மோக்கி 'தேவரீர் இவ்வளவு அங் ளன் படுவானேன்? ஒரு சொகுப்பொழுதின் அடிபென் தேவரீரைப் பெருமான் திருவடிவாசத்திலே கொண்டு சேர்க்குமாறு இகைத்தருளவாவே?' என்று சொல்ல, அது கேட்ட பிராட்டி * யாமெனவழி வானாறாள் சுபுதூ லாகா வராவதுவாடிக்கி னா அமெய்யுளினாள் தூய்மை தூய்மை வடிவானவென சகல து னங்குறைய க்குந்நா ளங்கைய பரபவர்த்தா, மாம் கபேத் பதி காருந்நாநி தத் தமிய னாத்தூளம்பலேத். * என்றான். எம்பெருமானுடைப திரு வுறையப்படியே என்ன ஆகிறதோ அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எங்கு ஸ்வரூபமே வன்றி காமாச ஒரு அதிபாக்குந்தி செய்வந்தோது என்பது இப் பிராட்டிவசனத்தினால் தெரிக்஑ப்படக்கூடுமது. இப்படி திருக்கவையுடைய ஸ்வ ரூபத்தைபுகுடையேவயான் என்று காட்டுகிறபடி. ஆளுதல பதகுதிருக்க முடிய விவகை வெவகெருன் மட ஊர்க்கும் என்பதற்கும். மட ஊர்த்தம் என்பதற்குத் தமி ழர்கள் சொல்லுகிறபடி பரிமட்டையைக் கையிலே கொள்ளுதல் முதலான காரி யங்கள் இங்கு விவகிதமல்ல; ஊதறையாக அதிபாவகுந்திக்கினைச் செயதாடுதலும் என்றபடி. அதாவது தன்னுடைப பதறாததைக் காட்டுதல்.

எம்மொழியங்கைப்பிராணனுடை என்றவிடத்திலே எயின்னை விடுகாண்மின் ;
 "அவன் கையுத்திருவாழியும் போலேயன்றோ என் னையும் மட ஊமடல் புறப பட்டாவிருப்பது. என் கையும் மட ஊமடல் புறபபட்டான் அஞ்சி எதிரே வந்து தன்னைக் ஆபரணத்தை வாகி என்னைவிடேயிட்டு, தன் தேவரீர்

மாலைபை வாக்வி எத்தோலினே மிட்டானில் குடிசிறுக்கிழன்; இலையாகில்
எவ்வைம் இலையாகிறதா."

எம்பெருமான் பக்கலில் நான் பெற விரும்பாத திருத்தழால் பாராத
மத்தையே பென்பது கோவாத இரண்டாமடியுள்ளது. மூன்றாமடியில் "பாம,
மடயின்றி" என்று மிரித்தப் பொருள் காட்டப்படுகிறது ஒன்பதிலிருப்படி
யிக. "பாமடமென்றது ஏதேனும்பொரு மடப்பொருமென்றாடி" என்பர் புகளி
தாவிடவுணரகாரர்.

சுற்றடியிலும், 'கா, மடக்கா' என்றும், 'காம் அடக்கா' என்றும் கொள
லர். மடங்குதகாவது ஒய்தல்; காக்கு ஒயாதே சொல்லும பழமொழி பெண்க-

இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணிளந்தன்னை *

வினைக்கொள்பொழில் குருகாச்சடகோபன்சொன்ன *

கிரைக்கொளந்தாதி ஓராயித்துளிப்பதும் *

உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுத்தமாகுமதம்முரோல்வாம் (கக)

இரைக்கும்	சொலித்தென்ற		அந்தாதி	அந்தாதித் தொண்டவா
கரு கடல்	கரு கடல் போன்ற கடி			யமையத்
கண்ணன்	கண்ணனுடையனான			
கண்ணிரான்	கண்ணிரானான் வம்			
தன்னை	பெருமாளாகருகிறதா,		நிர்-ஆயித்தன்	ஆயிதம் பாசாக்களி
வினை கொள்	பரிமாமிக்கா சொல்லு			னுள்ளே
பொழில்	வினை வுண்டவ		இ பத்தம்	இப்பதித்ததை
குருகா	திருவாரியில் அகத்திரித்த		கொக்கை	ஒதகவ்வகர்க்கு
சடகோபன்	ஆழ்கா		தம் வர் வம்	தம்மம் திருப்பிட
சொன்ன	அருவிசெய்த		வாம்	மெல்லாம்
கிரை கொள்	காந்தராயிரவாகைப் படி		வைகுத்தம்	பாமாதம் போனே பே
	யே ஒழுங்குமிகக்		ஆகும்	கிரைபிவமாக விளக்கும்.
	கொண்ட			

* * * [இரைக்கும்] இத்திருவாய்மொழி சொல்லவண்ணன் எண்ணப்பேரவே
மடனாயினேன் என்னவெனாடாதே, தாமதவிருக்கும்படித்த எம்பெருமான் தானே
வந்து தீதயனாய்ச்சேவம் பண்ணப்பெறுவனென்ற பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டு
கிறார்.

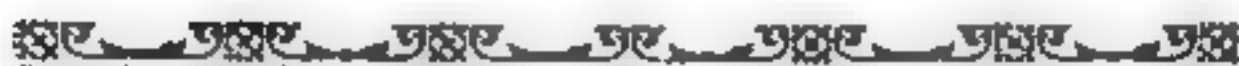
"இரைக்கும் கருங்கடல் வண்ணன்" என்றதற்கு இரண்டாமடியாக அரு
விச்செய்வார். வண்ணமென்று திறத்தக்கும் தனமக்கும் பெயர்; திறத்ததன்
சொல்லுமீட"த மடனாயினாதினும் பெற்றென்கமெபடியான அடியொரு சொல்
லிற்றுமிறத தன்மைவகச் சொல்லுமீடபாது, காக்குதத்தித கடனக்கும் எம்
பெருமானுக்கு ம துன்பவகச் சொல்லக்கடிய தன்மை, பாடுதென்ன; இங்கே

ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கின் ;—“ (இவர்க்கும் கருங்கடல் வண்ணம்) அவர் தாழ்வான பாரிததானாக கஞ்சிப் பந்துப்பட்டருக்கு உதரவராகைய உதரபிபாது கடலேழ் மன்கொண்டு மேகமன் எறித்தாத்போயேபாவிதது இவன் மடநூர் வன் என்ரு துணிவைக்கெட்டு அவன் தன் ஸர்வாதிகதவம் கன்கொப்படி எவறரு கரிச்செய்தார் ” என்று கருந்தாபாஜனை போக்கிப் பெருமான் சாணுகதி பண்ணச் செய்தேயும் அவன் முகம் காட்டாவிட்டவாறே இளைப்பெருமான் போக்கி 44 வரவராகைய வெள்ளிதெரு—சரிமராகைய ஸௌமித்தேரீ! (காழ்மனா! சில கூக் கொண்டுமா) என்ற சிவந்தரூபினவுடனே கடல்கையினது ஸ்ரீராமபண் பாவலித்தம், ஸ்ரீராமன் அப்புகெடுக்கெ விசைத்ததம் சூழ்விச் மடநூர்வேனென் றதம துன்பமாகையாலே (இப்பிபாது கருந்தாபாஜிபதான கம்பெருமான், மட நூர்வேனென்ற சொல்கைக் கேட்டவாறே கன்கொனாவித்த. சூக இத்தன்மை யிலே ஸாய்ப்படி என்ற அவதாழ்வான் திருவுணங்க பற்றினபடி.

வைகுத்தினதும் தம்முசெல்லாம்— இத்திருவாய்மொழிகைச் சொல்ல அன்னவர்களுக்கு உத்தேசப்பலுமி பரமபதமாகும் என்ற ஒரு சிவாதமம். இவர் கா ஸாடபிய மடலெடுத்தக்கொண்டு புறப்படவேண்டி ; இவர்கனிநுதவிடல் களினை அவன்தானே வந்து சித்பனம்வேஷத்தைப் பண்ணுகையாலே அமர்ந கிருத்தவிடந்தானே பரமபதமாம் என்ற மற்றொரு சிவாதமம். (கக)

முன்னுத் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

சூழ்வக் திருவடிகளே காணம்.

ஸ்ரீ:

தர்மிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்தநாவளி.

ஐஸ்ராதீராவாஹுகதவா துரவரிஜ கயகா திஷ்டவிபாஸகவாச
நெய்வாஹாஸாநிஷாஸாஸுரீ தவாஸவதபொ துஷ்ட வஸாஸுபொ.நாஸ
ந கஷ்டபரவஸாவபா தாஸவஸுலமதகா தவாவெஸவகாஸாஸுரீ வ தாஸ
ஹா தாஸெஸா திஷ துஷ்ட கய திஸவவா திஷுவாநீ ஸாஸி :

* மச்சுதசெநிபிம் மடநூர்வதவது அளவுடந்த பரேமத்தக வினை வித்தபடிபாக்கையாலே “ பகவாக் ஸ்வாவாம் அதிமாந்தாம் ப்ரேமஜகயதி இதி சுடாரி: அவாநீத் ” என்றார். விழிப்பவன விழிப்பாறேபாதெனம் தன்னைப் பெற வேணுமென்ற அதிமாந்தாபரேமத்தக உண்டாக்கினபடிக்கு விசுருகளைவருளிச் செய்கொர் முன் முன்றடிகளில்.

1. ஜ்யோதிருபாய்க்கதவாத். * மாசனசேதி * கிம்மலஜ்யேதிம்மய
மாண வடிவவபுடைமைபாறும்.

2, 3. வரணஜகயக, அகிஷ்ட வித்வம்ஸகதவாத். இரண்டாம் பாட்
டில் * என் செய்வதாமரைக் கண்ணன் * என்றதிலே சொக்காக “வரணஜகய
கதவாத்” என்றது மூன்றாமபாட்டில் * ஊர்ந்த சகடமுதரத்த பாதத்தன்
பேய்முலை சார்ந்து கலைத்த செய்வாயன் * என்றது சகடாணுசேதி கிரேதி
கிரேகதவாததச் சொன்னதானபாலே அதில் சொக்காக “அகிஷ்டவித்வம்
ஸகதவாத்” என்றது.

4. மேகேனகத்யாமலத்வாத். * காமர்பேனி கம்மண்ணன் * ஒரு
மூலில் போய்வதோர் மேனியவபுடைபுறாகவாறும்.

5. சீரிதலாவதயா. * என்னெஞ்சம் அவனென்றே மடக்கும் * அடி
பார்ச்சு விடவொன்றாதடி அவர்கள் நிரந்திலே மிகவும் காலவாகவாறும்.

6. உத்திக்குஷ்ட ஸேனலப்பியாகாத். * வன் தவாரபதி மண்ணன் *
கண்ணியாரபத் திருவயதரித்து மிகவும் எளிபுறாகவாறும்.

7. ரகாயயம் ஸாவதாராத். * அகிலத் பனியியமாரை * சொக
ஸம்மலுணத்திலே அவதரிசுபக்கொண்டு நிரப்பாந்தடசிலே கண் வளருக
வாறும். இவ்ரு ஸாவதாராத் என்பதற்கு “காவதாராத்” என்று பொருள்
கொள்ளவேண்டுகவாலே ஸாவதாராத் அகிலேயுமென்று கொள்ளவேண்டும்.
“ரகாயயாஞ்ச அவதாராத்” என்று பாடமிருத்திருக்குமோ என்பதே
சங்கதபுமுண்டு.

8. ஸாபகதவாத். * அமுதவன் தென்னடலாப்பிராணன் * புன்
முதுவவாறும் தென்னடலோன்ற திருவதாரத்தாறும் அழிய நிரமேனிய
புடைமை சொன்னபடி.

9, 10. ஸோபகா, அஸ்தாவத்தவாத். ஒன்பதாம் பாட்டில் * தேவ
பிரான் தன்னை * என்றதில் சொக்காக “ஸோபகாத்வாத்” என்றது; பத்தாம்
பாட்டில் * எம் ஆழிபயக்கப்பிராணுடை * என்றதில் சொக்காக “அஸ்தாவத்த
வாத்” என்றது.

ஆக இப்படிப்பட்ட தம்மைகளாலே ஆச்சிதர்களுக்கு அனலுடத்த
ப்பேமத்தை எம்பெருமான் உண்பெண்ணுஞ்ஞென்கு அருளிச்செய்தாராம்
வாள்—என்றதாயிற்று.

ஐப்பல்பிள்ளை திருவடிகளே சாறாம்.

புதி :

சூழ்வார் திருவாழகனே காரணம்.

திருவாய்மொழி— ஐந்தாய்ப்பத்து
நான்காத் திருவாய்மொழி— ஐரெல்லாத்துஞ்சி.

—

!

உணர்வதாரினை :- இந்த திருவாய்மொழியிலே மெய்யாகும் முயற்சி வலிதர்த்த சென்றது. மெய்யாகவேண்டுமானாலும் காயகளை ஒரு பட்டத்திலே எழுத வேண்டியே; அப்படி பெருதவதற்கு அவகாசமில்லாதபடி கங்குலிருள் வந்து வருத்தது. * ஆழியாவனதற்காழியை மறைத்ததாம் * என்றும் * ஆழிகொண்டன்று இனிமையுடைய * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பண்டி பாரதப்பேரரினே வயதாரணமுடைய வகத்திற்காக வாரியனை அனாதரிக்கச் செய்தது போல இப்போதும் அப்பெருமான் தானே ஸ்ரீராமனை அனாதரிக்கும்படி பண்ணினான் போலும். இவன் மடவெடுத்தால் அது தனக்கு அவதயமாகுமென்று கினைத்து அதற்கு இடைவூறு செய்ய வெள்குப்படுவனே பெயர்பெருமான் அல்லது கைவயோகத்தாலே அனாதரித்ததாகவும் இருக்கலாம். இவன் வந்து வருத்தது. அதுதான் அந்தியமே பாரதன் தீர்க்கே சாசனங்கொல்லாம ஒடுங்குமபடி கடுகிவிட வாயிருந்தது. பழிசொல்லுவாரோடு ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு வரசியற எல்லாரும் உறங்கிப்போய் உலாத்துணியற்றிருந்தது.

இவ்வளவிலே ஸர்வாஷுதான எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யதனத்தித்தராய்நவார். இவ்வதனத்தானம் எமல்வேஷ தகையிலன்றிக்கே கிட்டுவதகையிலே யாகவாரவே - மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உடற்ப்பாவிற்று. அசோகவனத்திலே முடியாததேடின பிராட்டியைப்போலே இவர்க்கும் முடிய வேண்டுமெனவாசிற்று. அந்த அவகாசமெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியால் வெளிவருகின்றது. இந்த்திருவாய்மொழியே இத்திருவாய்மொழியும் காயகேஸமாதியாலே அருளிச்செய்கிறபடி.

(*)

ஐரெல்லாத்துஞ்சி உலகெல்லாம் உள்ளிருளாய *
நீரெல்லாத்தேறி ஓர்வீரவாய்க்கண்டதால் *
பாரெல்லாழ்ந்த ஊழாய்ப்பனை யான்வாரானால் *
ஓரெல்லே! வல்லிணையென் ஆவிகாப்பாரினியே.

(க)

வாய் எல்லாம் } ஐய முழுதும் உதன்
துஞ்சி } மிப தியை
உலகு வாய்மை உலகம் முழுதும்
என் இருளாய் கடைத்தொழிக்கு

நீர் எல்லாம் } நீர் வேமெல்லாம் அலை
திதறி } வடகிழ் தென்கிழ
நீர் எல்லாம் } (பகம் கலசாத) ஒரே
ஆய் } கணாரத்தியாய

செட்டி	செட்டிச் செட்டிச் சது;	இனி	இப்படி உரை பின்பு
ஆல்	அந்தோ!	வம் வினா	கொடுமபாலிவான்
	(இவ்வினாவியின்)	பேன் }	என்னுடை
பார் எல்லாம்	புயி முழுவுகையும் (பிர	ஆவி	உயிவா
உண்ட	கவசவத்திலே) வயிற்	காப்பா	கவிப்பவர்
	திலே வகத்தா கவிதத	ஆர்	வகர்?
சம் பாய்பு	சேஷசாயிவான்	கவ்வை	கவ்வை!
அணையான்	எம்பெருமான்		
வாரான்	வந்த முகவன்முகின்		
	திகன்;		

* * * [ஊரெல்லாங்கூழி] ஊகத்தடக்கதும் இருளமுடி கின்றது. சாஷக வென்று பேர் பெற்றிருக்கும் காவெச்சவரே வந்து கவித்தருள்கின்றான்; இனி வெவ்வினா கவிப்பார் ஆசைக்குள் வாராகுடைய பழிமொழியே கரு வாகத் தன்னுடைய காதலவருமதரகவரவே அந்த கருவுக்கு அவகாச மில்லாதபடி ஊசெல்லாம் தஞ்சிறநே! என்று வருத்தினான். இவ்வகையினான திருவடி புகும்போது சாஷகவிசெல்லவாரும் உறவெகிவிடத்தாப்போலே இம் குப பழிசொல்லுதலாடல்களும் உறவெகிப்போகர்கள் இவன் பிறந்தபுராகை யாலே இவனது நிலைமையைக்கண்டு சேடித்தது, கோகாசாய்த்தாற்போலே எல்லாகுமெகிக் உறவெகிப்புகைவர் செவ்விறருகவுமாம். பண்டு சாமராவண யத்தத்தில் காகபாசபத்தத்தினன்று ஐரம்பவான், திருவடிமுதலான கிரகவது உணர்ந்திருத்தார்கள், அப்படிபுவிநிலைபாவிற்றிரு.

ஊகாவிட்டு வெளிப்பெசென்று தரிக்கைக்கும் அவகாசமிலவாமே உக செல்லாம் கண்குளையிற்று. என்னாலே ஒருபொருளும் கணமுடியாத நிலைமையாயிற்று. நீர்நிலைகளினான காவாபாபி முதலானவைகளும் கோகா துலமற்று ஒய்த்தபோகைவரவே அந்த நீர்நிலைகளெல்லாம் அலைபடல்கித் தெளிந்து விடக்கின்றன இவ்வு பகன் எவ்விற விபாகமினறிக்கே ஒரேகாளராத் திரியாயிராகின்றது. மறுவர்க்கவினாவுடைய சாத்திரியிற்சாட்டில் தேவர்க்கரி னுடைய சாத்திரிக்கு அதிக நீட்சியுண்டு; அதனினும் விஞ்சிய நீட்சியாயிற்று.

இந்த நிலைமையில் பாமகாருணிகளுள் அந்தப் பாய்ப்பணியாலும் வாரா -தொழிந்தான். பிரணயப்பந்து வாதவாரே உணவெகிவெல்லாம் திருவயிற்றி லே வைத்து கவிக்குமெம்பெருமான் இவ்வாபத்திலே வந்து முகங்காட்டி உறவு கின்றான், இப்படிவானபின்பு தரிக்கும்வகை எவ்வே! என்கிறான். (ச)

ஆலிகாப்பாசரிவியன்? ஆழ்கடல்மண்ணின்மூடி *
மாவிகாசாய் ஒல்லல்லிவகையின்மூடி *
காலிசெவ்வண்ணன் எங்கண்ணனும்வகையான் *
பாலியென்னெஞ்சமே! கிழப்பாங்கல்வையே.

ஆழ் கடல்	ஆழ்ந்த கடலையும்	என் என்ன	எனக்குத் தஞ்சமான
மன்	பூமிவையும்	ஊம்	ஊனெயிரானும்
நீன்	ஆகாசத்தையும்	வாரன்	வந்து முகங்காட்டுவின்
முடி	மறைத்து		நிலன்;
	(இங்குளகோலும் திவ்வம் மல் தாவறெனக்கொண் பும சபகீகரிக்குப்படி)	பாவிபென்	பாவிவான் என்னுடைப-
		பெஞ்சமே	மனமே
		நிபும	நிதானம்
மா கிரகம்	பெரிய விசாரத்தை	பாசரு	அனாபகமக இருக்கெரு
ஆய்	புடைத்தாய்க்கொண்டு	அவன்	விவன்;
வல்	வலிதான்	இனி	திப்படிவான் பின்பு
நீர் இரவு ஆய	ஒரோசத்திரியாய	ஆவி எப்பார்	ஊனென ரசித்தாத்
கேண்டது	கொடுகிச் செவ்வா		தருகார்
	நின்றது;	ஓர்	வாடி? (ஒருவருமில்லை.)
ஆவ்	அத்தோ;		
காலி சேர்	செய்தல் பூபெய்வத்		
வன்னன்	நித்தகையுடைவருவ		

* * * [ஆலிகாப்பார்] இங்கிலைமாரிகே ஊனெயிரானும் வந்து உதவுகின்றில
னே! என்ற இன்றாதென, ஆய்ச்சிபரோடு குகையெகத்தவந்து அந்த
நாம ஊரத்திகைக்கொக கொடுப்பாது மறைத்து நின்ற அவர்களுக்கு மிகவும்
அலமாபடைப கிளைத்து, பின்னை * திரவாரவிநலகுமெனாரி: ஊயவந்தா
வா ஊன: | விதா ஊயவந்த: ஊதி ஊகதா தயகதய:—நாமம் ஆகிரபூத்
செனரி: ஊயவந்தமுதாய்ப்பு: , பிதாம்பதந: ஊக்கி ஊகதார் மர்மதமம்மத: *
என்றெபடியே புன்முதுவக காட்டிவந்த புருந்துகின்றப்போலே நமக்கும
வந்து முகங்காட்டுவன் என்றிருந்தான போதும்; வாலிலையே பென்று கதறு
கின்றான்.

இனி ஆலிகாப்பார் ஆர் * * குவிரகுவிவங்கடத்த என் கோவிந்தன்
குதும்பாக, அனியத்த மெகக்கான்! ஆலிகாத்திருப்பேனே * என்ற குதா
ஸந்தானம் பன்னி ஆதமதாரணம் பன்னுமதென்று ஒலுதன்டு, உகாததின்
யிலலாமையாலே அதற்கும் வழியிலையாவிற்று, * காக்குபியங்கிவன் என்ன
பெருமான் * என்று காப்பதே தொழிலான ஊனெயிரானும் உபேசரித்தான்;
ஆகையாலே இனி ஆலிகாப்பத எககனே ?

[ஆழ்கடல் இப்பாதி] கடனும் பூமியும் ஆகாமும் எதுவும் தெரியாத
படி எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக மறைத்துக் காணாததிரியே நீண்டுள்ளா
கின்றது.

மாவிகாசமாய் என்றகிடத்து ஈட்டு ஸ்ரீகங்கதி,—“பின்னையும் அவ்வள
வில் பரவவலிப்பதாரிருக்கிறதிலை; மலாவிசாரத்தை புடைத்தாய் நீதவியூதி
வையும் கனிசிக்கிருப்போலே திராகின்றது, அவர்கிருப்பம் காட்டின ஸர்வ
சக்தி செய்வதெல்லாம் செய்வாசின்றது.”

ஓர் வல்லியாய் கீண்டது = இருக்கும் இரவுக்கும் வரி தெரியவில்லை போதும்; இரண்டும் பர்ப்பாப மென்றிருக்கினான்.

காலிசேர்வண்ணன் என்கண்ணனும்வாரானால் = *இத்தீவரதளர்யாமம் என்னும்படியான வடிவமுடைய கட்டுமையான போதமே; அது கட்டவும் வநு மென்றினன், கட்டமதுகாலிலே வந்து தோன்றி உடனே மறைந்தாப்போலே மறைந்தானெனுமாம்; வருகைதடவென அரிதாயிற் சிந்தித்தே [.

பாலியேன்கேஞ்சமே! கீழும் பாங்குக்கூறியே = இக்கிணியமலிலே செஞ்சா வது கல்லாநீனமாக இருக்குமாயின மறந்து புகழ்க்கலாம்; சூழா கெத்தினகிணச் செய்து தரிக்கலாம்; அதற்கும் போர்ப்பகை இவ்வாதபடி “என்னெஞ்சினுரு மங்கே பொழிந்தார்” என்கிறபடியே அத்தனைபற்றி இத்தனைபய செய்துத் தொழிந்ததே பென்சினான். (உ).

கீழும்பாங்குக்கூறியே கேஞ்சமே! கீளீரவும் *
ஓயும்பொழுதின்றி ணறியாய்கீண்டதால் *
காயும்கேஞ்சிலை என்காஞ்சத்தன்வாரானால் *
மயும்வணகயறியேன் வல்லியேன் பெண்பிறந்தே. (ங).

செஞ்சமே	மனமே!	காயும்	(வினாதினோட) எய்
கீழும்	(எண்ணக் காரியங்களுக் கும முத்தர்களுவிடைய கீழும்	கவினை	செய் கார்த்தவிலினை புனடய
பாக்கு அங்கு	எனக்கு விநேயமாக	என் கருத்தன்	இராமபிரான்
என்	இருக்கெழுவினது;	வாரான்	வந்து முகங்காட்டு மென்றினன்;
கீழ் இரவு	எந்தானென கீழ்க் கரு மென்ற காதலிரியும்	கவ்வியேன்	கவிய பரபகை புனடியெனான கான்
ஓயும் பொழுது	ஓயுங்காலம் இவ்வாமம்	பெண் பிறந்த	பெண்கூறல் பிறந்த
இன்றி		மயும் வண	முடியும் கழிவது அறி
ஊழி ஆய்	ஒரு கம்பமாய்க் கொண்டு	அறிவேன்	மென்றினேன்.
கீண்டது	கனர்த்த விட்டது;		
ஆம்	அத்தே;		

* * * [கீழும்பாங்குக்கூறியே] அகிலுடங்களைத் தொலைக்கவல்லவான இராம பிரானும் உதவ வருமென்றினன், முடியவும் வழிதெரியாமல் திகைக்கின்றே னென்கினான். பிராட்டியை அசோகவனத்திலே கவந்தபோது மாயவழியான இராமனை ‘இராமன் தலைவறுப்புண்டு தொலைந்தான்’ என்று தோன்றுமாய் ஒரு மாயா கிரகணைக் கொண்டுபோது பிராட்டிக்குக் கட்டி, ‘இந்நேரபார் வந்தே! உன் கணவன் தலைவறுப்புண்டு ஒழிந்தான்’ என்ன, அதனோட்டுப் பிராட்டி வருத்திக்கிடக்கும் கதவாத்திலே இராமபிரான் கடற்கரையிலே கின்று தனது கார்த்தவிலினை ஒளிபடுக்க, அங்கொன்பாவது பிராட்டியின் செவியிலே

புருந்து ஆசுவலிப்பித்ததென்று கேட்டிருந்த பராவஞ்ச நாபதி, அப்படியாகத் தன்னைபும் ஆசுவலிப்பிக்க ஒரு கிரகு செயதருவகிவகிவே ! என்ற இன்னுப்புத் தோன்றக் காயங்குஞ்சிநிலம் காதுத்தன் வானானால் என்மொன். “சார்க்ககில் காணொலிபும தலைப்பெய்தது எஞ்ஞான்றகொகே” என்று ஆண்டாளுடைப கிர்வேதம் இவரு கினைக்கத்தக்கது.

மாயும்வகையழியேன் — பிராட்டி அசோகவனத்திலே “விஷவயு டா தா அயி வெவரி அயிசை யாவுறுவயு வொழி நாசுதவயவயு—கிஷம்ப நாநா ந துரி மேஸ்தி கச்சித் சுதந்ரன்ப வர வேசம்பி சஞ்சுஸைய.” என்று “இவ்வாக்கன் மனைவிலே என்னுமிசை மாய்த்துக்கொள்வதற்கு இந்தனை கிஷய கொடுப்பாரிலகியே ; சின்று கொள்ளாதே உடனே கொள்ளவலதொரு கத்தி நானும் கொடுப்பாரிலகியே !” என்று துடித்தாப்பேரலே இவளும் துடிக்கிறா ளாயிற்று பெண்பிறக்கதே பென்றது முடியமாட்டாமைக்கு வேததொன்னபடி. “பிராக்காக ஐக்கிவேஸ்மே பரதத்தாஜகமத்திலே பிறக்கக்கிடான மதறா பரபததைப்பண்ணிவெக” என்பது நடு. (க)

பெண்பிறக்கதோய்தும் பெருக்குயர்காண்கிலனென்று *
 ஒன்சுடனோன் வாராதோளித்தான் * தும்மண்ணைத்த
 கண்பெரியசெல்வாய் எக்காரோறுவானால் *
 கண்பெரியசிக்கறையோய் தீர்ப்பாராசென்னையே? (ச)

பெண் பிறக் தார் எய்தம்	பெண்ணாய் பிறத்தவர் என அடைமித்த	எம் கார் ஏற	செத்த திருமேனியை புடைபவதும் காரை போன்ற வறுமான எம் பெருமான்
பெரு தயர்	பெருத்துக்கத்தை	காரை	கத்த முகங்காட்டி சிந்திலன்
காண்கிலென் என்ற	காண்காட்டேன் * என் தென்னி	ஆம்	அத்தோ
ஒன்சுடனோன்	காசிரியன்	என் பெரிய	கினைக்கவும் முடியாத
காராது ஒளித் தாம்	காராதே மகநத்து போனும் போதும்;	கிரந்த கோய	மகோவியாதியை
தும்மண் அகத்த	தீப்பூமிவை யகாது கொண்டவதும்	எனனை	என்னிடத்தில் கின்றம்
பெரிய கண்	பரதத் திருக்கண்ணை புடைபவதும்	தீர்ப்பார்	கீக்கைக்கவர்கள்
செம காய்	செத்த அதாத்தை புடைபவதும்	ஆ	யா கொல்?

* * * [பெண்பிறக்கதோய்தும்.] கண்டார்க்குப் பொதுக்க வொண்ணாதபடி
 நான் தன்பப்படாநிற்க, என்னருடைப ஆபததுக்ககிவயும் போக்குவானான
 திரிவிக்கிரமன வருகின்றிலன்; என்னுடைப சிதை கோய் திருமவழி என்னோ?
 என்மொன்.

இரவு மூப்பது காழிகை கழிந்தவாறே ஸூரியன் உதிப்பதென்று ஒரு விபதிபுண்டு; * ஸீஷோஷிதி ஸாஸ்ய-ஃ * என்று உபநிஷத்தும் ஒதிவைத்தது; அப்படியிருக்க அந்த ஸூரியன் உதிக்கவேயில்லை; 'பெண்ணுப்ப பிறந்த வர்கள் படும் துக்கதவதக் காம்பநீரகாட்டினும் காம் முடிந்தபோலதே என்று' என்று துணிந்து அவை முடிந்த போயினான் போதும் என்கிறான். இரவு மிகவும் செவதுகிவராமையே இவ்வளவு கூறிஞனாயிற்று.

ஒன்னகடனோன் வாராநொளித்தான் என்றவிடத்தாட்டு ஸ்ரீமஹே:—
 "தன் தோதநாவிபக ககககல்சாஸ்யம் பேசப்படியான பகாநத்தத புண்டபய
 னும் காராதே பகாநககை, யாதிலன் என்னுதே ஒளித்தானென்றித—
 * ஸீஷோஷாநாநக் வவதெ * இதயாதிப்படியே பகவதானுநூபாலே மூப்பது
 வட்டம் காதேயுடைய; இவ்வகை இருக்கிறான் 'சர்வானுநுநுமதுத்தால்
 வேறுமாதெ தகை * தத்த கவக்குமித்தகையவருே, இக்கொடுமை என் கன்
 னுல கன்னா...பதது' * எனது சர்வாபடா தேடிவந்ததும் காணுதபடி
 டொளித்தான்."

ஹேப்பன் வந்தாவென்ன, ஒளித்தாவென்ன? அவனைக்கொண்டு எமக் கொரு காரியமிட்டாய். வடிவமு முதலியவற்றை என்னைத் தேறியித்து எனக் குப் பாம்போக...அருக்குவன் எழுந்தருளிக் காட்சி தரவினாவினே; தன் சிந்தை நோனைத் தீர்க்கவென...அது ககக கா திருக்கிறாடியாலே இனி என் சிந்தை நோய் அதுபலித்தே கழிகுமித்தகையபோதும் என்னுனாயிற்று. ... (ச)

ஆரென்னையாராய்வார்? அன்னையதும்தேழியதும் *

கீரென்னே? என்னுத்த கீரீவும்துஞ்சவாள் *

காரன்னமேனி கம்கன்னனும்வாரானால் *

பேரென்னையாராய்தால் வல்லியாயென்பின்னின்றே. (சு)

அன்னையரும்	தாயாரும்	கம்கன்னனும்	மதத கன்னபிராரும்
தோழியரும்	தோழியாரும்	காரால்	கந்த முகம்சாட்டு
கீரீ என்னே	'இப்படியும் ஒரு கீரீவை யுண்டாகுதே' என்று எனநிறத்தின் இரக காமல்	கல்வினை	பெரும்பாலியான கான்
என்னுதே		வேல் பின்	முடிந்தபின்பும் சிந்து கொண்டு
கீரீ இரவும்	கீரீட்ட இராமுமுதலும்	பேர்	என பேர்
துஞ்சவர்	உதங்காதிப்பாகன்;	என்னையாள்	என்னே முடிபு கொட்டு நெறினனை;
ஆவ	அட்டேரி;	என்னே ஆராய்	என்னையத்திரிச கித்திப்
கார் அன்ன	மேகந்தையொத்த	கார் ஆர்	பார் ஆருமினையே?
மேனி	திருமேனியவையுண்டா		

* * * [ஆரென்னையாராய்வார்] துபகுதங்காவத்தினே உதவக்கடவரான அன் னையரும் தோழியாரும் ஆராயாதே கிடக்கினாராக; அவர்கள் உகவாத போது வந்து உதவக் கடவான கன்னபிராரும் கருதியறினன்; இனி என பெயரே மிக்கிருப்பது என்கிறான்.

உலகத்தைப்பெய்க்கும் ஆராய்ப்பிதற்கு ஆழ்வார் தமது திருவாய்மொழி தம்மைப்பற்றி “ஆராய்க்கியவாராய்ச்சார்” என்றுபாடியவர்தே! இது ஒரு கிளவியுள்ள மொழியே.

[அண்ணையதும் தோழியரும் இப்பாதி.] இரண்டாயின் முதலிலுள்ள நீ என்பது தலைவியின் வார்த்தையாக இருக்கக்கூடாது. (அவ்வாறு) அண்ணையரும் தோழியருமாக நீங்கள் (எண்ணப்பார்த்து) என்னே என்னுதே—என்ன செய்கிறீர் என்றுகூட விசாரிப்பாய்க், நீளிரவும் தஞ்சையாக—, ‘தஞ்சையா’ எனநெகிளமுதது படர்க்கையாகையாலே ‘நீ’ எனநமுண்ணிக்கூடும் பொருத்தாதே பென்று சங்கிக்கக்கூடும்; இதற்காக எய்தின அருளிச்சொற்பெயர்—“தஞ்சையொன்றுமித தஞ்சையெனென்றுய்த்நன் பெற்றதென்கிறீர்” என்கிறவருமுண்டு” எனது. (வடமொழியில் “கலென்கிறவரு” எனது படர்க்கையாகச் சொல்லுதும் முண்ணிப்ப பொருள் கொள்ளக் குதரிலவந்தாயிப்பாலே இக்கும் தஞ்சையர் என்பபடர்க்கைக்கு, தஞ்சைநீர் என்ற முண்ணிப்பொருள் கொள்ளவாமென்பர் என்பவாறு.)

இவ்வகத்திலே மந்தொரு கித்யாநாமமு அருளிச் செய்திரு—; ‘தஞ்சையர்’ என்பதற்குப் படர்க்கைப் பொருளை வகையாகைய; அப்போது ‘நீ’ எனது தந்த நீங்களென்று பொருளாகது; நீகையெனது பொருள்; நீ என்னே என்னுதே— இது என்ன வகையாகது. என்னுதென்பே போகாமல் என்பபடி இவ்விடத்து ஈடடிய “கிதநீர் நீளவர்க்கைகம் கிதநமநிர், கிதநீர் பெனதயார் ஈட்டி” எனது முதல் எடுத்தாணப்பட்டனது. நீ என்னுதே சொல்லுதற்கு வகையாகமென்கிற பொருளுக்கையகம்முதலிப்பதற்காக அதனாட்டப்பட்டதென்று கொள்க. அக்குறியை பொருளாகது—நீளவர்க்கை—என வகையாகமுதலயவர்க்கை எனது, கெண்டை—ஈட்டியாகது, பிறை—செய்யுதத்தல் சாதிக்கியோன, நீளநீர்—காபேதம் கிதநித வகத்த சொல்லுதல் தன்மைத்து; பெனதயார் ஈட்டி—முட்டியாகது கெண்டை, மதி—கிருஷ்ணபடித்தல் சத்திரக்கியோன, பின்னீர்—கெண்டை காபேதம் குதரய்த் தன்மைத்து, என்பபடி.

[காண்க மெனி இப்பாதி.] ஒரு சாதி கிதநிதே ஒரு சாதி மகழ்பெய்தாதபோலே குணிருமபடியான அடியுக்கையகம் பென்களுக்கே உதக்ப் போத்தவருவ வகையொழியும் வருகின்றன.

வல்லிசெய்யின் பின்னின்ற பேர் என்ன மாயுத—இது பாய்பெய்க்கையான வார்த்தை; காண்க முடித்தாலும் எப்போ முடிந்திலையென்கிறாழ்வார். அவருகடய திருமெனி எந்தாககோ போளுதும் பகலுழி ஆழிதொதும் போகாதே கிதநதற்கு திருவாய்ம. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீகங்கை வகையின்— “ஆழ்வாருகடய திருவாய்ம ஸ்ரீகங்கைவர்க்கு கத்தா நேதநாயாபுர போலே இவர் தமக்கும் கத்தா நேதநாயாபடி. அடியுக்கடய போகையாலே வர்க்கும தாயகமயிருக்கும். இதிதகடய அடியுக்கடயமயிறே எல்லாகும் கிதநாயுதிகிறது.”

வங்கிண்பெருந் என்னுடைய பேரானது என் னாய்ந்தபேரானதும்எனக் குப் பின்னேயும் வினாறுகொண்டு என்னை மாயத்தேனாக மொட்டுவெறிவகை என்ற படி, என் பெயரே மீச்சமாய்படி என் முடிந்த பேராக சிந்திற்சென்னை பரமதாற்பரியம். “வங்கிண்பென் பின்னிந்து” என்பதை “ஆவென்னைபாராய் வார்” என்றிதோடேகட்டி, எனக்குத் தானென்று என்னை ஆராயவாராய் என் பதாகையும் உரைக்கலாமென்பர் பன்னீராரிவுகாரவாரா. ... (6)

பின்னின்றாததாய்கோய் செஞ்சம்பெரிதமோய் *

முன்னின்றிராவுழி கண்புறையுழற்குய்:*

மன்னின்றதக்காத்து எம்மாயவனும்வாரானாய் *

இக்கின்றிளாவி உப்பாராரிவ்விடந்தே?

(க)

பின் சிந்த	பிளிபிடித்ததன்ருவ தந்தைப்பிணதொடர்ந்த சிந்தி	முடிந்த	மறைத்தது,
காதல் கோய்	பேரம் விவாதிவானது	ஆய்	அந்தேர்;
செஞ்சம்	முறைக்குப்பிதப்பிடவான செஞ்சு	மன் சிந்த சென்றது	சப்போதும் காதலானது சிந்ததிருவாய்ப்பாழ் வாரிபுறைய
பெரித	மீசவும்	எம் மாயவனும்	எம்பிரானும்
அமெ	அழிவின்றது;	வாராய்	வருகின்றிவன்;
ஆய்	அந்தேர்;	ஆய்	ஆதவன்;
இரா வுழி	இராவேற என்பவனானது	சிந்த சித் து ஆய்	முடியாதே சிந்த சித் சென்ற இவையிலா
முன் சிந்த	முன்னேயிருந்த	இவ்விடத்த	இந்த சிவையிலம்
கண் புறைய	கண்டெரிவாதபடி.	உப்பார் ஆர்	கணிப்பாரார்?

* * * [பின்னின்ற காதல்] முடிவடிக்குப் பொருளானிச்செய்யாவின்ற திருக் குறையப்பிரைக்கினவான் ஆறுவிதப்படியிவ்—“முடிந்தபின்பும் செஞ்சுமெறி விச் சேவடிப்பவனும் துன்றம் பொறுக்கவாவிருக்கெறிவகை” என்றருளிச்செய்திருக் கவையே, பின்னின்ற என்பதற்கு, பின்னேயும் சிந்தின்ற (அதாவது) என் மரணமடைந்த பின்னையும் கவிவதாக சிந்தின்ற என்ற பொருள் திருவுன்னாயப் பரிபதாக விளக்குகின்றது. பிளி பிடித்ததத் தன்ருவாராபியாவே பின்னே வினாறு குழக்குமென காதல் கோய் என்பது எம்பிரைப்பருளிச்செய்த பொருள். ‘மரணமடைந்த பின்னையும் சிந்தின்ற காதல் கோய்’ என்றும் இது எனவனை பொருள்முனைது சினர் சங்கிக்கக்கூடு; ‘என முடிந்தாலும் என் காதல் முடி யாது போலிருக்கெறி’ என்ற சொல்லது உரைத்திதுமுண்டே; அதுவாயிற்று இங்கு விவகரிதம். ஆழ்வார் தாமுடைய காதலிப்பாறிய பவவிடவகளில். புல வகையாகச் சொல்லுவர்; “என் காதலுக்கென தேழி, மன்குணி ஞாலமும ஏழ்கடனும் சேக்கிதம்பும் கழியப் பெரிதான” என்பர் ஓரிடத்தில்; “அதனின பெரிய என்னவா” என்பர் மற்றொரிடத்தில். “பின்னின்ற காதல்” என்கி ஞர் இக்கு இரத்தக் காதலுக்கு இடம் கொடுக்கவாதென்ற என் எக்குப்பொரு ளும், புக்கவிடம் புக்குப் பின்னே தீர்த்த கவிசென்றது பிளவ் விவாதி என்செருத்.

* * * [தாப்பாரார்.] இப்பேரிருளினே என்செய்கின்றென்ற, உறங்காத தெய்வங்களைக் குறித்து முறைபடுகின்றான். காப்பாளர் இவ்விடத்து = சங்குகளென்று போப்பெற்றிருக்கும் பெருமான் தானும் சாதிப்பாதே உபேகித்திருக்குமிக்காலத் தினை வேறு சங்குகளைத் தேடப்போயோ?

கங்கிருளின் துண் துளியாய் = துத்த கிருளும் தாப்பாரார் பரிதழனி யுமால் என்றபடி. கங்கு என்று எங்கு விளத்திருப்ப பேராகையாலே எல்லா விவரமாகச் செறிந்த இருள் என்றதாயிற்று.

தேட்பவனு னுழியாய் = கீண்டு பெருஞ்செ செத்துத் தன்மையதான கல்பகாலமாகி வந்தபடி. இப்படிச் செலுசு கின்ற காலத்திலே * சங்கும சங்குமும் கிரித்த முகமும் தெக்கும பதக்கங்களுமாய் என்றும் கண்டறியாத சோனவ புடனே நான் பிரான் தோன்றக்கூறுமே; அங்கோ! தோன்றியருளவில்குபே!, இவ்வனை அவன் உபேகிக்குமபடி என்ன பாரம் பண்ணினேன்! தெய்வங்களே! என் செய்கேன்? சொல்லுகின்றென்றான். தேவகதைகள் உறங்காத வானம், தானும் உறங்காதவன்; இவர்களைப்பற்றியிட்டு அவர்களைவிட்டு உறவு கொண்டாங்கு கேட்டுள்ள போதும் துபாறாத காலத்திலே தும்மே! என்பா னாப் போகே தெய்வங்களென்றதும் ஒரு வார்த்தைப்பாடு (எ)

தெய்வங்கள் என்னெய்கேன்? ஓர்சுவேமுழியாய் *

மெய்வத்துரின்று எனதா விமேலிலிக்கும் *

கைவந்தசக்காத்து என்சென்னன்னும்வானானால் *

நைவந்ததென்றல் வெஞ்சுடரில் தானமே.

(அ)

தெய்வகதைகள்	தெய்வகதை!		
ஓர் இரவு	ஒரு இரவுப்பொழுதானது	என் என்ன	ஊம்
எழ் ஊழி ஆய்	எழு அவையமையக் கொண்டு	காரைன்	வருகின்றவன்;
மெய்	மெய்யே	காதலந்த	தடவுகெடுப் போலி
வந்து நின்ற	முன்றல்கூர்ந்த நின்ற		ருக்கின்ற
எனது ஆவி	என்னுடைய உயிரை	தன் தென்றல்	குளிர்த்தென்றலானது
மெலிவிக்கும்	ஊர்த்தப்பண்ணு	கெம் சுடரில்	கெய்விய கொடுபயிற்
கை வந்த சக்க	கையினை கைகூறுவதற்கு	அடும்	காட்டிலும் துதிமயாகச்
ரத்து	கின்ற திருவாய்மொழி		சுடரே நின்றது.
	உரையுடைய		

* * * [தெய்வங்களானே செய்கேன்.] தென்றலே கீழ்வரவின்றது, என்னன்னு வருகின்றவன்; என செவ்வெனென்று நீண்டு தெய்வங்களைப்போ கொண்டு முறைபடுகின்றான்.

இரீரவு ஏழுநியாயம் = சொன்பரி போகத்தக்கவகப் பக வடிவுகள் கொண் டாப்பேரல இரவு கவிவதறகாகப் பக வடிவுகள் கொள்ள சிந்தை போதும், மெய் வந்து நீன்று என்னாவீமெலிவிக்கும் = இராவணன் இடம் பார்த்த வந்து கவித்தாப்பேரலே இதுவும் விரதாநகரபதித்தவந்து தரிமவரிக்கின்றது, இவ்வி டத்து கட்டின, “மோர்க்குமுழையு கொடுத்தத் தேற்றி விடுகை கட்டி கவிவா காப்பேரலே” என்கிற ஸ்ரீகங்காதிபுள்ளது. முநகாகத்திம் பெருங்குற்றவகைந் தனை முக்கைகாங்கட்டிவடிவத் துமபோது அவர்கள் மிகவும் தனாதிப்போனவாதே சிறிது காற்றிக்குமபடி மோர்க்குமுழையு முறையின கொடுத்தத் தேறததுண்டாக் கிப் பிறகு கிட்டக்கொல் போட்டு தரிமவரிப்பார்கள், அந்தச் சொன்னபடி விடுகைம்—கிட்டக்கொல்.

கைவந்த-விசேஷமான கன்றபடி. கைவந்த-தடவுகின்ற கன்றபடி. (அ)

வெஞ்சுடரில் தானமோல் வீச்சிடுவீன்னுன்னியாயம் *

அஞ்சுடரெய்யோன் அணிமேடுதேந்தோன்குறைய *

செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செவ்வணும்வானாளுல் *

செஞ்சுடர்த்தீர்ப்பாசினியாக? சின்றுகுதகின்றேனே.

(க)

வீக்கு இரு யின்	மிகை செறித்த இருவி யுடைத்தாய்	அணி மேடு தேர்	அழகிய பெரிய தேரும்
தன் தனி ஆய்	தன்விரிய பனித்தாவி கவ யுடைத்தாயி கொண்டு	தோன்றாத தென்படவிலியு;	
தான்	இரப்பொழுதானது	செம் சுடர் தாமரை கண்	செத்த கைநிலை யுடைப தாமரை
செம் சுடரின்	செவ்விய செருபித் கட்டிய	சென்னாள்	பேன்ற திருக்கண் கையுடைப ஸ்ரீமாதும்
அகிம்	கடாசின்றது,	காசன்	வந்து தோன்றவிலியு;
ஆய்	அத்தேரி, (இரத கிணையமில்)	ஆய்	ஆகாள்
அம் சுடா	அழகிய ஒளியையுடை யருக	சிந்து உருகு செந்தேன்	கிரதாமரை உருக சிந்தேன்;
வெய்யோன்	கருவியனுடைப	இனி	இச்சிணையமில்
		செஞ்சு இடர்	(எனது) மனத்தையகா
		நீர்ப்பாசர் ஆர்	பேக்குவகாள்?

* * * [வெஞ்சுடரில்.] இரகை மிகவும் கவிவா சிந்தை; ஆதித்தியனும் ஆகிப் பரிக்கிணறியன; எம்பெருமானும் வந்து தோன்றுகின்றன; காண் சிந்து கோவு படுமித்தனை போக்கி என பாசநகரப் பேக்குவகா ஆகுமிலகியே பென்மெருக இராவணன் மாரீசனை தனைகொண்டு வந்து கவித்தாப்பேரலே இரப்ப பொழுதானது தன்விரிய பனித்தாவிவகத் தனைகொண்டு வந்து செவ்விய செருபிறகாட்டிதும் அநிகையகவே கவிவா சிந்தை; எப்படிப்பட்ட தக்கமும் இரவி தோன்றினவாதே சிறிது மகாதந்தொழிபமே. அந்த இரவியின் தேர் தானும் வந்து தோன்றக் காணோமே! ஆர்ந்தியிகைக் கிரதாமரைக்கண்ண

ஞானமும்பெருமான் வந்த நோன்றலென்ற ஒரு முகநாமமுண்டு; அப்படி
அவனும் வந்த நோன்றிற்றிவை; இனி எனது மனத்துபகை மாப்ப்பாசா?—
காதோ கீர்ப்பண்டமாபுகுமி பொழிபா கின்றேன் என்கிறான். ... (39)

நின்றகுதிகின்றேனேபோல வேலோனம் *

சென்றகுதிகண்டுகிபயிச் செவ்விறங்குய்வாய் *

அன்றகுதிகால்வையம் அனத்தியான்வாரானேன்று *

ஒன்றகுதிகால்சொல்லாது உலகோவறங்குமே. ... (40)

நின்ற உருகு மெனேன் போல	கீர்த்தாயாக உருகித் மென்கிற எவையுபயோக	அனத்த யோன்	அனத்த ஆகிரித்தல் சொல்ல
செடு வாயம்	பார்த்த ஆசையானது	வாரான் வந்த	வாயட்டமென்குமி தம்
உருகி சென்ற	உருகிப்போல (அதனும்)	ஒன்ற	ஒரு வார்த்தையை
தன் தனி ஆய்	தன்னிய பனித்தனி யாய்	ஒருவாய்	ஒருநாமமே
செவ்வென்ற	சுடந்த உருகின்ற	சொல்லாது	சொல்லாமல்
செருவ் வாய்	இரப்பொழுதியே,	உலகு	வோவானது
அன்ற ஒருவாய்	ருவ்பொரு வலத்தியே	உறங்குமே	உறங்குமின்றிது ஐயோ!
வையம்	உலகத்தை		

* * * [நின்றகுதிகின்றேனேபோல] அந்தோ! என இப்படிப்போல் நின்ற துய்
வுலகில் எனக்குத் தீராததம் உதவாருயிர்! என்னரு முறக்கா சிவஞானே!
என்கிறான். ஆகாசமாவது இடைவிடாமல் பனித்தனியாய் இறதமிழா சிவந்
தென்று சொல்லபுகுந்த அதற்குத் தன்னியே திருநீலாந்தமர்க்குமென
‘நின்றகுதிகின்றேனே போல’ என்ற. மேற் * வாயுத்திகையுளில் “நோழி
வரும பாமும்போல் கீராய் மென்கிறென்ற—வானமே!” என்றதை இங்கு நினைப்
பது. கீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்ற எவையுபயோக தன் தனியாய் இற்று
உருகா சிவநாதரிதது மெனவானம் என்கிறான். இப்படிப்பட்ட வலத்தியே
உலகத்துணையாலா விரிஞ்சதான் ஒருவாது கைதேட்டுப் போதுபோகித்தரித்
தலாமே. உலகவந்த பெருமான் கைதைய பெடுத்தக்கறித் தரிபடுக்கவுமாய்,
அன்றது அந்த வஞ்சகம் நமக்கும் வஞ்சகனைபாவன் என்றசொல்லி ஆகாவை
வதாக்கவுமாய்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவாமே உலகம்; அந்தோ! ஒன்று
சொல்லாதே உறக்கா சிவந்தே! ... (40)

உறங்குலான்போல் வேகுசெய்தபெருமானே *

சிறந்தபொழியுந் குதுகல்க்கடகோபன்செய் *

சிறங்கிவந்தவக்தாதி சூழித்திப்பத்தாய் *

இறந்துபோய்வகத்தம் சோவாறெவ்வனேயோ * ... (41)

உறங்குவான்	பேல்	கீத்திகா சொப்பகம்	பேல	கீதம் சொந்த	பன்விஞ்சின
				அக்காதி	அக்காதித்தொடையான
யோரு செயத		தாதுஞ்சாய கிந்தை		ஆயிரத்தன்	ஆயிரம் யாக்காக்கான்
		பண்ணிக்கொண்டிருத்		இப் பத்தான்	இப்பதிசத்தினால்,
பெருமான		எம்பெருமான் விஷய		இறந்து போய்	(அகாங்கன்) சீர
		மாக,			வியோமம் பெற்றபின்பு
கிந்த பொழிவ		அழிய சோகையானபே		கவருத்தம்	பாம்பதத்தினே
குழ் குருகர்		குழப்பத்திருக்கிக்குத்		சோர ஆற	புகாநொழுகது
சடலோபன்		தலிங்கான ஆழகர்		ககடுக	ஏவ்வண்ணம்? (புகே
சொல்		அருளிச்செய்த			சுருகர்க்கென்னக)

* * * [உறங்குவான் பேல்.] சீழ்ப்பாட்டில் ‘உலகோலுறங்குமே’ என்று சொன்னதில் ‘எம்பெருமானும் உறங்குகின்றானே’ என்ற பொருளும் தோற்றி விருக்கையானே, எம்பெருமான் ஆழகானே போகி “ஆழ்வார்! நான் உறங்கு கிறேனெனின்; உறங்கு கந்த கிதமாகக் கிடந்தானமென்று ஆலோசித்தால் கொண்டார் கின்றேனத்தனை கண்ணம்” என்றருளிச்செய்தான் போதும்; அது கேட்டு “உறங்குவான் பேல் யோருசெய்த பெருமான” என்கிறார். யோரு செய்கையாலது உபாய கிந்தை பண்ணுகை. இங்னனே அறிப்பெழுகையானே ஆழ்வார் தாமும் தரித்த வாரும் தரித்தபடியைச் “கிராத பொழிக்குழ் குருகர்” என்றதனால் தெரிகிறதபடி.

“இப்பத்தான் இறந்துபோய்” என்ற இதிலே சேர்த்த அக்வயித்து, இப்பத்ததைச் சொன்னவதற்கு இறந்துபோவது பகன் என்ற பொருள் கொள்ள வாகாது; “இப்பத்தான் கவருத்தம் சோகையு” என்று அக்வயித்துக்கொண்ட வேணும். அவரவர்கள் ப்ராபத வாகத்தில இறந்துபோவது எப்படியுமுன்னதது அப்படி இறக்க நேருங்கலத்தில் இப்பதிசத்தின் பயனாகப் பாயபத ப்ராபதி தவிராதென்றவாறு. (கக)

நான்காந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

என்றேபோகும்படிப்போகும்? }
 என் } என் அனுபவிப்பதம் } குரிய
 கோளம் } அழிய

கீண்ட புருஷம்	கீண்டிருக்கின்ற	பாதிபேன்	பாதிபாண என்னுடைய
தக்க	தருதியாவ	ஆனியின்	உயிர்க்கொடுக்கின்ற
தாமரைகள்	தாமரைபோன்ற திருக்	மேகை	கவியாசினரன்,
ஹம்	கண்ணகனும்		

* * * [பக்கம் கோக்கி கீழ்கும்.] எம்பெருமான் எழுந்தருள்வதற்கு ஸம்பா வகையுள்ள பக்கங்களுக்கிடையே பரங்குச நாயகியின் கண்ணோக்கம் செல்லுகின்ற படியால் அதைக்கண்டு தாய்மாரகள் முனிவினராக, அந்தோ! இப்படியும் முனிவலாமோவென்கிறான் தலைவி.

சொன்ன சொன்னபடி வெல்லாம் தரும்படியிருக்கிற கீர்த்திவாய்ப்பத் திருக்குறளுக்கு, எம்பியை, அந்தக் கீர்த்திகளைப் பெரிசெய்ததே போது போக் கும் நான் கேளிக்கை பெறற் றின்பு, என்னை இவர்கள் முனிவதற்கு என்ன ப்ரஸத்தியுண்டு? மற்றபேர்கள் கேளிக்கையோடுபோனேயோ நான் கேளித்தது? அழகெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவமொண்டாற்போன்றதான திருவதாமும், * தன்னகத்தார்க்கமதுவெப்பால் அழகியவராய் கீண்டு கிணக்குகின்ற திருப்புகு வங்கனும், அப்புகுலங்களுக்குத் தருதியாய்ப் திருத்தென்ற திருக்கண்களும் தோற்புகையே போகையன்றிக்கே உயிர் கிளைநிலை கின்ற கவியா கின்றனவே; இப்படிப்பட்ட நான் பக்கம் கோக்கி கிணகதே வேறு என் செய்வலவென்? அவன் வாக்கோணையுடைய கையதும் செப்பின்றேன்; இதற்காகத் தாய்மார் கள் எம் க்ருஷிபலித்ததேவென்று உகக்கவேண்டுகிருக்க, வெறுப்பது வழக்கோ வென்றாகிற்று. (8)

மேலும்வன்பழிவழக்குக்கிவளென்ற அன்னைகாண்கொடாள் *

கோலுத்தந்தன் திருக்குறளுக்குகம்பியை காண்கண்டபின் *

கோலகீள்கொடிமுக்கும் தாமரைக்கண்ணுங்கனிவாயும் *

கிலமெனியும்காண்குதோளும் என்னெஞ்சம்நிறைத்தனவே. (க)

இவன்	இப்பெண்பிள்ளை	கோலுத் தன் திருக்குறளுக்கு
கம் குடிக்கு	மேது ப்பாக்காந்தானத்	எம்பியை நான் கண்ட பின்—;
மேலும்	திரகு	கோலம்
வன்பழி என்ற	காலமுன்னதனையும்	கீள்
அன்னை	பெருத்த பழியிலிருப்ப	கொடி முக்கும்
காண்கொடாள்	ஒன்' என்று சொல்லி	தாமரை கண்
	தாயவாகும்	ஹம்
	என் எம்பியைகேளிக்க	கனி வாயும்
	கொன்னுதடித்தடை	
	கிற்றின்தான்;	

கீழ்ப்மேனியும் } கீழறிந்ததான திரு		என் கொஞ்சம்	எனது கொஞ்சினே
என்கு நோ } மேனியும்			
கூம் } என்னை நிரந்தரன்		கிறைத்தன	கீழ்பிரிந்துக்கொண்டன.

* * * [மேனும் வன்பழி.] படி கடையப் பத்தினியாபிரகங்கேணடிப இவன் படிக்கென்று நடக்கின்றானாதலால் எம் குடிக்கு இவன் பெரும்பழியை விசாரப்பண னாயிராதின்றானென்று கருதித் தாய்மார்சன் 'இனி இவன் திருக்குறளுக்கு எம் பிணைக் கானவொன்றாதபடி செய்துகொடுதே கருமம்' என்று பேசிக்கொள்ளு கின்றார்கள்; அந்தோ! தன்னீர் பெருகிச் சென்றபின்பு அணைக்கப்பட்ட பாரிகுரு மாபோலே விராசின்றதாவிர்த இது; திருக்குறளுக்கு எம்பிணை நான் காணப் பெறுவதற்கு முன்னமே இவர்கள் கீழறிந்திருக்கவேண்டும்; அது செய்யாதே இன்று மறுக்கப் பாரக்குமிவர்கட்குப் பலன் பாதாகுமோ?

நான் எம்பிணை மேலிக்கப்பெற்ற நான் தொடர்ச்சி, அப்பெருமானது திருமுக்கும் திருக்கண் டும திருவாயும் திருமேனியும் திருத்தோளானமே என னென்குரை இடமடைத்தக்கொண்டு விடக்க இவர்களுடைய சிபந்தனைகள் இனி என்னுவது என்கொள்

(க)

கிறைத்தவன்பழிக்குடிக்கிவனென்று அன்றிகாணக்கொடான் *
 சிறுக்கீர்த்தித்திருக்குறங்குடிவம்பியை காண்கண்டபின் *
 கிறைத்தோழிவெள்ளம்சூழ்த்த கீண்டபொன்மேனியோடும் *
 கிறைத்தென்னுன்னெகிள்கொழித்தான் மேலியங்கையுளதே.

(ங)

இவன்	}	'இப்பெண்பிள்ளை எழுந்தாய் பரபந்த வந்தானத்திரு	}	சோதி கொள்	}	தேவன்சுருதத்தானே எம் குழந்தை	குழப்பந்தி
எம் குடிக்கு							
கிறைத்த வன்	}	கீழறிந்ததான திரு கொடிவாய்ப்பாடுபு வன்; என்னை கொள்ளி	}	கீண்ட	}	உத்தமரவான	
பழி என்ற							
அன்றிகா	}	தாயானவன்	}	என் உன்னே	}	எனது கொஞ்சக்குள்ளே	
காண							
கொடான்	}	எம்பியை மேலித்த கொட்டுகொழிந்தான்;	}	கிறைத்த கிள்	}	விவரித்த கிள்த த ஒழிந்தான்	விட்டான்.
கிறைத்த கீழறிந்த திருக்குறங்குடி எம்பியை நான் கண்டபின்;							
கிறைத்த	}	பரிபூர்ணமான	}	கேமி	}	திருவாய்யும்	
	}		}	அம்மை	}	அழகிய திருக்கண்களில்	
	}		}	உனது	}	உன்னதையிருக்கின்றது.	

* * * [கிறைத்த வன்பழி] கீழ்ப்பாட்டினே 'எம் குடிக்கு இவன் வன்பழி' என்று கொச்சித் தாய்மார் முனிந்தமை சொல்லிற்று. "மனக்கற்ற மாந்தர் பழிக்கில் புசுந்" என்கிறபடியே பழியையே பாஸ்போக்பமரகக் கொள்ளுமன னாகையாலே, தாய்மார் பழிக்கப் பழிக்க, தலைமகளினுடைய அதிபாவருத்தி அநிகரிக்கத் தொடங்கிற்று; ஆதலால் "கிறைத்த வன்பழி எம் குடிக்கு இவன் என்று பிள்ளையும கைகொக்கி கைபத் தொடங்கினான் தாய்; அது கண்டு தலைக் கொல்லுகொள்;

“காவர் கவ்வை பெருகிட்டு அன்றை சொல் நீர்படுத்தி என் செவித்தி
முனைத்த செஞ்சப் பெருஞ்செயல் போய் காதல் கடல் புறைய கிளைத்தாங்க
மர்மேனி” என்று ஏதனையே சொல்லியிருக்கிறபடி பழியே கிளைக்காத தன்
னிடத்துக் காதலை வளர்ச்செய்யுதிதானே தனக்குச் சிறந்த தேர்தியாகப்
பெற்ற திருக்குறட்குடி கம்பியை என் காண்பதற்கு முன்பே இவர்கள் இங்
கனே முனிந்தாலும் பயனுள்ளதாம்; காணப்பெற்றபின்பு இவர்களின் முனிவு
என் செய்ய?

கிடைத்த சோதி பென்னது குழந்த கிடைக்காமல் திருமேனிபழகும்,
அல்லாத அழகிக்காட்டில் கையுள் திருவாழியுமான அழகும் எவனென்கிலே
வேர் கிழந்தனவானபின்பு, பழிபென்னுமென்? பாவமென்குமென்? காடு
கிளைப்பது எங்கிருள்.

* மேலும் வன்பழியென்றும் * கிடைத்த வன்பழியென்றும் தாய்மார்
பழியிட்டாபபதாடிச் சொன்னுமென்கிதற்குக் கருத்த யாது? பாபர்சுருகடன்த்
தாக்கொண்டாபபடுகின்ற ஆழ்வார் பாபர்சுருகமரிவாகை கடவாதேயிருக்கு
வன்றோ கடகையப்பட்டவர்; பழிபபதற்கு இடம் தந்து எட்கொளமோ? என்று
கிலர் சங்கிப்பர்கள். ஆராய்ந்தருதலத்திற் இரண்டாம் பிரகாசத்தில் —
“குழ்ச்சி அகற்றின்சொன்னுமபழி, இனக்கி பென்னென பென்னும் மேலெழுந்து,
முன்னின்றியிலை நீரென்னுமிருபடை மெய்க்காட்டு, நீரென்னெ பென்னு
முடன்பாடு, இடைவிலை பென்னு முதலதம் [] திருத்த எட்காளைன்னு
கொண்டாட்டம் அவனதாத்தல் வருத்தி” என்ற குன்றிகையினும் சங்கர பரி
நாசம் பெறுக.

உபாபாத்தவகாப தகையென்றும் பாப்பகுதி தகையென்றும் இரண்டு
அவன்களானும்; முந்தின அவன்களில் கின்ற பார்த்தும்போது அநிபர்
வ்ருத்திகள் பழியாபத் தேர்த்தம்; பிந்தின அவன்களில் கின்ற பார்த்தும்
போது அநிபாத்தத்தின் அவர்நிலையமாகவாலே உத்தேசம்மாயிருக்கும்.
ஆகவே கிரோதமில்லையென்றுணர்க. (எ)

கையுள்ளன்முகம்வைக்கும்வையுமென்ன அன்னையகும்முனிதீர் *
மைகொள்மீடத்திருக்குறட்குடி கம்பியை காண்கண்டபின் *
செய்யதாமனைக்கண் ணாமல்குணம் சிற்றிடையும்வடிவம் *
மெய்யயின் குழல்தாழ்த்தோள்களும் பவியேன்முன்னிற்குமே. (அ)

என் முகம் கை	} (இப்பெண்பிள்ளையான என்) அழகிய முகத்தைத் கையிலே இடமெனக் கின்றான் என்றும்	அன்னையகும்	} தாய்மாரான நீக்களும்
யுள் வைக்கும்		முனிதீர்	
என்ற	} கையென்னுள் என்றும் கொள்க.	மை கொள்	} மீடத் திருக்குறட்குடி கம்பியை என் கண்ட பின்—;
கையும் என்ற		மெய்ய தாமரை	
			திருக்கள்களும்

அக்குறும்	அடிப்பாதேசமும்
சிறு துண்டையும்	சிறுசிறு துண்டையும்
வடிவம்	திருமேனியும்
மெய்ய சின்	சொந்தித்த சிண்ட கோ
குழந்தாழ்ந்த	யாகங்கள் தாழ்ந்தவை
தோள்சூழம்	அப் பெற்ற திருத்தோள்
	சூழம்

பாதிபேன்	} மாவியான என்னுடைய கண்மூன்றோபுட்பட்டா நின்றன.
மூன் சிறமும்	

* * * [கையுள் என் மூகம்.] உலகத்தில் தக்கம் கிஞ்சிதம் முகந்தைத் தைத் தலத்திலே வைத்துக்கொண்டு சிந்தை வைக்கிப் பிடிப்பதென்ற ஒன்றும்; அந்த நிலைமை பராக்ஞாபகிக்கு முண்டாயிற்று; அங்களை முகந்தைத் தைதிலேயிட்டுக்கொண்டு வைத்துவிட்டான்; அதுண்டை தாய்மார் 'சான் சிதை சிறுக்கிக்கு இப்படியும் ஒரு திருப்பயுண்டோ?' என்று முனிப, அதற்குத் தலை உறுகின்றது;

திருக்குறளுக்கு எய்யிற் சொந்தாமரைச் சன்னம், அந்நோக்குக்குத் தோற்றவர்கள் இளைப்பாறாம்குறும், கையையும் மேலைபுக்கொண்டு அறியித்த அறிபவேண்டுமபயபாண இடைபுக, இவற்றைக்கு ஆசையமான வடிவும், * எனி வண்டெங்கும் வைத்தார்போல் கமழ் பூக்குழைகள் தடத்தோன்மேல் யினிச சின்று * எனவிற்படியே திருக்குறள்என் அநிய சிந்த திருத்தோள்சூழம் என் முன்னே தோள்கு சிந்தையே!; அதை அநிசக்குமாத கைக்கு எட்டாகமயி னுலே கையுள் மூகம் வைத்த கையவேண்டியதாயிற்று, என் செய்கேனென்று னாயிற்று.

மைகோள் மாடம் = உஞ்சுள்ள எம்பெருமானுடைய சிழிபட்டானே
சுருமைபூண்ட மாடங்களை யுடையது திருக்குறளுக்கு. (அ)

முன்கின்றயென்றதோழிமன்களும் அந்நியதும்முனிதீர் *
மன்னுமாடத்திக்குறங்குடிக்கம்பியை வான்கண்டின் *
தென்னினைமுடிவாநியை உலப்பிலனிகவத்தன் *
உன்னல்பிலமுதாசிலத்து என்னெஞ்சும்கழியனே. (உ)

மூன் சிக்குறும்	} '(சிறுசிறுவன சி) மன் காணவந்த சித்தென்றாய் என்ற வன்னை கோக்கிச் சொல்லி
தோழிமார்	
எனும் அந்நிச	} தோழிமார்தனும் தாய் யாதனான சிவன்
யுகும்	
முனிதீர்	கண்டுகினைநீக்கன்;
மன்னு மாடத்	திருக்குறளுக்கு உம்பியை
	சான் வண்டின்—;

சென்னி	திருமுடியினே
சின்	சின்ன தோள்முறி
முடி ஆதி ஆய	} திருவயிடுக்கம் முதலான வுள்ள
உலப்பு இன்	
அணி-கவத்தன்	} சேத்தியதகு பொருள் நிப திருவாய்மொழி யுடைய அப்பெருமான்

எனவ் பால் } என்னதும் பாதும் | என் னெனும் } எனது நெஞ்சு விட்டுப்
அமுது ஆடு } அமுதமும் போனே } வழியான் } போகின்றிவன்.

* * * [முன்னின்று யென்று.] மகளிரக்கு நாமமே பெருஞ்செவ்வமாதலால் ஒருவர் கண்ணிலும் புலப்படாமே மறைந்து நிற்றை முறைமைபாடுதக்க, இப்பென்பின்றி பலருக்கான முன்னிற்றைப்பாவதென்? என்று நோழியரும் அன்றையரும் சிறப்பாற்றென்றிருப்பது கண்ட தலைபுகாக்கிற்றும்;

* செவ்வமலை கழலில் நிற்றித்தற்போல் கிரகில் சேர்திகழாழிசனாக இன்னிணியும் அகாலில் தங்கிய பொருளடமும் தரவாண் மீதுகொண்ட பூவொடு பொன் மணியும் மோதிரமும் கிரியும் மங்கல கலம்பகடையும் நோவ்வியும் குழையும் மகாமும் வானிகளும் எட்டியுமென்றுமடபுராத நிலப்பாணங்கள் திருக்குறளுக்கு நமையிணைபுகை என்னெனுகாவிட்டு இறைப்பொழுதுமக ளாமல் முன்னே நோன்றி நிற்ற, நான் பின்னே நிற்றத எவ்வளவு? நான்மட மச்சமெல்லாம் பெயர்ந்தபொம்படி அதை என்னெனுகா ஆக்கியித்த பின்பு நான் நானும் கரத்திருக்கவொன்றுமோ கென்றாவித்த. (31)

கழியமிக்கதோர் காதலனியென்று அன்றைகாண்கொடாள் *
வழுவிலக்கித்தித்திருக்குறையுமபிவை கடைகண்டபின் *
குழமித்தேவர் குழங்கன் கைதொழச்சோதிவேன்னத்தினுள்ளே *
எழுவதொருகுவேன்னெஞ்சுள்ளேயும் ஆர்க்குமழிவரிதே. (32)

இவன்	‘இப் பென்பின்றி	குழமி	செருமி
கழிய மிக்கது	கிரகில் அநிரித்த கிண	கை தொழ	கைவிக்கும்படி
நீர் காதலன்	கண்ணகை காதலி	சோதிவென்றத்	தேனும்மாறாதத் தி
என்ற	புறப்புகை’ என்ற	தின வன்னே	விடைபிடுவே
	சொல்லி	எனது	எழுமின்ற
அன்றை	தரவாணை	நீர் உரு	கிணகண்ணா
காண	எம்பிவை கைவித்த	என் நெஞ்சம்	கிணகண்ணா
கொடாள்	கொட்டுகிறதின;	எழும	எனது நெஞ்சுக்குள்ளே
வழு இல் சேத்தித் திருக்குறையு			பிரகாரிசென்றது;
நமையிவை நான் கண்ட பின்—;			(33)
தேவர் குழாய்	சிறிய வகுசினின்	ஆக்கும்	எப்படிப்பட்டவர்களும்
என்	திருவன்	அறிவு அறிது	அறிவமுடியாததே
			யாகும்.

* * * [கழியமிக்கதோர்.] ‘கோகத்திற் அபிமத விஷயங்களைப் பிரித்தால் காட் செல்ல காட்செல்ல என்னென்றும் குறைந்து வருவதைக் காணுகின்றோம்; அப்படி யிருக்கவும் இப்பென்பின்றி தரவாணை பிரித்த நிலையத்தின் மேன்மேலும் காதலகையல் ஏதுகொள்ள, ஆதலால் இனி இவன் ஒருகாலும் திருக்குறையு நமையிவை கைவிக்கவொன்னாமே செயதுவிடவேணும்’ என்று அன்றை சொல் லிக்கொண்டிருக்க, அதுகேட்ட தலைவி உறுதிநின்றாள்;

உலகத்தாருடைய காதலின் சிவரபமொ கன்னிடத்தம் பார்ப்பது? லெனகொ ஈடுபடும் கிஷபத்தினொ கான் ஈடுபட்டது; குறையற்ற சீர்த்தியை யுடைய திருக்குறங்குடி கம்பி பக்கலிவன்றோ கான் ஈடுபடப்பெற்றது. நித்ய ஸூரிகளினுடைய தீரணவகை பெரு மென்னத்திலிழைக்காரப் போலே கை கோத்துக்கொண்டு இழியவேண்டுமாய்வு தேஜோராமியமானதோர் திருவுருவம் என்னெஞ்சினுள்ளே திகழா கின்றது; * திகழுகிறீயவயா நிமலமொ பொயி நூலி லுமாவுருமலம் யீபஃ! கவுதுதாபுருவயீரஜு ஁ ஁ருட்டகம் = நித்ய பித்திரியபதாதிகை மதொர போகிராமி ஁ ஁தாசகம் திஷு, அப்பதர்சன கிரஸஸு தர்சனமம் * எனதுமாபோலே அதுதான் பார்க்கும் நிலமலகாதது; அன்னதோருரு என்னெஞ்சினுள்ளே எழாசிறக, தாய்மார் காணக்கொடுத்தா லெனன? காணக்கொடாவிடுமென்ன? எனருளாவிற்ற. (30).

அறிவரிய பிராணை ஆழிவாய்மொழியெயலற்றி *
 கறியகன்மலர்வாடி கன்துருகர்ச்சடிகெயன்சொன்ன *
 குறிகொளாபிரத்தன்களினவபத்தம் திருக்குறங்குடியாதன்மெல் *
 அறியக்கற்றவல்வன்வெட்டினவன் ஆழ்வல்வாலத்தன்களே.

அறிவு அரிய பிராணை	}	ஒருகச்சுமறிய கொண் ணுத ன்னாமிசாயம்
ஆழி அம் கை யனையே		திருவாழியை அழிய திருக்கையிலே உடை யனையுமிருக்கிற கை பெருமானையே
அவற்றி கறிய	}	காவ்வெருவி, பரிமாசம் யிக்க
கன் மலர் வாடி		கன்ம பூச்சினொ காலி பகாசன
கன் குருகர் சடிகெயன் சொன்ன;	}	ஆபிரத்தன ஆபிரம பகாசனஞா
திருக் குறங் குடி அதன் மேல்		திருக்குறங்குடி கிஷய கிப்பெயினதாய்

குறி மெல்	}	கம்பெருமானுடைய திவ்யாவயக திவ்யாபுத திவ்யபாசனவாருகான கை யுடையதான்
இவையத்தம் அறிய கற்ற கவ்வா		இத்திருவாய்மொழியை பொருளும் தெரியுமபடி ஒதி தேறினவர்கள்
ஆழ் கடல் குறந்ததன்மே	}	ஆழ்ந்த கடல் குழ்ந்த இரவிலத்தன்
கவட்டனவர்		நித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களாகக்கொண்டாடப் படுகார்கள்.

* * * [அறிவரிய பிராணை] கவுது திருவாழியுமாலிருக்கிற தன்னுடைய அழகு ஒருவாக்குமறியவொண்ணாதபடியிருக்கிற கம்பெருமானையே அவற்றித் திருக் குறங்குடி கம்பி கிஷயமாக ஆழ்வாருகிச்செய்த இத்திருவாய்மொழியை அறியக் கற்றவர்க்கவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவகாரவபெனமர்களாய விது பெறுவா களென்று பகன் சொல்லித் திக்கக்கூறாவிற்ற.

கறிய கன்மலர்வாடி = ஆசார்யத்தொதுபத்திக் ஸ்ரீமங்கம் பகாசனத்தில் * கவுது திவ்யபூசுரபேகையுற மலர்வாடி ஆட்செய்ய உப்பக்கொண்டு ஆகாக்கொண்டு வாகும கிஷயம் கொண்டுக்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது” என்கிற

ஞர்வினாவின் விபரப்பொளத்தில் மண்ணாமரமுனிகள், “உதிர்ப் பன்மலர்”
நாடி எவ்விற்படிபே சேஷத்தபரிமளபுத்தமாய் சலகல்யமான ஆத்மபுஷ்பம்
களைத்தேடி” என்று பொருளருளிச்செய்ததும், “சர்வவாப்பாணக்கலிதாம்
‘பரிமளத்தபுஷ்பத்தாய் சலகல்யமான புஷ்பங்கன்பேரேலே ஆராய்த்து கொள்
வவாசிதம்’ என்று பரபத்த விசேஷமாய்ச் சொல்லிரிஞ்சுங்கபால், இவர்க்கு
நிலைவு ஆத்மபுஷ்பங்களைத் தேடி பென்றிறிது என்றகொள்ளவேணும்” என்
தருளிச்செய்ததும் இவ்ரு அறிபத்தகன.

மேலும், எப்போதும் அறிவுபெச்சமாகவும் சொல்லவும்; இ அறிவிப்பெற்ற
பெயராகவும் சொல்லவும்.

குறிஞ்சோள் என்னை அடைமொழி ஆவதென்றோசொல்லாய், இப்பத்தக்கு
நோதலாம்.

அறியக்கூற்ற வல்லுள் ணவட்டணவன் - எஃகு பார்த்துக் கற்கையன் றிக்கு
ஆசார்போச்சாண அதுச்சாணமுனோ அப்பவரிக்கையெய அப்பயாத்தைய
பன்னி, உபதேசமுதந்தோ அத்தந்திரானம் பிரந்து அநதநெற்றவாறு
அனுப்புகையும் வண்ணானும் சீதவண்ணவதவமித்தி புண்டாருமென்ற
தாயிற்று.

இப்பத்துப் பாசாக்கோக் கந்ததனாடுகளே வளங்காவதும் வரித்தித்து விடமாட்டாதென்றும், திருவாய்மொழியாசிரமும் கந்ததனாளும பகளை இப் பதிகத்திற்குமாத்திரம் உரினது ஒருவகையான அநிசயோக்தியென்றும் திரு வுள்ளம்பந்திரிப அழகியமகாவாசப பெருமான் காவலர் ஆசார்யமருதயத்திலே “கந்தக்களாசிரமும் அறிபக்கந்து வங்காளாளுல் வளங்காவதும் வரித்தி” என் னருளிச்செய்தார்.

“சூழ்கடல் சூலத்துள்ளே—வைப்பனாவ” என்றவிடத்து நாயன்மா-
ரீடு:—“மருபுயிவான அயனாரத்திலிருக்கச்செய்தே நிற்பனாடுகிறோனெனெனக்-
கச் சொல்லலாய்ப்பு.யவகங்க உகந்தருளின நிகங்கனில் வாரியபிற்புமவர்கன்.”

ஐந்தாத் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

தமிழ்நாடு திருவிழாக்கள் சங்கம்.

10. ஸ்ரை: பக்ஷை: மனோஜ்ய: * குழமித் தேவர்குழாங்கன் னக
தொழுகிப்பாதி. * நித்யனாகிரியமுதற்கனையும தர்கநீயராய்க் கொண்
கருக்கிற,

தேவ:— திருக்குறள்முடிதம்பி.

ஸ்வாகாம்— தம் அடியார்களுக்கு, அஜயம்— இடையிடம், மீமூதி
வீஷயநயா பரி— மறக்க வெண்ணாமே உருவெளிப்பாட்டாவே திகழ்கின்றார்,
இதி அப்யதாயி— வந்தருளிச் செய்ப்பட்ட தென்கை, (*)

தாப்புவியின்னை திருவடிகளே சரணாம்

தரமீடோபதீஷத் ஸங்கதி.

தாடியுடனான இவ்வாறுதவழி லாவதாயா
 லுஞ் சுவஸெநவயவா லாணாழிபுவுப்புர ।
 லுத்துகதவழிதா லுத்துகவாழி து
 லுத்துர மானா காநியா லுத்து வனநெ லுது

(சுருத்த.) ௧ எம்மனோயோ வென்றி ஐந்தாவது திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸந்தோஷத்தோடும் துக்கத்தோடும் கூடியிருந்தார். சீழத்திருவாய் மொழியின் சென்ற விபரமோஹம் தலைமடித்தவரே பாவநா பாகர்ஷத் தரவே எம்பெருமானுடைய தீவரவலகைகளையும் தீவரபாணங்களையும் தீவரபாபுதங்களை யுடனெனப்பாட்டாலே காண்பெற்றதனால் ஸந்தோஷம்; கோர் கொடு கோரே அதுபவிக்கப் பெருமைவினாலே துக்கம். ஆக, பீதிபும அபரிதி யும் கலந்த கலவிபாபச் சென்றது என்கை.

ஜீயன் திருவாழகனே சரணம்

திருவாய்மொழி துற்றந்தாதி.

எங்ஙனே கீழ்முனிவ நென்னைவினி கம்பியழகு
இங்ஙனே தோன்றலின்ற நென்முன்னே—அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன்
சுருதுமலர்க் கின்பக் கடல்.

நீர்	} நோழியரும் தாய்மாரு மன கீதகன்	உரு வெளிப் பாடு ஆ	} உரு வெளிப்பாடென்றும் பரிசினே
இனி என்னை எங்ஙனே முனிவது	} இனி என்னைச் சிதையு மோ?	உரைத்த	} அருளிச் செய்த
சம்பி அழகு	} திருக்குறளாகு மையி யின கடிவழகானது	தமிழ் மாறன்	} தாழிட உதப்பதவந்த காண மொழிவார்
என் முன்னே	} என் என்னெனினிம்	சுருதுமலர்க்கு	} தமதுமகிழ்ச்சிப்பவர் சுருக்கு
இங்ஙனே தோன்றலின் உறு அங்ஙன்	} இதோ ப்ரதயகமாயத் தோற்றுகின்றதே? என்று	இன்பம் உடன்	} ஆனந்த வாரமாயிகுப் பர்.

* * * திருக்குறளாகு சம்பியின் தியபாவபலனெனத்தர்யம், தியபாபாண
வெனத்தரியம், தியபாபுதனெனத்தர்யம் ஆகிய அழகுகளிலே கொடுப்பறியுண்ட
ஆழ்வார அரவாதமும் அவற்றையே வாய்வெருவாகிறக, அதுண்ட தாய்மார்
சிறி கிஷிக்கப்புக, 'என் கீதகன் கிஷிக்குமனனிலே விறகின்றோலிலையே, உரு
வெளிப்பாட்டாலே சம்பியின் அழகு என் முன்னே வந்து தோன்றலின்றதே!,
இனி என்னை கீதகன் பவதவிஷயத்தின் கின்றும் மீட்பபாப்பது பயனற்றதே
வாகும்' என்று அவர்களுக்குத் தெரிகிறத்தகை இத்திருவாய்மொழியின்
பாமேயம்

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் கலந்து
உண்டாயிற்று. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாக்கர் கிந்திப்பவர்களுக்கோ வென்னில,
ஒருகாரும் துன்பமுண்டாகபாணத்திலிலை, இன்பமேவாகும் என்அம் ஸஞ்சிப்
பித்தருளினாராயிற்று. (சுரு.)

ஜீபர் திருவடிகளே காணம்.

கடல் ஞானம் } இவ்வுயிற்றுள் | என் சொன்ன } என்ன பென்ற
தீர்க்கு } உட்கூக்கு } கேள் } சொன்னபென்?

* * * [கடல் ஞானம்] கடல் குழந்த ஞானம் முழுவுதையும் படைத்தவன் பக வானேயாவன்; சாந்தோர்ப் உபசிவத்தின் உலகெவ்வொங்கு! உலகெவ்வொங்கு, வாகவெவ்வாநிதீயன்றும் * என்ற ஒதிக்கிடக்கிற விடத்தில் 'வெவ்வ' என்றும் 'வாகவெவ்வ' என்றும் 'வாதிதீய' என்றும் மூன்று வார்த்தைகள் இருப்பதனால் அமழுவ்ருதும் மூலவாகக் காரணமாகும் எப்பெருமானே பென்றிருந்த என்ற கொள்கவேணும். வேறொரு உபாதா வந்து இவ்வாய் தானே உபாதா காரணபூதனாய், வேறொரு ஸ்ரீமதாரிகாரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயாய், வேறொரு கிமித்தகாரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயாயிருப்பவன் என்பதையே அந்த உபசிவத் வாகவெவ்வ தெரிவிக்கும். இங்கு யானே என்கிற ஏகாதத்தினால் அவ்வாதத்தமே தெரிவிக்கப்பட்டதாய், மூலவாகக் காரணமுமாயிருந்துகொண்டு பரபஞ்சவருஷ்டியைப் படைக்கின்ற தானே பென்றிருந்தான்.

கடன் ஞானமாவேனும் யானே = உலகத்தின் ஒருவன் ஒரு வந்தாவைப் படைத்தால் படைத்தவனுக்காய் பெயர் கேளுய், படைக்கப்பட்ட பொருளின் பெயர் வேறுபடுகக்க காரணமேயும். எப்பெருமானானால் வந்தால் அப்படி யானது; படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வந்தாவிலும் தான் அறியவேண்டுமே நாம ரூபங்களை உண்டாக்கிவிடுப்பதனால் அவனேவந்தங்களைச் சொல்லும் சொற்கள் தன்னாலும் வந்து வரிக்ருமபடி அவ்வாய் கீற்பவனும் தானேயாதலால் கடல் ஞானமாவானும் எப்பெருமானேயாவன். வேதாத்திகள் அப்பவனாகக் கருத்தி பென்பர், அது இங்கு அறிவத்தக்கது இப்படிக்க கடல் குழந்த வுலகைவ ருதியாயிருப்பதும் தானே பென்றிருந்தான்.

கடல் ஞானம் கொண்டேனும் யானே = தன்னுந்நவமாரு மறிவாமல் தானாகவே மன்னும் குறகுத்தினமாயினியாய் மாவகிதன் பொன்னியதும் வேறு கிண்கண்டத்திருந்து, போர்வோதர்மங்களை மனங்கொள்ள வகுத்திட்டு ஒரு சுருக்கி என்னுண்டாய் பாதததால் வானப்பமுலகமன் மன்னு! தரு தென்று வாய்விடப் ப, மற்றவனும் என்னுள் தரப்பட்ட தென்றலும், அத்தனைக்கண் மின்னார் மணிமுடிபோல கிண்கண்டம், மேனெதெந் பொன்னார் கிண்கழற்கானேழு வரும் போய்க்கடந்த அன்கொன்னுவதார்தனங்கக் செல்கீட்டி மன்னிவங்க விடத்தை மாவகிதன் வகுத்திட்டுத் தன்னுந்நவமாரு கிண்கழற்கானேழு தானே பென்றிருந்தான்.

கடன் ஞானங்கீண்டேனும் யானே = பூமிக்குக் கருமாவகவந்த கடல்தா னே இத்தையழிக்க அண்டத்தின் முகடகில அமுல்தின் விதனை மஹாவாழை மாதி இடந்தெடுத்துக் கொண்டுவித்ததும் தானே பென்றிருந்தான்.

காண்கின்ற என் காரிகை	பகைநிலையுடையத உட்கையடி காண்போகெத என்மகன்	காண்கின்ற என் காரிகை	காண்படுகின்ற ஐன தத்துவமெல்லாம் பா வானேயென்னும்
காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	காண்படுகிற பூமிபெல் காண் கானேயென் மென்று;	காண்கின்ற கிலம் எல்லாம் பானேயென்னும்	(இப்படி இவன் சொன் துவதானது)
காண்கின்ற விசம்பு என் காண் பானே என்னும்	காண்படுகிற ஆகாச மெல்லாம் பானே பென் மென்று;	காண்கின்ற கடல்வெள்ளம் ஏதெனென	அழகிய கடல்போன்ற வடிவையுடைய என் பெருமான் வந்து ஆவே மெத்தனானே?
காண்கின்ற மெய்நீ என் காண் பானே என்னும்	காண்படுகின்ற தேவ புருஷமும் பானே பென் மென்று;	காண்கின்ற உலகத்திற்கு	(இஹிபென் பிள்ளை) செய்தவனென
காண்கின்ற இ காற்ற எல்லாம் பானே என் னும்	காண்படுகின்ற காவுத் தனும் பானே பென் மென்று;	காண்கின்ற என் சொன்ன கேள்	இவ்வெல்லாம்வத மற் மென்று காண்பவன் என்னை வென்று எடுத் தல் உறுவென்?

* * * [காண்கின்ற கிலம்] காண்காண என்னை காணவொன்றாதபடியிருக்
கின்ற பூமிபெல்லாம் எம்பெருமானிட்ட வழக்காதனதும், மறதும் ஆகாசம்
தென்னும் காவு அப்பு எங்கிற பூதங்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காதனதும்
இத்தன்மையைய பெடுத்தக்கறி அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் காணே பென்
மென்று பார்த்துக்கொடு. இது கடல் வண்ணஞன் வர்வேசுவான் வந்து ஆவே
மெத்தனானே.

[காண்கின்ற வலகத்திற்கு.] “கீழ்க்கரும் என்மென்கொக்கக் காண்கின்ற
கொள்கை உட்கொரு காண் என்ன பாகாமிட்டுக் கொத்துவது? உட்கொரு
என்மென்கொ வாய்ப்புண்டோ சொன்னவொன்றாமென்று?” என்பது எம்பெருமானிடம்.
“வேகமொழிய அறிவாத உலகத்திற்கு என்னென்பதாகக் கொத்துவேன்”
என்பது பன்னீராபிரவாக.

[காண்கின்ற என் காரிகை.] பிரதான் காணமுடியாததையும் காண்பவ
ராகிற்று ஆழ்வாசர். “என்னுதனகென்னும் என்முனிவரின்பம் தலைச்
செறப்ப” என்றவிடத்து எடுக்கென்கக. (5)

செய்கின்றதிபெல்லாம்பானேயென்னும்
செய்வகவின்முன்களும்பானேயென்னும் *
செய்துமுன்னிறுத்தவுட்களேயென்னும்
செய்கைப்பயனுண்டபென்னும்பானேயென்னும் *
செய்வகவின்செய்வென்னும்பானேயென்னும்
செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கொளேன் *
செய்யவலகத்தீர்க்கிவைவென்னென்னென்க—
செய்யகவிலாபிளவன் திறத்தே.

(இப்பெயர்ப்பின் நியைனங்கள்)

செய்கின்ற சித்தி } சித்திகாலைச் செய்கை
கண்ணம்மா } கண்ணம்மையானே
யே என்றும் } பெய்கிருள்;
செய்வாள் சிவ } எதிர்காலச் செய்கை
தனக்கும் வா } கண்ணம்மையானே பெய்
யே என்றும் } கிருள்;
செய்த மூலம் } இறந்தகாலச் செய்கை
இறந்தாலும் வா } கண்ணம்மையானே
யே என்றும் } பெய்கிருள்;
செய்கை பயன் } செய்கையின் பயன்
பயனுண்டேனும் } பயனுண்டாயிப்பதும்
யானே என்றும் } யானே பெய்கிருள்;
செய்வார்களைச் செய்வேனும் } செய்வார்களைச் செய்
யானே என்றும் } கின்ற எத்தார்களைப்
படைப்பதும் யானே } பெய்கிருள்;

(இவை இப்படி பெய்
வாய் சொல்லுகிறது)

செய்ய வலன் } செய்தாமரைக் கண்ண
கண்ணம்மா } என அம்பெருமான்
கொலே } ஆவேசித்ததனாலோ?
செய்ய வலி } கெய்தவளி போன்ற
வாய் இவ்வாய் } அதாவதுபுடையவாய்
திறத்த } இவ்வாய் போன்றவ
வாய் இவ்வாய் } என இவ்வாய் வியத்
திறத்த } திறத்த
செய்ய வலன் } கெய்தவளிபோன்ற
திறத்த } திறத்த
இவ்வாய் } இவ்வாய்

* * * [செய்கின்ற சித்தி.] சித்திகாலம் எதிர்காலம் இறந்தகாலம் என்ற காலம் மூலகையபடிமம். இப்பொழுது காலக்கணிதமும் பலபல காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன, நடந்துகொண்டிருக்கின்றன, நடக்கப்போகின்றன; அவையெல்லாம் எம்பெருமானிடம் வழக்கேயாதலால் அது சொல்லப்பட்டது.

[செய்கைப் பயனுண்டேனும் யானே.] * கண்ணம்மா வாய்ப்புரத்தால் ஹோதா — அதன் மூலம் வாய்ப்புரத்தால் போக்தா * என்ற கைதிலிருந்துச் செய்தபடியே அந்தந்த கருமங்களைப்பற்றி பலனை புழிப்பவன் [அதாவது, அந்தந்த கருமங்களினால் ஆரதிக்கப்படுவதற்கு] எம்பெருமாளே.

“செய்கையென்பது”. என்பதை ஒரு சொல்லடியமாகக் கொள்ளாமல், செய்கையையும், பயனுண்டேனும் என்ற பிரித்தக் கூறுதலுமுண்டு; எது— “அன்றிக்கே, செய்கையாகிற கீரையையும் ஹோதாவும் காணிட்ட வழக்கு என்னு நிகழுள்”

[செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே] அந்தந்த கீரையகளை அனுட்டிக் கின்ற எத்தார்களைப் படைப்பவனும் எம்பெருமாளே. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை 'யானே' பெயறு இவ்வ சொல்லுமற்ற [செய்ய கமலக்கண்ணனேறக் கொலே] செய்தாமரைக் கண்ணான அம்பெருமான் வந்து ஆவேசித்ததனாலோ?

[செய்யவலகத்திற்கு இவை என் சொல்லுகேன்.] ஐயோ! நீங்கள் கண் ணம்மா அறிவாதவர்களாகிருக்கின்றீர்களே! அறிவுப்பாடவண்மையாக வந்த நோய் எப்படி மெய்யிட்டுச் சொல்வத தகாததோ, அப்படியே பகைத்திவ்வ

பாசவன்யமடிபாக வந்த போயும் வெளியிட்டுச் சொல்லத்தகாதது என்னுமிடம்
நீங்கள் அறியவேண்டாமோ? சொல்லவாய், ஆகாது என்று அறியாமே
சொல்லு சொல்லென்று அலைக்கிறீர்களே!. [செய்ய] சுபடமதிராமல்
குறுகுவான் என்றபடி. (சு)

திறம்பாமல்மண்ணகக்கின்றேன்பானெயென்னும்
திறம்பாமல்மலையெத்தேனெயென்னும் *
திறம்பாமலககணக்கென்றேனெயென்னும்
திறம்பாட்டியன்னைவணக்காதேனெயென்னும் *
திறம்பாமல்கடல்கடைத்தேனெயென்னும்
திறம்பாதகடல்வண்ணனெறக்கொடுக ? *
திறம்பாதவகத்தீர்க்கென்கொல்லுகேன் ?
திறம்பாதென் தீகுமகளெய்தினவே. (டு)

என் திருமகள் } என் சொல்லமாவான் பாசவருகவாயி.	கடல் கடைத் தேனென் } எனே கடல் கடைத்தே னென்கொள்;
திறம்பாமல் மண் கக்கித் } திறம்பாமல் துதிவருக தேன் யானே } கந்தை யானே கக்கின் என்னும் } தேனென்கொள்;	(இப்படி இவன் சொல்லு கதானது)
திறம்பாமல் } சலியாதபடி நோலத் மலையெத்தே } தன் மலையை யானே னென்கொள் } மெத்தே நென்கொள்;	திறம்பாத கடல் வண் } அடியாரை நோக்குக என் ஏற } தில் சலியாதகனும் கொடுக } கடலகனானுமான் மெய்பெருமான் ஆனே சித்தத்தானோ?
திறம்பாமல் } தயாதபடி (தேனுடன் அகரண } முதலிய) அகரணை கொள்தேனே } யானே கொன்றிட்டே என்னும் } கொன்கொள்;	திறம்பாத கடல் கத்தீர்க்கு } இச்செய்தியை அகலியம் அறிவித்தீர்களேனா மென்ற கத்தீர்க்கு மெய் உலகத்தீர்க்கொன் கொன்கொள்
அன்ற } அக்காலத்தில் இவரை } பஞ்ச பண்டங்களின்	(இப்பென் பின்னை)
திறம் காட்டி } உபாயமாகக் காட்டி காததேனே } யானே கத்தீர்க்கே கொள் என்னும் } கொள்;	திறம்பாத கயதின் } திறம்பெருமான் மீட்ட கொன்கொள் அகடை திருக்கிற தன்மைகளைப் பற்றி
திறம்பாமல் } அபாயமொன்ற யின்றித்தே	என் சொல்லு } என்ன கொள் கொள் } கொள்ளுகொள்?

* * * [திறம்பாமல்] கெடுதலொன்றும் காராதபடி நிலவுகதெனதக் காப்பவன்
எமபெருமானே; இவ்வாறு பண்டு பரிக்கொபததினா எழு நான் இடைவிடாது
மறை பெய்கிறதபோது “கொடுகேன சொல்லமகாத் ககலிவகளை கொல்லு
மழிந்தில் காதற்றில், வடிவென திருவுகிர் கொள்ளுக” எனனுமபடியே அநா
யானாகக் கொன்றதன்மையைக் கொற்றக்குடையாகத் தானொன்றையனும எம
பெருமானே. தேவாகரவுத்தம் கடைபெறுமபோதெனவாய் அகரணை மாய்ப்

பவனும் எம்பெருமானே; * ஆவ்வாருபா: ஆவ்வயகா: ஆவ்வதாயாறு
வாணவா:—கிருஷ்ணாச்சபா: கிருஷ்ணயகா: கிருஷ்ணாசதாச் சபாண்டவா: *
எவனும்படி பஞ்சபாண்டவர்களை சகித்தருளினவனும் எம்பெருமானே; * மங்
தாம் காட்டி அன்று மதரக் கொழுஞ் சாறுகொண்ட கந்தரத் தேனாகையா
னும் எம்பெருமானே; உண்மை இவ்வையிருக்க, அக்காரியகருக்கொம் காணே
செய்தேனென்கிருள் இப்பார்க்குந் தாயி; இவ்வையெனவது கடல் வண்
னம் வந்து இவ்விடத்து ஆவெடுத்ததனானே போதும். 'கேட்டல்வது காண்
வார்கொம்' என்கிருக்கிற உயர்களுக்கு நான் எந்தரத் சொத்துவது?

“ஆழங்காலிலே சிழிந்தாற்படிதவம் கரைவிலே கிராராவே சொல்லப்
போமோ?” என்பது எங்கொண்கிறேன். ... (6)

இனவெய்மையேய்த்தினென்பானேயென்னும்

இனவெய்கள்கெற்றேனும்பானேயென்னும் *

இனவான்கண் டமெய்த்தேனும்பானேயென்னும்

இனவாசினாக்காததேனும்பானேயென்னும் *

இனவாய்தயிலனுட்யானேயென்னும்

இனத்தேவர்தயிலன்வந்தேறக்கொலோ? *

இனவெற்கண்மல்க்கீகைவென்சொல்லுகென்?

இனவெற்கண்ம யென்மகளுற்றனவே.

(க)

இனம் கேல் } கேற்புடைய வெத்
கண்ணி கன் } திருக்கிற கண்ணுதலை
மகன் } புடைவளைய என்மகன்,
இனம் வேய } தான் திரளான மூங்கில்
மலை கந்தி } கைபுடைய கொகந்த
யானே யானே } தனமலையக் குடையாக
என்னும் } வெடுத்தேன யானே
யென்கிருள்;
இனம் ஏறகன் } உடீட்டமாவந்த எருது
செற்றேனும் } கைக் கொள்தேனும்
யானே என } யானே யென்கிருள்;
இனம் ஆவ } உட்பட்குட்படையான
கன்று மேயத் } கன்றுகளை மேய்த்ததும்
தேனும் யானே } யானே யென்கிருள்;
என்னும் }
இனம் ஆகை } திரளான பக்ககட்டம்
காத்தேனும் } கை சகித்ததேனும்
யானே என } யானே யென்கிருள்;
என்னும் }

இனம் ஆவ } இவையர் உட்பட்குட்கு
தயிலனும் } குத்தியவனான கொயாள
யானே கன் } கிருஷ்ணனும் யானே
என்னும் } யென்கிருள்;
(இப்படி இவன் சொல்லு
வதானது)
இனம் தேவர் } கீதயனாகிதான் குழாய்
தயிலன் வந்து } கருக்குத் தயிலனான
ஏற கொலோ } கார்பெச்சுவன் வந்து
ஆவெடுத்ததனானே?
உற்றனஇவை } இவன் அடைந்த இந்த
வையுள்கொகைகளை
இனம் கேல் } கேல்போன்ற கண்ணு
கன் கண்ணிக்கு } கை புடைவளைய உம்
என்கிருள் }
என் சொல்ல } எதென்ற சொல்லு
யானே } கேள்?

* * * [இனவேய்யமலை] “திரம்புளம் மலைபெடுத்தேனே பெண்ணும்” என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் கோவர்த்தகோத்தரணம் செய்தது எனே பென்று சொல்லி விருக்கச்செய்தேயும், மீண்டும் “இனவேய்யமலை யெந்தினன் யானே” என்றித விது என்னெனினி; புருத்தி முதலிய தோஷங்களைச் சங்கிக்க வேனோ இது? * அத்பந்த பத்தியுத்தரணம் * சாந்தரண காவ ச க்யம் * என்று தாங்காமபின் தீயே பரிமாற்றம் முறைமை சொல்லித்த இவ்வனை சங்கிக்க இடமிலையென.

இனவேறுகள் செற்றேனும் யானே — கீளாதேவியின் ஆமசமசுப் பிரக்த தனாந் கீளா என்ற பெயராக வழங்கப்பட்டுவந்த கபினினைப் பிரட்டிகைய மனஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக அயன தக்கை சம்பாசன்கமாய்க் குறிப்படிபடவருக்கும் அடக்காத அளவாயேசயபெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணிராக் ஏழு திரு வருக்கொண்டு செய்த வலியடக்கி அபிரட்டிகைய மனஞ்செய்துகொண்டன னென்பது புரணப் பிரதிதம். இந்தச் செய்கைச் செய்தது எனே பெண்டினுள் இப்பரங்குச ளாயி.

இனவான் கன்று மேய்த்தேனும் யானே — திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (2-5-8) “கன்றுமேய்த்த கிளைபாட வல்லான்” என்றார்; இயகை ‘கிளைபாட வல்லான்’ என்ற சொற்போக்கு மிகவும் குறிக்கொன்றதத் தை; ‘யானே கொல்லவல்லான்’ ‘செய்ய கொல்ல வல்லான்’ என்றால் ஏற்கும், இவ்வனை “கிளைபாடவல்லான்” என்னவனோ? கிளைபாட்டுக்கும் ஒரு வல் வனம் வேண்டுமோ? என்ற சங்கை தோன்றும்; அதற்குப் பரிணாமம் ஆழ் வார் தாமே அடுத்தபடியாக அருளிச்செய்திருள்—“வரையினில நடம்பருகு கருமுநி” என்று. இயவிடத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும் கிரேஷார்த்த மாவது — மலைமேல் காடகிளையுண்டான நடாக்கனில் கன்றுகள் தண்ணீர் குடிக்கப் புருத்தாக் இளக்கந்துகொண்டனவே கீரினே முன்னேயிறவிக் குடிக்க இயுய்க்குமாம்; அக்கன்றுகட்டு கிருண்ணும் விதந்தப பழக்குகிப்பதற்காகக் கண்ணிரான தான் தம் முதலினே கையைக் கட்டிக் கவிழ்த்து கின்று தண்ணீர் சமுது செயது காட்டுவதும்; அதைச் சொன்னுறது “வரையினில் நடம் பருகு” என்று. இப்படியப்பட்ட கண்கமையை கிளைத்து “கன்றுமேய்த்த கிளை பாட வல்லான்” என்றார் திருமங்கையாழ்வார். அங்கனே கிளைபாடனது காரணென்குள் இப்பெண்பினனை.

இனவாநிறை காத்தேனும் யானே — ப்ரஹ்மசர்பாச்சரமதர்மங்களை அதுட் கத்திருத்து யினபு க்ருஹைதாச்சர தர்மங்களை வறுட்டிப்பாசாரப்போனே இன மையினே கன்றுகளை மேய்த்துப் பருகம் கிரையின பின்பு பரக்களை மேய்த்ததும் எனே பெண்டினுள்.

இனவாய் தலைவனும் யானே — ஆய்களஞ்சுருள்ளே கண்ணிராக் தான் தலைவனாகிருக்கவரவது என்னென்னின்; * தன்னேரையிற் பிள்ளைகென்றெ

உற்றார்களின் எனக்கு இங்கெல்லாகும் = கீழே உற்றார்களின் பெயர் தான் 'அவர்கள்' கருத்தானே; இது எம்பெருமான் தன் கருத்தானே சொல்லுகிறது. 'இராமன் மூட்டுவாங்காரப்போலே உன்னை பறிவிட்டது எத்தனையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போகும்' என்றும், "கண்காணாவிடிக் கண்ணிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி விந்து எத்தனையே நோக்கி உடன கேட்காய்" என்றும் பிள்ளையுமாசிரியர் அருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமான் எல்லாரையும் உற்றார்களாகவே நினைத்தல் காரியஞ் செய்கிறபடி. அதனியே, எம்பெருமானிடமிடத் தேவதாந்தர பஜனம்பண்ணுமார்களும் * பெவ்யுந்யுநெவ காமதூர பஜனெ ஸ்ரவ்யாஜிதாஃ | தெவீ காரெவ கீனெப பஜனுவியி வடுவ்யுந்யு = மேபயக்வதேவதாயக்தாஃ பஜாதே சாததபாக்கிதாஃ, தேவீ மா மேவ கௌகதேவ! பஜத்த்வளிதி பூர்வகம். * என்று கௌதவிகுளிக்கெய்தபடி எம்பெருமானையே பரிசுத்தார்களாகத் தேவதிறப்படியால் அதுதவனைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

உற்றார்களைச் செயவேணும் யானே = விமுககாப்ப போருமவானையும் வடிவழகு முதலி பலநடைக்காட்டி மகிழ்க்காவிட்டுப் பிடித்திழுத்துத் தன் பக்க விலே அபிமுகர்க்காமபடி பண்ணாமனனிடே பெம்பெருமான்

உற்றார்களையழிப்பேணும் = கெல்கரு குடுக்குத் தக்கவாறு சுஷுந்தர யோஜனங்களைத் தந்து தன் பக்கவில விடாம அகற்றாமலன் எம்பெருமான். ஆண்டான் 'ஜீபாதத்திச ஆச்சரித்திருத்த இனையெருமாளென்பவா ஆண்டான் பணித்ததாகக் கூறும்பொருள் ஓனதண்டம்; அதாவது— உறார்களையழிக்கும்பாவது கௌகந்தர்பம் முதலானவற்றிலே விடுபடுதல் * கிரீகத கைந்துள் கரைந்துருகி * எனனுமாயேனே அழித்தார்களாகச் செய்வது என்று

உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானே = என்னையே எல்லாவற்றவு முறையு மாசுபபற்றினா உண்டாவின எனும் அலாகனையே எல்லாவற்றவு முறையுமாகப் பத்துவேனென்னக. (எ)

உரைக்கின்றமுக்கட்பிரான்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றதிசைமுகன்யானேயென்னும் *

உரைக்கின்றவமரமும்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றவமரர்க்கென்பானேயென்னும் *

உரைக்கின்றமுனிவரும்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றமுனிவண்ணனெனக்கொளோ? *

உரைக்கின்றவாகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன் *

உரைக்கின்றவென்கொளவென்கொழுக்கே. (அ)

[illegible][illegible]

நினைவுகள் - பிழக்கு தெற்கு மேற்கு அடக்காநித நான்கு நினைவுகளிலும் முகமுடைபயன் என்றயாத, அன்றியே, நினைவு என்னுஞ்சொல் நான்கு எவ்வித எண்ணைக் காட்டிற்று நான்முகன் என்றவாறுமாம்.

உரைக்கின்ற முகிலவண்ணன் = 'உரைக்கின்ற' என்ற அடைமொழி
 நடவடிக்கும் ஆகலாம்; வராததை சொல்லாததொரு மேகம் போன்றவன என்ற
 இப்பொருளுடையது. (அ)

தேசியமயினைப் துரிதஞ் செய்வதும்

கேடையவிடாபாவேனுட்பாடுதான்னும் *

கொழும்பு மாவட்டத்திலுள்ள பௌத்த மடங்களில்

கோடியை நாத்திப்பேணும்பானேயென்றும் *

ஆய்ந்த } ஆராய்ந்த அருவிச்
செய்த
தமிழ் மரண ஆயிர்த்தம் இவையும் ஒரு
பத்தம் கண்ணை—
உயிர் இவ்வயிற்றினை
எத்த பெரு } எண்ணும்மொண்டாம்
செய்ததன் } படியான ஸ்ரீமஹிமைய
ஆய் } வாய்விடையாய் உயர்ப்ப
கொண்டு

திருவாய் அடி } யாதப்பத்சொன்ன
காரண } ஸ்ரீமஹிமையின்
பூசிக்க } ஆராதிக்க
கோற்றுகள் } காக்குதல் பண்ணி
வர்களை.

* * * [கூத்தல் மலர்.] இத்திருவாய்மொழியை ஒதாக்கவியின் ஸ்ரீமஹிமையின்
கருங்கு அடிமை செய்யப்பெறுவர்களைத் தயவுசெய்தத் தலைகட்டுமென.

" பிராட்டியவர்களை எம்பெருமானையும் சேதாக்கியும் உபதேசத்தாலே
திருத்தப்பார்ப்பன் என்றும், உபதேசம் காணாமையாலாகியும் சேதான அருகா
னையும் கண்ணை அழகானையும் திருத்தப்பார்ப்பன் என்றும் ஆராய்க்கள் நிக்
கரிப்பார்கள். அழகானே கண்ணைத் திருத்தப்போகதக்கு முதல் காமக்கி
கந்தனாகையாலே 'கூத்தல் மலர்மலர்' கம்பென.

எம்பெருமான் தான் இடைக்குலத்தினை எத்த பிரத்தனதே பிராட்டி
தானும் இடைக்குலத்தினை கந்துபிரத்த ஈபித்தினைபென்று பேசுபெற்றாரானால்
"குலவாய் கொழுந்த" என்றது.

திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க கோற்றுகள் — திருமாய் பூசிப்பதினால்
காட்டில் அயனடியார்களைப் பூசித்தனே நெப்பாநனதும், ஜனகத்தா நதனார்
காக்குதத்தின் பயனானே அது கோவேண்டுமெனதும் இன்னவையானிச்செய்யப்
பட்டதென்க. (கக)

ஆளுநர் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

சுழலார் திருவடிகளே காணம்.

நாமிடோபதிவந் லங்கதி,
 பொருகலது வரிஜீவீஷ-பரிவாவினா கார
 லாபாதிசதுகாசாசாநனெக பொருளோர் |
 தவநு பூவுதிநலினா வரிதா ரபெதி
 தவாவலாவிதகாசா சாநிநாண ஷஷெ |

(சூரத்த.) சீழ் திருவாய்மொழியில் உரு வெளிப்பாட்டாயேயுண்டான ஆர்த்தியை ஒருவாறு தணிக்கக் கருதிய ஆழ்வார் அனை ஐந்தாம் குறியடி முதலிய வரலாற் செயற்குணபவனை எம்பெருமானுக்குத் தமைய அடக்கித்து, அப்பெரு மான் செயல் செயலாண்மையென்றும் தாம் செயற்காக அநுகரிச்செய்தார் ஆறா திருவாய்மொழியில் வந்ததாசிரித்து.

ஜீயர் திருவடிகளே காணம்.

திருவாய்மொழி துற்றத்தாதி.

உடன்கூலத் தீசனை முன்காணாமல் கோத்தே
 உடன வனுக்கிக் ஸ்ரீமத்—திடமாக
 லாபத்தவனாய்த் தான்மேலும் மாற னுணர்வதனை
 ஆயத்துணர்ப்பா காட்செய்கோற் றும்.

உடன்கூலத்த	உடன்கூலத்த சிவனா	அவன் ஆய்	அவனாகேதாம் அது
சாண	சம்பெருமனை	தான் மேலும்	சீர்த்துப் பேசின
முன் காணம்	என்பும்கூல காணம்	மாறும்	ஆழ்வாருடைய
கொண்ட	பெருமன்	உரை அநனை	ஸ்ரீமத்கீர்த்தினை
உடன் ஆ அது	நிலைப்பட்டு	ஆய்ந்த உரைப்	கவையறிந்த அதுகா
கரிக்கல் உற்ற	அவனைத்தாம் அதுகரித்	பாள்	திப்பகரிக்க
திடம் ஆக	தத் தரிக்கப் பார்த்து	ஆர செய	ஆழ்வார்க்கு அருமை
வாய்ந்து	தின்னிய அப்பவகா	கோத்து	செய்ய
	யம் கொண்டவராய்		கோன்புகோற்றவா
			வர்கள்.

சீழ் * எத்துணையோகென்றுத் திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாட்டாய்ச் சென்றதிக்கண்ணேபோகிக் காணாததாகக் காணப்பெறாதினலாய்; அதனால் ஆழ் வார்க்கு கீழ்சமம் மிக்கதாசிரித்து; அந்த கீழ்சமத்தை எவையுமையே போககிக் கொள்ளலாமென்று பார்த்த ஆழ்வார் 'அனுகரித்தததரித்தல என்று ஒன்றுண்டு' என்று திருவுணர்வபற்றி அப்படியே ததபாசு பாலனாகொன்றி பேசினாசிரித்து * உடன்கூலத்தின் அப்படியப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களைத் தர மறிகது முதலணவாதுவ வாய்வே அகாசக ஆழ்வார்க்கு சித்பகைகொகியம் பண்ண கோண்பு கோற்றவாகெனக் கொணந்தருவா வந்ததாசிரித்து

சுற்றடியில் "ஆட்கேய" = தொகுத்தலதிகாரம்; "ஆட்செய்ய" என்பது பாடமன்று, தனையம் பிறமுடும். (சூக)

ஜீயர் திருவடிகளே காணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வாச் திருவடிகளே சாணம்.

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து
ஏழாத் திருவாய்மொழி—தோற்ற தேசன்பு.

உரையவதாரிகை:— மேத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் எம்பெருமா னாரை தம்மை அதுவித்துப் பெரினது, ஒருவரது தரிக்கக்கூகாவயன்றோ. அவ்வளவிலும் எம்பெருமான் வந்து முகம் காட்டாமையாலே பகழை ஆர்த் தியே தலைபெடுத்தது. 'செறிது ஆர்த்தியுண்டாளுதும் கடுக வந்த முகக்காட்டி அருள்செய்வகையே இவர்கையெகவுகைய எம்பெருமான் எமமனவிலே இப் படி உபேகையுபாவிருக்க யாது காரணமோ?' என்று பார்த்தார் ஆழ்வார்; கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலானவற்றிலே எவ்ரு அகவயம்வேனுமென்று இருந்தானோ? அல்லது, அந்த உபாயார்த்தங்களில் எவ் அகவயத்திருக்கிறோ மென்று திருவுணையபற்றிக் கைகிடப் பார்த்தானோ? அவனது திருவுணைம் இன்னதென்று தெரியவில்லையே ! என்று தமொழிவ ஆழ்வார் தம்மு டைய உண்மையான நிலைமையை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே கிண்ணப்பஞ் செய்வேனுமென்று கருதி வானமாமலைப் பெருமான் திருவடிகளிலே தம்மு டைய அகர்வோபாயத்தைய முதலானவற்றை கிண்ணப்பஞ்செய்து தோற்றமாய் போலே கிழுந்து சாணம் புருகிறாவிற்று இத்திருவாய்மொழியில்.

சிரீவா மக்கை என்றும், சிரீவா மக்கைம் என்றும் வானமாமலை சேஷத் திரத்தின் திருநாமம். இது பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டனுள் ஒன்று இத்திருவாய்மொழியில் ஆறும்பாட்டில் "வானமாமலையே! அடியென் தொழுவத்தருளே" என்கிற ஸ்ரீவைகண்தியை நோக்குமிடத்திலே 'வானமாமலை; என்கிற திருநாமம் எம்பெருமானுக்கே உவனதென்றும், அந்தத் திருநாமத்தை கிட்டு நிலவதேசம் வழங்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் சொல்லும்படி யிராவின்றது. "பாதமே காணுகருமெனதார்ப்பம் வானமாமலையிலே கொழுந்துகிலும்" என்ற ஆசார்யஹந்தய ஸ்ரீவைகதி இங்கு விரிவாகத்தக்கது.

கோற்றகோன்பிலேன் ஐன்னைநிலிலேன் சூகிலுமிளியுன்னைவிட்டோன்
சூற்றிற்சின்னிலேன் அகவினநெய்யம்மனோ ! * [ஐம் *

சேற்றத்தாமரைசெக்கெனமேலன் சிசிவரமங்கலககத் *

வீற்றிக்குத்தவெத்தாய்! உனக்குமினையயெனென்கே. (க)

சேற	சேற்ற சிவக்கலிலே	சூகிலும்	சூகிலே கையமுத
செக்கெனமே	செக்கென்பிலினி	இனி	இதமுதகை
	வினையே	உன்னை விட்டு	உன்னை பொழிய
தாமரை மலர்	தாமரைகள் மலர்ப்	ஒத்தம	சிறிதம
	பெற்ற	சூற்ற செறிவின்	தரித்திருக்க மாட்டி
சிலுவரமங்கலம்	சிலுவரமங்கலம் பெண்ணும்	தினென்	சென்றினென்
ககத்	ககையாகவிடப்படுவோ		
வீற்றிக்குத்த	இருத்தகுதும் எம்பெரு	உனக்கு	உனக்காகவென்று பேர்
எத்தாய்	யானே		பெற்றிருத்தெ உனக்கு
அகவின் அகை	சேற்றையனான	அகவே	அத்த ககையாகவிடப்
அயமனே	தனவனே		பறிதன்னிலே
சேற்ற	காணா அதுட்கத்த		(சக்யவந்தகத்தின)
கோன்பு	சூகியோக முனையே	மினையுனவேன்	கெளிப்பட்டகைகள்
இலேன்	என் வேன்;		கேள் [உன்னை சகித்
தன் அறிவு	தப்பமான குகையோக		தே தீரவேனுமென்ற
இலேன்	முன்உனையெனென்கே;		யு.

* * * [கோற்ற கோன்பு.] கோன்பு என்ற கர்மபேரகத்தைச் சொல்லுகிறது; தமக்குக் கர்மபேரகமிக்கப்பென்ற சொல்லென்கும் “கோன்பிலேன்” என் னுள்போதாதோ? ‘கோற்ற கோன்பிலேன்’ என்னவேனுமோ? அத்தற்குக் கருத்த என்? என்னிக்; ஒருபடிபாறும் கோன்பு இலகை என்ற சொல்ப் போகாது; பார்த்துக்கிமை, பாரவகிமை, ஆதலுக்கிமை என்னுபபேரகே சில னுக்குத விசேஷங்கள் இக்கிபென்னுபபேரகமோ? “என் கைய்பாடாகச்செய்த தொரு கருமியிலிக” என்று சொல்லுகதே புத்தமாதகால் கோன்புக்கு ‘கோற்ற’ என்று அகடமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

ஐன்னைநிலிலேன் = அறிவுக்கு ஐன் என்ற அகடமொழி கொடுத்ததன் கருத்த பாதெனின்; மூத்தற கவணைருபத்தையுணர்ந்து பிறகு பான்வருபத்தை காணாத்கரிப்பதாதிற துபயமான அறிவு இல்லாமையச் சொன்னபடி.

சூகிலும் = என கையிலே ஒரு கையமுததும் இலகையகிலும் என்றபடி. கர்மபேரக ஒருகையேரகங்களிக்குகைம சொன்னது பக்தியேரகயில்லாகைம சொன்னபடிக்கும உபலக்ஷணமாக. “தயர்ச்சிபெறுவதிலி தயர்ச்சிதெளி தயர்ச்சி தீரவுகபுறுவதிலி—த தர்மசிஷ்யே உகயி த தாத்மகேதீ த பக்திமாந் த்லக் சாணாதித்தே” என்று ஆவணத்தாகுளிக்கெய்தகத்தை இங்கு அநகாதேயம்.

ஒளி உன்னையும் என்னையும் அறிப்பெழுதிருந்த கைத்திரை இழை
தெய்தித்தொழுதும்தம் அறிப்பெற்ற இறுதகை ஆறிருக்க முடியுமோ?
இங்கே எயின்னாதிடுகையில்:—“உன்னையும் அறிவாதே, என்னையும் அறி
வாதெயிருந்தவந்த இழைத்த அகையாதே? உன் கைதரும் என் குகையும்
அறிந்த இன்மை இழைக்கெனாமோ? ஒருவன் கையில் சேதமுண்டாய்-
அவன் இவையுமாயும், ஒருவனுக்குச் சேதமின்றிக் கொடுப்பதுமாயும்
இழைக்கெனாமோ? என் கையில்பும் ஒன் தண்டாய் அநாமையுந்திரையும்
ஆறிருக்கிறேனோ?... அநாமையம் மெய்மறந்த இழைக்கைம் பொருளாதே!
என் மெய்யாக இக்கந்த இன்மை இழைக்கெனாமோ?”

உன்னைவிட்டு ஒன்றம் ஆற்றித்தீர்ந்திலேன் = உன்னை கிரப்பத்திப்பதே
கைக்குப் பணிபெய்க்கிட்டது; உன்னைத்தவிர வேறொன்றும் காரியமாகுமென்று
இருக்கையாட்டித்தீர்ந்தேன் என்றவாத. கையெனக்குமுதலிய ஒன்றிதும் அகைய
யின்னாத கைக்கு எய்பெருமையிப் பற்றின கித்திரை ஏதாக்கு? என்ன என்
கைப்பாழித்த கித்திரைகையவையுமிருந்தம் உன்னை மறந்த கைழைக்கையாட்டித்
தீர்ந்தேன் என்றபடியுமாக.

அவினாவையம்மனே! = “சென்றும் குகையாம் இருந்தால் கெடா
தாமாம்” இப்பாதிப்படியே கைகவித கைக்கிரைபெய்க்கையும் செய்யுமாது கைக்
கொண்ட திருவனத்தாழ்வான் எக்கெயினே ஒருவனக்கு? அவினாப்பெய்க்கை
என்னையும் அகையகொண்டருகலெண்டாவோ? என்பது குறிப்பு.

அவினாவையம்மனே! ஒன்றமாற்றித்தீர்ந்திலேன் = என் படுக்கையில்
கைநூறம்செப்பொருதே “உனக்குசேத அகத்தெய்தித்தீர்ந்தியி உனாமையுக்க
எப்பித் கைக்க கித்திரை, தன்னக்குசேத துரிக்கை கொன்னேன்” என்னும்படி
கிடவா கித்திரை, நீ மெய்க்கிரை படுக்கையாத்தந்த கைநூறம்ருகைதக் கைக்
கை ஆற்றமுடியுக்கிரை! என்பதாசைக் கொன்னாம்.

[சேற்றத் தாமரை இப்பாதி.] பாயதக்கையும் மறக்கும்படியாக
வன்றோ இத்தகத்தின் கைப்படி இருப்பது. சேதகெயினே தாமரைகைகை
கொண்ட படுக்கையினுடே கெரு அமுதகை அகத்திருக்கெயெற்ற கிரையம்
கெயினே கித்திருத்த திருக்கொனமக்கை கைக்கி தகதருகும் பெருமையே!
[உனக்கு யினைகயல்லேன்.] உன்னுளே கைக்கெயெண்டகய சேதகைக்கை
கெயிற் கை புறம் புபட்டகைகெயென் கைக்க, என்னையும் கைத்தீரே
திரைகெயெண்டகை. (க)

அகத்திறைவல்லென்கித்திறைவல்லேன் உன்னைக்கைகெயெண்டகை
எகத்திறைவல்லேன் இலக்கைசேற்றவக்கையே! = [விழ்த்து = கை
—திரைகெயெண்டகைக்கி கிரையம்மையகையென்ற =
கைக்குக்கைத்தாய் திரையெனக்கையெய.

இலங்கை	வக்காபுரிவய	அக்குற்றேன்	சித்பனெனவ பண்ணு
சேற்ற	தொலைத்த	அவனென்	சிற சித்பனாகுகளிலே
அம்மானே	வக்காபியே,		சேர்த்தவனவனென்;
திங்கள் சேர்	சந்திரனாகவும் சேர்ச்	இக்குற்றேன்	உன்னைக் கவையிலுமறி
	திருக்கிற	அவனென்	பாத வாய்க்காரிகன் படிபு
மணி மாடம்	மணி மயமான மாடம்	உன்னையானும்	முண்டியெனவ்வேன;
	கண்புண்டத்தாய்	அவனென்	உன்னைக் காணவேனும்
திரு	விசையான திருவிதி	கீழ்த்த	மென்சிற ஆகையின
	கண்புண்டத்தாவிருக்கிற	அவனென்	படித்தவனென்
நீசரமங்கலம்	நீசரமங்கலமே சித்ப	அக்குற்றேனும்	ஒருவர் படியிலும் சேரா
கண் உரை	வாய் செயற்குருகிற	அவனென்	தன்னுயிர சித்பேன்;
சக்கு சந்தரத்	சக்க சந்தரவாயின	தயிபெனக்கு	இப்படித் தனிப்பட்டிருத்
தாய்	வாய்மேவாயே!	அருளாய்	இதன் கவையிலுமறி
கான்	அடியென்		அருள் புரியவேனும்.

* * * [அக்குற்றேனவ்வேன்] : பாம்பதத்தினுள்ளாகில் சேர்த்தவனவ்வேன், இங்கிலத்தினுள்ளாகிலும் சேர்த்தவனவ்வேன் என்கிறவிதமாகக் கருத்து என் னென்னில்; பாம்பதத்தினுள்ள சித்பமுக்கந்தக் கருத்தருதபர்களாய்ப் பலன் கையுருத்தவர்களாகையாலே அன்னவர்களது வருப்பிலே கான் சேர்த்தவனவ் வேன்; தம் தலையாலே காதாதுஷ்டாசம பண்ணிகெடுக்கிற இங்கிலத்தினுள் ளார் வருப்பிலும் சேர்த்தவனவ்வேன்.

இதுவகையிலும் ஒரு காதனமும் அனுட்டியாமற் போகாதும் இனிமே லாவது காதாதுஷ்டாசம பண்ண போக்பகையுண்டன்றோ என்னில்; [உன் னைக் காணுமவாவில் கீழ்த்த கான் எக்குற்றேனவ்வேன்] மேலும் காதா துஷ்டாசம பண்ணவொன்றாதபடி வடிவமு முநனாவதறிலே விடுபட்டு உன்னைக் காணவேனும்மென்னும் ஆகையாலே தவிர்த்து கெடுக்கிறேனாகையாலே எவ்விதமான உபாஸத்தையும் அதுஷ்டக்க ஆயனவ்வேன் என்கை.

நீ இருத்தவிடத்தே காத விட்ட உன்னை அதுபவிக்கெவனவ்வேன்; உன்னை ஒரு பொருளாகவே மதியாத னம்மாரிகளின தினிலே சேர்த்தவன வ்வேன்; உன்னையொழியவும் தரித்திருக்கெவனவ்வேன் தினிலும் சேர்த்தவ னவ்வேன் என்றுமரழ்.

இலங்கை சேற்ற அம்மானே! — இலங்கையைக் கிழக்கெடுத்த வுனக்கு என் வகையில் இஃத னம்மாசத்தாக் கிழக்கெடுத்தல் அரிதோ? என்றவாறு.

[திங்கள் சேர் இப்பாதி.] சந்திரமண்டலத்தனவும் ஓங்கியிருக்கின்ற மணி மாடங்கண்புண்டய சிசீவரமங்கல ககரிலே திருவாழி திருச்சங்குடனே வேலை ளாதிக்கும பெருமாளே! துணைபற்றவெனக்கு உறுதுணையாயிருந்து அருள செய்கருளவேனும் எங்குளாயிற்று. (உ)

கருளப்புட்கோடிசக்கரப்படைவளவாடி எங்காள்முழில்வண்ணா! *
 பொருளல்லாதவேன்னைப்பெருகனாகி அடிமைகொண்டாய்! *
 தெருள்கொள்ளாமைவல்லவல்வாய்வாய் சிரீவரமங்கலகொர்க்கு *
 அருள்செய்தவ்விருந்தாயி அறியெனெருகைகம்படாநே. (ங)

கருளப் புன் } கருடப்பதவகவையன்
 கொடி } கொடியாகவுடையனாய்
 சக்கரம் படை } திருவாய்மொழியை ஆபதமாக
 } வுடையனாய்
 வளவாடி } பரிபாத்தத்த சாட்சா
 } வுடையனான பெரு
 } வானே!
 எம் காள் முழில் } எம்முள் காண்பெய
 வண்ணா } போன்ற திருவுருகை
 } சாட்சாபுரிக்ருமகனே!
 தெருள் கொள் } மிகுந்த ஞானத்த
 } வுடையவாய்
 நாய் மறை கூல் } நான்கு தேவதானியம்
 வகை } உவமைதான
 பவ } பவ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 வாழ } வாழப்பெற்ற

சிரீவரமங்கலம் } அடிமைப்படுத்த
 சார்க்கு } கருவாய்
 அருள் செய்து } கருவாய்
 அருள் திரு } அருள் திருப்பதியே தீய
 தாய் } வானம் செய்முறையே!
 பொருள் அற } அபதார்த்தமாய்
 வாத என்னை } கென்னை
 பொருள் ஆகி } கருபம் பெற்றாலும்
 } படி அக்கிரித்த
 அடிமை } (திருவாய்மொழியாகவே
 சொல்லாய் } யாத இது) தாய்க்கிரித்
 } தை என்பதற்குத் திரு
 } வுண்மை பற்றினாய்;
 | இப்படியாகச்செய்த மதேவாபகாரத்திற்கு)
 ஒரு கைமறை } கைமறை
 அறிவேன் } துணையெனத் தந்திற்
 } திறைன்.

* * * [கருளப்புட்கோடி.] நெய்ப்பாட்டில் * சங்கு சக்கரத்தாய்! தயிலேனுக்கு
 அருளாயே * என்ற ஆழவாகை கொண்டு எம்பெருமான், 'ஆழகீர்' அருள்
 செய்வேனுமென்றிற்; அப்படியே அருள் செய்வோம், அதில் ஒரு குறை
 யில்லை; ஆனால் நாம் அருள்செய்யவேனுமானால் உயிரிடத்தில வதேனும ஒரு
 கைமறை இவர்க்கேனுமே; அப்படி வதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக்கொளீர்
 என்ன; பிரானே! இனிமேல் நீ செய்கிற அருள் இருக்கட்டும், இதுவகையில் உன்
 பக்கலில் நான் பெற்றிருக்கிற அருள் அபகாரமுடையதாயிருக்கிறது; ஒரு வஸ்து
 வாக என்னத்தருந்தவனல்லாதபடி மிகுந்தவென்றி வஸ்துவாகி இவ்வளவு
 அதிகாரியாய்ப்படி செய்கிருளியே, இது என் பக்கலில் என்ன கைமறைதான்
 கண்டு? மேற்காலத்தில் செய்த அருள் கிரீடேவதாயுப்போலே மேற்காலத்
 திலும் செய்யுமருள் கிரீடேவதாயிருக்கத் தடைபுண்டோ? இனி அருள்
 செய்கிறாய் செய்யாதொழியுப; அதில் விசுவாசம்; இதுவகை நான் பெற்
 றிருக்கிற அருளுக்கு என்னிடத்தில் ஒரு கைமறைநூததாக அறிவீன்றி
 லேனே! என்கிறார்.

கருளப்புன்னை (அதாவது, கருடபகிஷய)க் கொடியாகக்கொண்டு,
 அடியவர்கள் இருதலிடங்களிலே சென்று காரியஞ் செய்வாய் நீ; சில நமயங்
 களில் "கருதமிடம் பொருது — கைவந்த சக்கரத்தன்" என்றபடியே திரு
 வாய்மொழியைப் போகிட்டு அடியவர்களைக் கெடுப்பாய்; திருநாட்டிலே சிரிய

செவ்வாணத்திலேயெழுந்தருளியிருந்து சித்பழக்தர்களுக்கும் காட்டித் தருகமா
போலே அம்போல்வாண வாழ்விக்கவேண்டிக் காணமேகற் திருவுருவத்தைக்
காட்டுவாய்; இப்படிபெய்க்காம் உபகரித்தருகமவனான நீ அபதார்த்தமா
விருந்தவென்றோ ஒரு பதார்த்தமாகி இவ்வனே வாகியோ அகங்கரிப்பதைப்
பாண வய்க்கெனமுடி அருள்புரிந்தாய்; திருநாட்டினே சித்பழக்தர்களுக்கும்
சித்பமாக ஒலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற வண்ணமாக, அவதிகேசன்
கிதரந்த வானமாயிப்பதியிலே சித்பவாகிதி பண்ணியிருக்கின்ற பிரானே !
நீ இவ்வனவாக உபகரித்து சித்தமிதக்கு என் தனியின் ஒரு கதம்புதல் இருந்த
தாக அறிவித்திலென் என்ருராயிற்று.

முதலே பிடித்துக் கைம்முதலை எதிர்பாராமலே காரியஞ்செய்யமுனக்கு
இப்போதாக ஒரு கைம்முதல் பார்ப்பது தருதியோ? என்றவாறு

கருட் என்மிற வடசொல் கருவன் என்ருயிற்று; டகாம் காமாயிற்று.
இவரு ஈடு;— “நமே என்மிறகித்தா நளே என்ருமாபோலே” என்றுள்ளது.
* சுழிநீயெ வுரொகரிதபு * என்மிற வேதவாக்மியம் மற்கொரு வேதவாக்மி
வத்தின * சுழிநீயெ * என்று ஒதப்படுவதை இவரு எடுத்துக் காட்டினபடி. (உ

மனமோப்பனாதுற்றவாய்க்க ஒகாவக்கவண்ணமாய்ப்போப்பண்ணி *
கீறுசெய்தவெந்தாய்! கிண்கிண்டவய்மனனே! *
தேவருளத்தாயேதவென்வியருத் திரீவாமக்கவகை *
ஏறிவிறிக்குதாய்! உன்னையெக்கெய்தக்கவலனே ? (௨)

மாத்தேசம்	} விசேஷமாய்க்கொண்டி சேந்த வேண்பை புடைய
படை	
தாற்றல்	} துரியோதனநிகல் தாறு மேன்கும்
மக்க	
அன்று	தொலைப்புபடி
ஓர் ஐகர்க்கு	} பஞ்சபரிசுடகர்களுக்கும் துணைகளுமிருந்து கொண்டு
ஆய்	
மாயம போர்	} ஆசாரியான புத்தகத்தை படத்தி
பண்ணி	
கீறு செய்த	} கீறுபடுத்தின ம்மாயிலே
வந்தாய்	
கிலம கிண்ட	} முயிலை ப்ளவபத்தின் கின்றம துடக்கெதெத பெருமானே!
அமையனே	

தேவருளத்	} தெளிந்த ருளத்தாறு புடையகாரண ஸ்ரீ கங்கைநகர்வளி ஐயடய
நர்	
வேதம் மேக்கி	} கைதிகையாராதாம் இடை விடாமல் நடக்கு மிடமான
அரு	
சீர்தாமக்கம்	} காமமாயிப் பதியிலே
கை	
ஏறி	குடியேறி
கீற்றிருத்தாய்	} பெருமை தோற்ற எழுந் தருளியிருக்கும்வனே
உன்னை	உன்னை
என்கு எய்த	என்கேகத்த மிடவேதாக
உயவன்	என் உய்ப்பிடுவேன்?
[உன்னை என் கீர்ப்பந்திப்பதென்கொரு பெருமையோ? என்றவாறு.]	

* * * [மாறசேர்படை] அடியார்களை அகழிப்பதைப்போ தொழிறாது
வழைப்பவனாய்வினோர்; என்னை அகழிப்பது உனக்கு மிகையோவென்கிருர்.
பஞ்சபாண்டவர்களுக்கும் பஞ்சபாதிவாரிசுந்து பாரதபுத்தகதை எடத்தித் துரி
போதநாதிபகைத் தொடுத்த செய்தியை ஒன்றையடிக்கையோ அதுகாந்திக்
கிருர்.

“வமோஹம் வஸுபுஷுலிதெஷு” தஸேமெஷ்யுஷு தஸுபுஷு—ஊமோ
தம ஊஷுதேஷு” “மே தஸேஷுபேரகதி ச பரிபி” என்கிருக்கிற பகை
துக்கு ஒருவனையும் பகைவராகச் சொல்லக்கூடாதுகிருக்க. “மாறசேர்படை
துற்றவர்” என்று சொல்லாமோவென்கிற, ஆச்சிர கிரோதிகளைத் தன்
கிரோதிகளாக எய்பெருமான் கிறிப்பவனாகவாதும், அதுதோன்ற “ஶ்வேஷு
ஹம் தஸோதுஷு ஶ்வேஷம் தெவ மொஹபேஸி | வானுஷுஷு ஶ்வேஷுஷு
ஶு! ஶ்வேஷுஷுஷு! வானுஷுஷு!—தகிஷுதகம்” போத்தல்பம் தகிஷுதகம் ஊவ
போதுஷுஷு, பாண்டவா தகிஷுஷு ஶ்வேஷம் பாரது துரி பாண்டவா.”
என்று தானே அருளிச்செய்திருக்கையாதும் சொல்லத் தட்டிக்க.

மாயப்போர் = மாயமென்று ஆச்சரியத்திற்கும் கபடத்திற்கும் போத
லால், ஆச்சரியமான புத்தம்என்றவது, கபடமான புத்தம் எனவது பொருள்
கொள்ளலாம். ௪௮;— “ஆச்சரியமான புத்தமென்றுதன், வஞ்சகமான புத்த
மென்றுதன். அதாவது—பகை இவர்க்கெழும், ஆபதமெய்யென்று ஆபத
மெய்யென்று, சத்ருக்களுவிட்கிலைபக் காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவன்.”

வஞ்சக புத்தம் செய்தது தருமமுத்தியான பகைவாளுக்குத் தருதியோ
வென்று கிளர் காணப்பாசன்; வஞ்சகிக்காரர்கள் திறத்தினே வஞ்சகவழியைக்
காப்பற்றாதல் ஏற்குமென்ப.

நிலம் கீண்டலம்மாணே! = பிரளயங்கொண்ட பூமியை அண்டியத்தியில்
கிளையும் ஒட்டுகிழித்துக் கொன்றது கைத்தாயே!, அது அபேஷித்ததனால்
செய்தாயோ? கமழ்வுடைய சர்க்கரை என் கோக்கவேணுமென்று செய்தவத்
தனியே, அதுபோலே என்னும் உன் சர்க்கரென, என்னைபும கோக்கவேண்டா
யோ எனகை.

[தேவகுணத்தர் இவயாதி] தென்க்குணம்பெற்ற மறவர் கிவெடு
களில் கைதிக் கையாடலாகவான இடைகிடது செல்லப்பெற்ற கிரீவாமகை
ககரிலே அவர்களைடொக்கக் குடியேறிப் பெருபிறை பெற்றவாருக்கிற
பெருமானே! கீபே ‘கிஷுலீக்ருமித்தனாயல்வத்’ என் உன்னைப்பெறுகைக்
கிடான முயற்சி பண்ணுகவென்று ஒரு பொருளுண்டோ? கீ கவுதல் வரு
தல் செய்வதன்றோ தருத்தது என்றடி. (௪)

எய்தக் கூவுதவளவதேமெனக்கு எவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய்கின்ற *
கைதவங்கள்செய்யும் கருமெனியுய்யானே ! *
செய்தவேளிலிபன்வைபத்தேவாகுச் சிரீவாமங்கலககர் *
கைதோழவீகுத்தாய் அதுகாணும்கண்டேனே. (6)

எய்த கூவுதல்	உண்ணப் பெறுவதற் காகக் கூப்பாடு போடுத லானது	சுரு மேனி அம்மாளே	சரியதருமேனி கொண்ட வகையியே,
எனக்கு	எனக்குத் தருமே?	செய்த வேளிலி	சுருக்குத்தவர்களை
ஆவதே	எப்படிப்பட்ட சத்ருமூ	கையம் தேவ	செய்தேவர்கள் துடை
எவ்வ தெவ்வத்	தனதிறுத்தும் தவ	சுரு	விடாமல் வந்தித்தெ
துளாயும் ஆய்	திறுத்த	சிரீவாமகையை	வானமாயிப பதியி
கின்ற		ககர்	துள்ளுகொலாகும்
கைதவங்கள்	சுருதிரிமகளைச் செய்பு மகனான [அதாவது, அனாவகர்க்கத்திறுத் தே புத்தவிர்த்தபரிசு தவம் பன்னிச் செய்த கின்ற கைதிரிசுருகையச் சுருத்த விவமேனியிப் பத்தவனான]	கை தொழ	கைவிக்குப்படி
செய்யும்		திருத்தாய்	எழுந்தருளி விருப்ப கனே !
		காலம்	அடியேனாய்
		அதகைமேன	அகவிரும்புச் காணப் பெற்றேன்.

* * * [எய்தக் கூவுதல்.] சீழ்ப்பாட்டின் “ உண்ணப் பெறெவ்வதக் கூவுவனே ! ” என்ற ஆழ்வாக்காரோக்கி எய்பெருமான் “ ஆழ்வார் ஒன்றும் பெருதவர்போலே உபரிடாநின்றியே; சிரீவாமங்கலககரிருபகை உமக்குக் காட்டத்தாவினியேவா கான் ? ” என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆழ்வார், அது இவ்வென்ற கான் சொன்னேனோ? அவ்வளவாக் தருப்தி திறக்கிவியே ! என்கிறார்.

எய்தக் கூவுதல் எனக்கு ஆவதே ! — உண்ணப் பெறுவதற்கு நீ முயற்சி பண்ணவேண்டியிருக்க, உண்ணப் பெறுவதற்கு நான் முயற்சிபண்ணவேண்டும் படியாவதே ! இது தருதியோ? என்றவாறு. சேதனாபம் எய்பெருமானுக்கா? எய்பெருமானுடைய கார்பம் சேதனாகா? என்ற பரர்க்குமனையில், சேதன கார்பம் ஈசுவானுக்கு எதுபதகாந்தார்த்தமாகத் தெரி கிறதும், தன்னுடைய சொத்துக் கைதவறிப்போனும் அதைப்பெறுவதற்கு வகையியானவன் முயற்சி வேண்டியிருக்குமெய்வது, கொத்த வகையினைப்பெறுவதற்கு முயல்வதென் பது கையாவது; இது இவசே தவியோயிர்பே ! என்கிறார்.

எவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய்கின்ற கைதவங்கள் செய்யும் அம்மாளே ! — தெவ்வமெனது சத்ருமூலத்திற்குப் பெயர்; “ தெவ்வக் அஞ்ச மெடுமபுரிசை புபர்ந்த பாக்கர் ” என்ற குலசேகரமூலாகுடைய சிவபோகமும் காண்க. ‘ எவ்வ ’ என்றது எப்படிப்பட்ட கின்றபடி. எவ்வகிதப்பட்ட சத்ரு மூலத்தி னுள்ளும் புத்தது சுருதிரிமகளைச் செய்புமியானே ! இவ்வே ஈடு — “ புத்த முகியாய் அவர்களை விடுவே புக்குகின்ற அவர்களுக்கும்டான கைதிரிசுத்தகை

கையப் பேசக்கிண்படி. [கைதலங்கண் செய்கும் கருமெனியும்மாணே!] வசைக்க
ளாலும் புத்திகளாலும் க்ருதரிமத்தாதுப்பண்ணி கையதிக சாதகதகையப் பேசக்கி
அவ்வளவிதும் கௌதாரர்க்கு வடிவகைக்காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி.
தன்னுடைய வார்த்தைகளையே அவர்களை மனப்பரையாக்கி ஒருவனாய்புக்கிகெக்
கையபடி பண்ணிகையத்தான்."

செய்தவேள்விபுள் = எம்பெருமானுடைய கைமுபன்வபரவகளை உணர்
படிபறித்தவர்கள் என்றவாறு. "விடி-டி ஆய்ந்த ஸ்ரீகந்தர்மஸ்துதி.கா பெ
தெவாரம் நானிலு வாகுபுரேசுரஜோவாரம்—கிதன் க்ருத்தமாயுடாதுமனனால் தத்
வதோ பே தேவாரம் ஈதல் காவபந்ருதன் கையாத்தா!" [எம்பெருமானாகிய
கண்ணபிரானை உண்பபடி அறிப்பப்பெற்றவர்களைப் பாவமோ, அவர்கள் கெள்வி
களைபெல்வாரம் ருதரபநச் செய்தவர்களேபாவர்] என்ற பிரமானம் இங்கு அது
காந்திக்கத்தக்கது.

"அது காணும் கண்டேனே" என்று இப்பாசைம் முடிந்திருத்தாலும்
வாக்ப சேஷமொன்று பூரிக்கவேண்டுமென்று கமயிக்கிற திருவுணகம் பந்து
கிஞர். எடு; — ["அது காணும் கண்டேனே] தேவர் செய்தருளின அமரம
இவ்வளவுண்டு; அதில ருதரபந்கி; கைக்கு அவ்வளவாகப் போசைது. திருவடி
களில் கைக்கர்பமே பாதகாரபாசப் பெறவேண்டுமென்று வாக்ப சேஷமாய்க்
கிடக்கிறது." (9)

ஏனமாய்விவக்கீண்டவேன்னப்பனே' கண்ணு! என்னமென்னை
வானகாயகனே' மணிமாணிக்கக்கடனே! * [வாளுடை *
தேனமாய்பொழிந்தன்கிரீவமக்கவத்தவர் கைதொழவுறை *
வானமாமலைபே! அடியேன்கொழுகத்தருளே. (க)

எனம் ஆய்	மறாவாரதருபியாய்	தேன கா	தேனியுடைய மாத்
		பொழிவ்	தோப்பு குத்தி
கைம் கீண்ட	பூமிவைக்குத்தி பெய்த்து	தன்	ருளிக்க
	வந்து வந்ததானத்தினே	நீவாமகைத்	நீவாமக்கையிலுள்ள
	ச. கோத்த	தன்	கள்ள
கன் அப்பனே	எம்பெருமானே!	கை தொழ	வனவரும்படியாக
கண்ணு	கண்ணபிரானே!		அங்கு கித்பகைகம்
என்றம	என்றமும்		பண்ணுதிற
என்றை ஆன்	என்றை அருமை	வானமாமலைபே	வானமாமலைப் பெரு
உடை	கொள்ளுதிற		மனே!
கானம் காய	கித்ப கையிரைதனே!	அடியேன்	அடியேன் தொழும்
கனே		தொழு	படியாக
மணி மாணிக்	மணி மாணிக்கம்	கத்தருள்	இக்கே பெருந்தருளாய்
கம் கடனே	பேசுந்ததெழுந்தன		
	புண்டகையே!		

* * * [எனமாய் கிலங்கேண்ட] நான் ஆகாசப்பட்டபடியே அடிமைசெய்யலாம் படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

பிரளயத்துக்குள்ளான பூமிகுபலாஹபுருட்கொண்டு எடுத்தாப்போலே அம்மாரயெனவந்துக்குள்ளே “ஆவாரார் துணியென்று அநிகீர்க்கடலுளமுத் தும் நாவாய்ப்பால், பிறகிக்கடலுள் நின்ற நான் தனக்கே” என்கிறபடியே அநிகீர்துழும்பின்ற என்னையும் எடுத்தருளவேணுமெனதுக் கருத்தப்பட “என மாய கிலங்கேண்டவென்னப்போ!” என்கிறார்.

கண்ணு! = “வமச பூமிகளை உத்தரிக்கக் கீழக்குழம்புக்க வாராஹ கோபாலகாபபோலே” என்கிற ஆசார்யபுருடய திவ்யகலிக்தி இவகேகினைத் ததததத. சிவசகாபுயர்த்தவதந்தராகவே பகடுரு கீ வாராஹபுரியாய்த் கோபாலமூர்த்தியாயும் தாமுவிழித்தது; அப்படிப்பட்ட கீ என்னையும் உபாத்தி துக்கவேண்டாமோ என்பது உளருகாத.

என்றும் என்னையானுடை வானகாயகனே! = கீ வானசாயகனாகிருக்கும் போதும் [அதாவது, பரம்பதத்தினே பெழுந்தருளியிருக்கும்போதும்] என்னை ஆட்கொளரும்படிவயவன்றோ ஆசார்யத்தோருவது! என்ற கருத்துக்கான்க.

[தேனமாய்மொழில் இப்பாதி] தேன்மிக்க மாய்பொழில் குழந்த கிரீ வரமங்கல நகரிலுள்ளார்த்தன னைருபாதுருபமான கைக்காயததைப் பண்ணு மாறு எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை பெய்ப்பெருமாளே! நானும் அடிமை செயது வாரும்படியாக வந்து தோற்றவேணும் என்கிறார்

‘வானமாமலை’ என்பது திவ்யதேசத்தின் திருநாமமாக வழங்கி வந்தா லும் இது எம்பெருமானுடைய திருநாமமேயென்பது இங்கு வ்யங்க்யமாகிறது. ஆசார்யத்தனவும் சொன்று கிட்டும்படி ஒக்கின மலைபோலே நிராகின்ற எம்பெரு மானை மலைவாகவே கூறுதல் கவுடிகையென்க (௬)

வந்தருளியென்னெஞ்சிடக்கோண்ட வானவங்கோழத்தே! * உலகுக்கோர் முத்தைத்தாயதத்தையே! முழுவெழுலகுமுண்டாய *
செந்தொழிலகர்வேதவேள்வியருச் சிரீவாமங்கலககர் *
அத்தமில்புகழாய்! அடியேனையகற்றே?வ (௭)

கத்தருளி } (பரம்பதம் முதலிய
கததை விட்டு) எஞ்சு
தருளி
என் செஞ்ச } எனது செஞ்சை
இடம் } இருப்பிடமாகக்
கொண்ட } கொஷ்ட
வானவர் } சிவவாழ்கிறானே!
செருங்குத்தே }
உலகுக்கு } இவ்வகத்தத்துக்கு

ஞர் முத்தை } அசைதிவித்த மாதா பீதா
தாயதத்தையே } வான உனே!
முழு ஏழ் உல } வான லோகவாசினையும்
கும உண்டாய } திருவயிற்றிலே கைத்து
கோக்கினகனே!
செம் தொழி- } நெத்த அனுட்டானம்
கவர் } கினை புதுடயவாசனான
பூதிவகவுண்ணகர்வா!
இடைப

வேதம் வேள்வி } அந்நிலைமையாதலும்
அரு } இடையருமையுடைய
பெற்ற
சிறிவாய்மொழி } உவமையுடையதிரிகை

அந்தம் தும் } முடிவில்லாத புதுமையு
புதுமையுடைய அருள்
புதுமையுடைய அருள்
அருபெயர் } என்னைப்பற்றும்புபெற்ற
அருந்தேன் } தொழிபெயரேனும்.

* * * [வந்தருளி] சீழ்ப்பாட்டில் “அருபெயர் தொழுவந்தருளே” என்றருளே; அச்சொலதானமாதிகைக்குறித்துக்கொண்டு சிறிவாய்மொழிகளிலிருந்து திருக்குருகிலே திருப்புகழிலேயே வந்து காட்சிதரவேண்டுமென்றபிறகு ஆழ்வாருடைய கோரிக்கை, அவனே வந்தவனாயினால் ‘உபேகித்தானபொதும்’ என்றனது “பிரானே! என்னை உபேகிப்பா தொழிபெயரேனும்” என்றனது.

பாகையம் தொடங்குமேபோதே ‘வந்தருளி’ என்றிருக்கின்றபடியாலே உபேகித்தானென்று கிளைப்பது என்னவென பொருத்தம்? என்னில; சீழ்ப்பாட்டிலே அபேகித்தபடியே வந்தருளினபடியைச் சொல்லுமென்று இது. “உடதடமும் அவருத்தமும் மதிதவவாய்பதிலும் இடவகைகளிலுந்திட்டு என் பாலிடவகை கொண்டானே” எனதுமையோடு பாயபதம் முதலானவிடங் களைவிட்டுத் தம் ஸ்ரவதயத்திலே வந்து குடிக்கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொன்ன வித்தனை.

“வந்தருளி பென்னெஞ்சிடங்கொண்ட” என்றெனிடத்திலே நம பிண்டியிடம் ஸ்ரீவைகுண்டி பாயமேரவையானது. அது வருமானது, — “பட்டர் ஸ்ரீபுத்தபயாகம் அளித்தானவரே கருமையபயாகமும் இயல் செட்ட ருருவர்; ஒரு கோட்டிலே திருவிதிலிலே நீதாவிட்டு கழுத்தருளியிருந்து இய பட்டை இயல் சொல்லுமென்று ஜீவகா அருளிச்செய்த தாம இத்தகை அது வந்தித்திருந்து அந்தாததே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘பயமியமாதி காமத்தாலே பெய்ய வந்துவை மாயமயன்னிப புறமயுத பாகையவந்து அதுவந்திக்கையுக்காதும் கக்கான் பாயமேரவையிருக்கக்கடவ கொஞ்சகன் பதஞ் செய்புமபடி, தாய்க்காலிருப்பார் இவை சில நாய்க்கொந்தனைப் பொகட்டுப் போவதே!’ என்றருளிச்செய்தார், கஞ்சியர் இவ்வார்த்தையை உருத்தோது மருளிச்செய்வர் என்றருளிச்செய்வர்.”

‘வானவர் கொழுந்தே!’ எனவினித்து உவந்தருளி பென்னெஞ்சிடங் கொண்ட உவகையாலே, ஸ்ரீவைகுண்டத்தை திவ்வாய்தானமாகவுடையவன் என்னெஞ்சை இடமாகப் பெறக்கருப் படாதபாடுகளும படுவதே! என்ற ஸ்ரீமேரே தோற்றம். அனைத் தவித்த விடியங்களை உவந்து போந்த என் னெஞ்ச ஸ்ரீவைகுண்டாதலுக்கு இடமாகப் பெற்றதே! என்று தலைசெய்க்கிறார். பெருமான தண்டகரணியத்திலே ஸ்ரீசாய்க்கமணர்ஷிவின் ஆசாமத்திலே பெழுந்தருளி “சுவாஸம் கவயித்யாதி பூர்த்திவா காதமே — சுவாஸம் தவதயிச்சாயி பாதிய்யிதா காதமே.” என்று ‘இக்காட்டிலே தேவரீர் கியமிக்கு

மோரிடத்தினுள் குடிசிறுப்புக்கொண்ட கிரும்பா கிணறேன்' என்றப்போசை இங்கு சூழ்வார் பக்கலினுள் வந்து குடிசிறுப்பு இரந்த பெற்றுகப்போதும்.

உலகுக்கு ஓர் முனிவர்த் தாய்தக்கையே! — என் காரணமாக விரிந்த திருக்கெழ மாதாபிதாக்கள், எம்மொருவர்க்கு மாதாபிதாக்களையும் விரிவாக்கியிருந்து மறைபக் கடவுளவர்களாழிசிறுப்பார்கள்; அங்கனத்திற்கே குறாசுருமழி பாத மாதாபிதா எம்பெருமானோபாவம்.

முழுவெழுலகுமுண்டாய்! — மாதாவளவன் பத்தாழிசை விரிந்திலை வைத்துச் சமப்பதானது 'பிறந்த வளர்ந்த பரிபக்கனாகல் எங்கு பாயோடினப்படும' என்றிற்று; எம்பெருமானுநெ மாதாவின்படி அப்படிவளர்வாய் இவை கோவுபடாதொழியப் பார்த்திருக்கையே தம்பெருவிருக்கும்.

சேத்தொழிலவர் — செவ்விய தொழிலவது கைக்கிரியம்; அகம்பயா போலுமாய்த் தொண்டெய்கை, அப்படித் தொண்டெய்குடமுதமுண்டாயும் ஸ்ரீகங்கைவர்க்கிணுடைய வேதகோலமும் கைதெக்கிரிய கோலநலமுடைய இவையுடைய செவ்வியமான சிவமயக்கை கைகிரிய எவ்வகையுடைய புகழோடே சிப்பவர்க்கி பன்னிவிருக்கும் பெருமானே! அடியெனக் கைகிரிய தருளவேணும். (எ)

அகற்றினவத்தமாயவல்லியம்புலன் கணமவை அக்கறித்தனன் *
அகற்றியென்றையும் அருஞ்சேற்றில்லித்தந்திண்டாய் *
பகர்க்கறிமணிமடலீடு சிவமயக்கைவளவனே! * என்றும்
புகற்கரியவெந்தாய் புன்னிவ்வாய்பிண்டானே ! (அ)

பகர்க்கறி	}	விசக்கைகின்ற குளியை
		புகழ்த்தான
மணி மடல்	}	மணிமடல்கள் தங்கி
சிறு		விருக்கப்பெற்ற
சிவமயக்கை		காணாமையுப்பதிலினே
காழினே		காழுவலனே!
என்றும்		குறாசுரும
புகற்கு அரிய	}	(உகந்தகர்க்கு)
எக்காய்		பாபிக்கவெண்ணுத
		வ்வாயிவ!
புன்னிவ் வாய்	}	பாசாரவது காவை
பார்த்தானே		இருதண்டமக்கி
		அகலிவ் குடித்தவனே!
அகற்ற		குறக்குகக்கை
நீ கைத்த		நீ உண்டவிக் கைத்த

மாயம்	}	குச்சியவன செய்கை
கன்		கலையுண்டா
ஐம்புலன்கள்	}	பலிஷடக்கை
ஆம் அமை		பருசெத்திரியக்கை
எக்கு அறி	}	உன்படியே அறிவப்
தனன்		பெற்றேன்;
நீ		பாசு எருகிவருக நீ
உன்னையும்	}	அடியெனையும் உன் பக
அகற்றி		கலிவ் கிந்தும் அகலச்
		செய்த
அரு சேற்றில்	}	கைக்கைக்கி கைக்கை
		முடிவாத விவ்வகை
		நெ சேற்றிலே
கீழ்த்தி வன்	}	தன்னிவ்வகைக்குயே!
பூவ்		

* * * [அகற்ற வேலத்த.] சிழம்பாட்டித் * அடியேனாயகற்றேன் * என்று ஆழ்வார் பிரார்த்திக்கக்கூடா எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! உம்மை அகற்றா தற்கு என்ன பாக்கதியுண்டாயிற்று? அபாக்கதமா? ஏதற்கு இரங்கிற்?' என்றருளிச்சொல்ல, பிரானே! அகமகற்கு கிரோதபரண மயமாத்திலை என்னை வைத்திருப்பது அகற்றினபடியானதோ; அபாக்கதமாயோ என் பெருகுப் பது? என்கிறார்.

அகற்ற பஞ்சம் இவ்வாத்திலை கிரோதி இவ்வாழ்வார் ஒன்றாகியிருக்கும்; அஃது உண்டானபடி இப்பாட்டித் மூன்றாகுகளினே சொல்லிற்றுமிறது. கைத றினே! 38 கையா டுறாதுபா—மம் மலைய இரத்தயா." என்று, நான் பிரிந்த பரிண ஒருவராக அகிழத்தக்கவொன்றாய்போகாது என்று சொன்னவைத்தபடியே நீ பிரிந்த பரிணக்குத் தப்பிப் பிழைத்தாருண்டோ? ஐந்து இரத்திரிபக்களையும் அவற்றுக்கு, உணவான ஐந்து கிண்பக்களையும் பிரிந்தவைத்த இவற்றின் கடுவே என்னை இருத்தினாயே! இது அகற்றவதற்கு இட்டவழியோ? அன்றி அணுகுவதற்கு இட்டவழியோ? உன்னை உணவாதர் அகன்றபோம்படிச் சேரக் நீ வைத்தவை இவை என்று நான் என்ருக அறிந்தவொன்றேன். * மலர்வறமதிநலம் பெறுகைபாலே நான் அழகிதரக் அறிந்தேன்.

ஆழ்வார் இங்ஙனே சொல்லக்கூடா எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! உவ்வாதர் அகன்றபோககற்கு வைத்தோமென்று அறிந்திருக்கின்ற நீர் உம்மைப் பொடிய பாக்கதியுண்டோ?' என்று; [அகற்றி என்னையும் நீ அருஞ்சேற்றின கிழத்தி என்டாய்] என்கிறார். நான்மாத்திரம் இரத பத்திரத்திலிருந்து தப் பிப் பிழைக்குமபடியாயோ நீ வைத்திருப்பது? உன்னுலகைத் தொகாதபடி யாயிருக்கிற என்னையும் உன் பக்கம் கிந்தும நீ பிரித்து, நான்வாக்கவொன்றா தபடியான சப்தாதி கிண்பக்களினே தன்னிவைத்திருக்கின்றாயே!- என்கிறார்.

மூன்றாமடியில் "பகர்க்கதிர்" என்றும், "பகர்க்கதிர்" என்றும் பாட வேதமுள்ளதரக் கிண்பக்பரணங்களில் காட்டப்படுகிறது. இடைவின தர மான பாடத்தின், பகர் என்றும், கதிர் என்றும் ஒளிபாய், பிக்க வொளியை யுடைய என்றபடி. வல்லின தரமான பாடத்தின் பகல் என்று ஸூரியனுக் குப் போகக்கூடாது * ஸூரியமண்டலத்தானது செல்லுபயர்ந்து ஒளியை யுடைய மணிமாடாகன் என்றபடி.

வானான் — வாழ்கன்; மருஉமொழி. (அ)

புள்ளின்வாய்ப்பிளந்தாய்மகுதிடைபோலினாய்! எதுதேடிடந்த * என் கள்ளமாயவனே! கதுமணிக்கக்கூடா! *

தேள்ளியார் திருவான்மலைகளில்வல்லன் மலிதன் சிரிவாமங்கை * உள்ளிக்குத்தவேந்தாய்! அருளையுபகமசேனக்கே. *

(க)

புள்ளின் வாய் } பகாணாவினவழித்த பிளந்தாய் } வினை	தென்னியார் } தென்தென்களையும்
மருத இடை } இரட்டையருதமர்க்கனி போயினும் } விடைபெய்ததழ்ந்த சென்றாகனே!	திருவாய் மருத } விவருவாயை வாய்க்கு என் வாய்க்க } வேதங்கனிதும் வல்லவன் கொய்யுமிருப்பார்
எழ் கருத } எழு நிலையகவிபும அடந்த } வகி தென்குத்தவனாயும்	மனி } சிறந்திருக்கப்பெற்ற தன் } குனிந்த
என் } என் நித்தத்தினே	சிவாமயை } வானமாயிப்பெயிவினே
என்னம் மரபு } என்ன வாய்க்கினார் கினை } செய்து போருமகனே!	இருத்த வன் } மருத்தருளிவிருக்கும் தாய் } வகையினே
எரு மாணிக்கம் } கரியமாணிக்கத்தின் கடரே } ஒளிபொன்ற வகைக புண்டயகனே!	எனக்கு } அடியேனுக்கு உடைய ஆறு } இவ்விவகையாவதாத அருளாய் } அருளிசெய்யவிலனும்.

* * * [புள்ளின்வாய் பிளந்தாய்] கீழ்ப்பாட்டில் “அதென்தென்களையும் நீ அருஞ்சேற்றில் விழுத்திகண்டாய்” என்னக்கேட்ட எம்பெருமான், ‘ஆழ்வார்! உமமுதலாக கிளைகளாகிற பிரபல கிரோதிகள் காரணமாக நீர் அருஞ்சேற்றில் விழுந்து கிடந்தீராகில் இதற்கு என் என் செய்வது?’ என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், ‘பிரானே! இதற்கு மேற்பட்ட பிரபல கிரோதிகள் பெண்ணை அகரபாசமாக அழித்திருக்கிறாளுக்கு இது ஒரு வார்த்தையோ? இப்படியும் ஒரு கைகைத் தாமரைப் பெண்ணோ?’ என்கிறார்.

புள்ளின்வாய் பிளந்தாய் மருதிகுட போனதும் எருதெழுவந்ததும் கருங்குழவதாய்த்தினே. பகாணாவினவழித்ததும் வகிதோ என் கினை? இரட்டை மருதமர்க்கனில் ஆடுகித்தக்கிடந்த அகலிந்ரைட்டதும் வகிதோ என் கினை? கப்பின்னைப்பிரைட்டதின் திருமணத்திற்கு இடைபூறுப் பித்த எருதகனிந்ரைட்டதும் வகிதோ என் கினை?

கருமாணிக்கக்கடரே! என்பது திருமேனி மொளியில் கடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. புள்ளின்வாய்பிளந்தது முதலிய செயல்கள் திருமேனியை ஆபாசப்படுத்திச் சேய்தனவாகும், அப்படி ஏதேனும் ஆபாசப்படவேண்டுமோ என் கிளைகளைப் போக்க? என்பது உள்குறை.

தென்னியார் = ஞானத்தின தெனிவுகடையவானே, அவன் ஊ பார்த்திருக்கும் துறக்கு மேற்பட ஒளையில்க்கி என்மிற தெனிவு கடையவர்களைக்க, இப்படியப்பட்ட பரம வைதிகர்கள் வாஸூயிடமாவ சிவசமங்ககாகனினே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே! எனக்கு உன் திருவடிக்கிழை கைக்கரியம் கிட்கும்வகை பண்ணியதுவெனும் எனஞ்சாதிற்றது. (க)

சூறேனக்குவின்பாதமே காணுகத்தந்தொழிந்தாய் : உனக்கென்றைத்
 மாவகாளுவந்திலேன் எனதாவியுமுனதே *
 சேறகோன்கரும்பும்பெருஞ்சேக்கேளும் மலிதன்சிரிவகமங்கை *
 காணுத்தன்மோய்முடியாய்! தெய்வகாவகனே! (ஐ)

சேற கோன்	சேற்ற சிவகாமியே	கனக்கு	அடியேனுக்கு
கரும்பும்	கருமயுகளும்	ஆத	உபாயமெனவென்றும்
பெரு சென்	பெரிய சென்சென் பரிர்	நின் பாதமே	நன் திருவடியே
செனும்	செனும்	சான் ஆத	உபாயமாக
மலி	மலிந்திருக்கப்பெற்ற	தந்தொழிர்	தன்
தன்	ருகியிற்ற		(இந்த உதேவபகாரத் திரு)
மீவகமகை	வானமாமகைப்பதியிலே	உனக்கு	உன் விஷயத்திலே
	(எழுந்தருளியிருக்கிற)	நன் காமமாத	ஒன்றான்
காத பு தன்	பரியனம் மிக்க திருந்	ஒன்றான்	ஒரு பிரதியுபகாரமு
தழைய முடி	தழைய மாவகையினதே	இவ்வகை	முகையெனக்கேள்;
யாய	திருமுடிவையுடைய	கனத ஆவியும்	என்றுகூட ஆதமாயும்
தெய்வகாவ	தெய்வகாவாய பெரு	உனதே	தானையே உன்றுகூடய
கனே	கனே!		தாவிவாசின்றது.

* * * [சூறேனக்கு] ஏற்கனவே தமக்குக் கிடைத்திருக்கிற அப்பவகைய விசேஷத்திற்கு கருதக்குதாறுகக்காம பண்ணுவொரிப்பாட்டின. ஆறு என்று வழிக்குப் பெயர்; அதாவது உபாயத்தைச் சொன்னபடி. மேலே, கரணுக என்றவிடத்தில் காண் என்ற சொல் 'காணாய்' என்ற வடசொல்லின் விகார மாய் உபேயத்தைச் சொல்கின்றதும், ஆத, "கனக்கு நின் பாதமே ஆத காணு கத் தந்தொழிந்தாய்" என்று அடங்கித்து "உபாயப பகாரகமகையின்கு உன் திருவடி மலாகனே பென்றிருக்கும் இவ்வப்பவகையத்தை கனக்கு கனபாவ மாயபடி தந்தருளினாய்" என்றருளிச்செய்தார் யோனான். பட்டர், சூறு என் பதற்கும் கண்ண என்பதற்கும் உபாயமென்ற பொருளையே கொள்வர். உபாயப் பொருள்தான் கண்ணம் என்ற வடசொல் என்றென்று திரிந்ததாகக் கொண்டபடி. உபாயமென்னும் பொருளிலே இரண்டு சொற்கள் கிடந்தன வாகில் எவ்வளவு அடங்கிக்கொண்டென்னில்; பதவுகையிற் காண்க.

பாட்டு ஸ்ரீவைத்தி காணமின்;— "உகோற்ற கோன் ிலென் என்று தொடங்கி உபாயந்தா ருயவதவை முன்னிட்டுக்கொண்டு உபாயக்ஷகர்ஷம பண்ணுகிற் திருவாய்மொழியாகையாலே அந்ததயே க்கமிக்கிறது. அவ்வா ணத்தாலே ஏக பதத்தை க்கிக்கிறது. கல்வாயிப் பதவின்குற்றத்தாலே உபாயாததங்களை செழுமைபொழிய காண்திகயத்தாலே கிடுமென்று அது விஷயக் தாய்வாய்வே தேறுதலாய்; ஆதாதகேவை பண்ணினுஞ்ஞான கர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகொடுத்தால் அது கிரப்பாதம். ஒவ்வதவபாசிக்காதவன் அந் தைச் செய்தால் அது மான தேறுதலாயம்."

"சான்றிகள் தெப்பக்கவகைப் போலே இவ்வகையிடுக்கிப் பிறகிக் கடலை நீர்த, ஸாஷஞர் கிட்டத்திலிருப்பாகையோலே இருகையும் கிட்டுக் கரை குறு குக்காலமெண்ணுமர்கள்" என்கிற ஆசார்புறமுதல திவ்வைவித்தியை இவ்வே வினைப்பது.

உனக்கு ஓர் கைம்மாறு காணொன்றிலேன்—இப்படிப்பட்ட அத்வகையாத் தைப் பிறப்பித்தருளினவு—க்குத் தருத்த பிரதிபுக்காயம் காணாதவையேயல் திவ்வே போலியாதிருப்பதொரு உபகாரமும் காண்கின்றீயென். இவ்வகை உதின் ஆழ்வாகா கோக்கி எம்பெருமான் "சூழ்ச்சி—மூலகடய ஆதமா உவத் தாளாகாதோ" அது ஒரு கைம்மாறுக ஆகாமே" என்ன, & எனதாவியு முனதே & என்கிறார்.

எம்பெருமான்—"சத்தியேனும் அளவுகடபார்க்கும் நிர்வாணமுற விரலின்றுப்; ஆனபின்பு உனக்கு என்ன பாத்புக்காயம் பண்ணுவது? நீயோ எனக்க உபகரித்துக்கொண்டு கின்றுப்; என் அந்ருகையெற்றிலேன், இவ்வகையானதும் என் கிள செப்த திவ்வகட்டினோருகையொண்ணுதபடி நீ பரிபூர்ணகுருப; உபகாரம் கொள்ளாதார் உண்டுதெதுத் திரிபா கிளருக்கன்; அறிவுகேடானவாகன் கிள பாத்புக்காயம் பண்ணினோம் என்றிரகிளருக்கன்; நீ அபூர்ணகுருபில் இவைபெருமாய கிள செப்ததாச கிளைத்திருக்கலாயிற்றே; நீயோ பூர்ணகுருபிடுத்தாய்; ஆனபின்பு ஒன்று செப்த திவ்வகட்டப்போமோ?"

தெய்வகையகையே!—இது வானமாமலை எம்பெருமானுடைய திருநாமம்.

தெய்வகையகையே!—திரிவிக்கிரமனடிவினைவினை &

கோய்கொள்ளும்பொழிய்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன் &

செய்தவாபிரத்தமன்னிவை தன்னீர்வாமல்லைமேயுபத்துடன் &

வைகல்பாடவய்வார் வானோக்ககாரவமுதே.

(கக)

தெய்வகையகையே	}	எம்பெருமானுடைய
காணான் திரி		
கிரிசமன்	}	உபய பாதகால்கே,
அடி இளை		
யினை	}	ஆழ்வார்
கொல் கொள்		
சூ பொழில குழ்	}	கோபன்
குருகூர் சட		
செய்த	}	அருளிச் செய்த
ஆயிரத்துள்		
		ஆயிரத்தினுள்ளே

இவை	}	இந்த
தன் கிரிசா		
மகனக மேல்	}	வானமாமலைப்பறி
பத்து		
உன்	}	விஷயமான பதிகத்தை
கவைய		
பாட உண்ணர்	}	சுருத்தடனே
கானோக்கு		
ஆர அமுது	}	எப்போதும்
	}	பாட உவ்வகைகள்
	}	திவ்வ கருகிரிசனக்கு
	}	ஆரவருதமாயிருப
		பக்கன்.

7 வர்வேஷாய்தாதவாத். * உலகுக்கோர் முந்தாதத் தாய் தந்தைபே! * தாய் தந்தையர்போலே உலகுக்கெல்லாம் பரிபத்திதங்களை நடத் துத்தன்மை சொன்னபடி.

8 இதாஜனாரநாநாதே: * என் தம புதையியவெந்தாய்! புன் னிவ்வாட யோந்தானே! * ஆசரித ஜனங்கள் தனி மந்தவர்களுக்கு அணுகவு மரியம் எனறவரது. ஆதிசப்தத்தானே மற பரமங்களில் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட குணசேஷத்தங்களும் எனக்குவிரிதங்களைக்கொண்ட.

தேயவநாயகன் எனதந்தத் திருவுணமபற்றி "தேவநாஸார்வபௌமம்" என்றருவிச்செய்தபடி.

தாப்புலியிள்ளி திருவடிகளே காணம்.

தாமிடோபதிஷத் ஸாங்கதி.

வனவஹ ஹோதயிததாலிகதவழுவாஹ
காராயணாஸிதனவாலதஸது துதாஹுரூ |
தமெஹ திவெஹ, ததுவாயிபெயவ கிஹி
ருஸவ்வாதவ ருதி: கிஸ ஹவ்வெக ||

(கருத்து.) மேத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானாகத் தமமை 'அது கரித்துத் தரிக்கப்பார்த்த ஆழவார ஒருவழியாலும் அபிமதவிர்த்தி பெருதவ ராய், கருமபோகம் முதலிய கவகிதமான உபாயார்த்தமும் தமக்கு இவ்வா னமவை அப்பெருமானுக்குத் தெரிவித்தது, அவனே உபாயமென்றே தீர்ணிய அத்யவஸாயககொண்டு ஒருவரது தேவதவகைத்தார ஏழாத்திருவாய்மொழி யில் என்றதாயிற்று.

ஜீயத் திருவடிகளே காணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி.

கோற்ற கோன்பாதிவிலே ணுன்றனைவிட் டாற்றகில்லென்
பேற்றக்குடைய முன்றன் பேருளே—சாந்தவிகிற்றென்
இங்கென் னிலையென்னும் எழில்மாதன் சொல்லல்லார்
அங்கமறர்க் காண வழுது.

கோற்ற	காந்தாதுகட்டாம	சாந்தவிகி	தலைநெருங்கிற்றென்;
	பண்ணிய பெறப்பட்ட	நென்	
கோன்பு ஆதி	கருமயோகம் முதலான	இவ்ரு	இவ்விஷயத்தின
	உத்தர	என் கிலே என்	என்னுடைய உதறி
இலென்	உடைபெண்கிலென்;	இம்	இதவாயிருக்கும் என்
உன் தன்னை	தாராளிய போய்நா		தருகின்றசெய்தவரான
விட்டு	விருகிதெ ஆன்னைவிட்டு	எழில் மாதன்	அழகிய ஆழவாருடைப
ஆற்றவிகிலென்	தரித்திருக்க சத்தவன	சொல்	திருவாய்மொழியை
	வென்;	வையார்	ஒதவல்லவர்கள்
பேற்றக்கு	புருஷாந்த பாரபறிக்கு	அங்கு	திருவாய்மொழிசென்ற
உபாயம்	சத்தவன		யின்பு
உன் தன்	உன்னுடைய	அமரர்கு	சித்தியகாரிகளாகரு
பேர் அருளே	பரமசிவருடைய (என்ற)	ஆர் அழுது	ஆராத அமுதமாயிருக்கப்
			பெறுவர்.

* * * எய்பெருமாளே! உன்னுடைய நிர்வேறுதல் விஷயிகார்த்திரகு இடை
பூருக உபாயார்த்தங்களில் தனியிடு உடைபெண்கிலென்; 'உன்னுடைய நிர்வேறு
தல் கருமையே காந்தவன' என்றே மஹாவிஷ்ணுமுகையென், இதவாயிற்று
என்னுடைய விஷயை—என்று தம உதறியை * கோற்ற கோன்பிலென் என்கிற
திருவாய்மொழியில் விண்ணப்பநா செய்தவரான ஆழவாருடைப திவ்யகருகதி
களை ஒதவல்லவர்கள் இவ்விஷயிலே காந்தாதுகட்டாமபதபித்த யின்பு பரம
பதத்தினும் நித்யநீகந்தர்களாலே யிகவும் கொண்டாடப் பெறுவர் என்ற
தாயிற்று.

(சுஎ)

ஜீயர் திருவடிக்களே சரணம்.

ஆராய்வுகள்

திருவாய்மொழி

ஐந்தாம் பத்து-எட்டாம் திருவாய்மொழி

ஆராவமுதே வடியேனுடலம்.

உரையவதாரிகை:—மேற் திருவாய்மொழியிலே வானமாமலை பெய்
பெருமான் திருவடிகளிலே வேதந்தமரம்போலே விழுந்த மிகப்பெரிய ஆர்த்
போடே சரணம புக்கச்செய்தேயும் அப்பெருமான முகங்காட்டிற்றின்; இன்
னர்க்கு இன்னகிடத்திலே முகங்காட்டுவது என்னெரு நினைப்பு உண்டே எப்பெ
ருமானுக்கு. அதனாலே இவர்க்குத் திருக்குடல்வையிலே முகங்காட்டுவதாக
அவன் நினைப்பிட்டிருக்கவும்கூடுமே ஆழ்வார் அப்படியே கருதினார். உமக்குத்
திருக்குடல்வையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் வங்கனதேற்றிக்
கூடுமென்று எண்ணினார். எண்ணி, 'அங்குச் சொன்ன புகழை எம் அபகரிதம்
தலைக்கட்டும்; குறைகனெல்லாம் தீரும்' என்ற கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு
திருக்குடல்வையிலே சென்ற புகுந்தார்.

செத்திகூட மலைச்சாரலிலே வந்த சேர்த்த பாதாழ்வான் தான் நினைத்தபடி
பாண பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெருநாபபோலே, ஆழ்வாரும் புக்ககிடத்திலே திருக்
கண்ணி அகாமிழித்துக் குளிர மோக்கிபருந்தம் திருப்பவனத்தைத் தீர்த்த ஒரு
வார்த்தைபருளிச் செய்தல் அந்நினைத்தம் முதலானவற்றிலே ஒன்றாகச் செய்யச்
செய்தார். அக்குறள் கண்ணாடிகளிடத்து வாசலையே "மாம் அக்குறேந் வங்கி
யழி" என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டுவந்த மனோநித்தபடியே பெறந்
தென்ற கேட்டிருந்தோம்; அங்கனே ஒன்றம் தாம் பெருமைவாளே மிகவருகி,
வந்தவந் பரணுபாணது தாய்பக்களிலே கிட்டி முகம் பெருகிடடால் அமைத
கோவுபடுமாபோலே அவன் ஊர்தியிலே தனக்கு கிடத்த கூப்பிட்டு இன்னம்
எத்தனை திருவாசல் தட்டித்திரிபகடவேன்! என்று மார்த்தியோடே தலைக்
கட்டுகிறார்.

"ஆராவமுதேவடியேனுடலம் தீன்பாலன்பாயே"

நீராயலைத்துகரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே!"

சொச்செத்தென்கவரினிகல் செழுநீர்த்திருக்குடத்தை"

சொச்சோலந்திகழக்கிடத்தாய் கண்டேனெம்மாலே!-

(க)

ஆர அமுதே	என்னைவு அதுபவீதா தும் திருபதிதவாத அமுதாயபிப	சி ஆர் மெ	திருமயிசை செந்நெற் மெ	பரிசன்
எம்பொன	எம்பெருமானே	அவ்வி திசும்	எம்பாம்பொம் விசும்	பெற்ற
அடியேன் உட	என்னுடைய சீரமாத	மெரு திசும்	மெழுண்டகம்பி திசும்	கணபுடைததான
எம்		திரு குடக்கத	திருக்குடக்கதையிலே	
சிவ் பாக	உத்திதத்திம்	எர் ஆர்	அரு பாருத்திப திரு	மேனி விசும்
அன்பு ஆம்	அன்புநானே வகுமெருத் ததாதி	மெருப் திசும்		
சி ஆர் அநி	சீர்ப்பண்டமா உருதி	விடத்தாய்	சார்த்தனாமிருபு (அவ் வழகம்)	
த்த	விவருகப்பட்டு	என்மென்	மேனிக்கப் பெற்றேன்.	
காரப	காரபுபபுபா			
உருக்குமின்ற	உருகப்பண்டாமித்திற் றன்			
மெருமாயே	மேசுவானே			

*** [ஆரவமுதே.] இத்திருவாய்மொழியிலே எம் பூருவர்க்குப் போரவும் ஈடுபட்டிருப்பார்களாவிற்ற. இங்கு 'எட்டி' எம்மினா அருளிச் செயலது பாரீர்;— 'உத்தரபூமியிலே மோகனாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்திபாநிதம், இங்குத்தவபா நெருவன் அங்கேறச்செய்த, 'மீனாய் தநிபூமியின் விசேஷமென்?' என்று கேட்க, 'திருவாய்மொழி பெனமெரு பிரபந்தமவநித்த சிஷ்டர்கள் பரிசுநிதித் துப் போரக் கொண்டாடிக்கொடு போராமின்னுர்கள்' என்று, 'அநிலே உனக்குப் போவதொரு சக்கத கொல்லிக்காளாய்' என்று, 'ஆரவமுதே' என்றிற வித் தனையும் எனக்குப்போம்' என்று, 'காரபமுதி காமககங்கிடக்க இவையனே போரு தீர்த்தேச முண்டாவதே! இச்சொல் கூடயாடுகிற தேசத்தேறப் போ வோம்' என்று அப்போதே புறப்பட்டுப்போந்தார்."

அடியேனுடலம் கீன்பாலன்பவே = ஆழகார் இப்போது அடியெனென்றிறது தம்முடைய சுவரூப முன்னபடியை வினைத்தச் சொல்குமிறதன்று; ஆரவமுதே என்று பேசியதுபவீதா போக்பவதக்குமதோற்ற அடிமைபுக்கு அடியெனெவ் றோர். [உடலம் அன்பாய்] அசேதமான சீரமாத பகவத் விஷயத்திலே அன்பு நானே ஒருவடிவு கொண்டாற் போவேயாவிற்ற. அன்பு ஆம்மாவினுடைய தருமமே பங்கது சீரநிதினுடைய தருமமாத; அப்படியிருந்தும் விஷயனைவ் கூண்பமானது அசேதமான உடலும் ஆத்மநர்மம் கொள்ளுமபடி செயதநா விற்ற. ஆசாரபஹுதபத்திம் "உடலம் ஆத்மநர்மம் கொள்ள" என்றருளிச் செய்தது இப்பாசாரம் கோக்கியேகாணும்.

கீராய தலைத்து = உடலம் அன்பாதி, அன்புநான் கீராய்க்கொண்டு அநியா சிற்றது. இக்கனே களர்த்த உருகுமபடி செப்பவன் எம்பெருமானே யாவிறது. அவனுடைய விஷயமதான் என்னென்னிக்; [மெருமாயே] ஆழகாருக்கு எம்பெருமானானவிலே புண்டான விவாமோதம் அற்பமென்னுப்படியாய் எம்பெரு

மாணக்கு ஆழ்வாராகவே புண்டான விபரமோதும் கொடுத்திருந்தது. 'பெரிய பித்தக்கொள்ளி' என்னும்படியானான் அவன்.

ஆழ்வார் இவனே உருகிப் பேசும்படி எந்த திருவுருவத்தைக் கண்டா ரென்றில், அது சொல்லுகிறது பின்னடிகளில். மிகவும் கனத்த அகசத்த வகு கிற சொல்சொற்கள்தான் சாமரை விசமாயோசேயிச, * செவ்வம்மவகு நெனநிருக் குடானதலிற் திருமேனியழகு கிறம் பெதும்படி திருக்கன்வனர்த்தமும் பெரு மானே! உனது கிடைபழகுதல்கள் இப்பாடு படுகின்றே னென்றாரவிற்து.

[தீரார் செங்கெய்] "செவ்வெனக்குச் சீர்க்கம்பாவது — ஆழ்வராதாழ்வார்க்கு அமுதுபடிபாவிற் சீர்க்கம்" என்பச் சொன்னார். அச்சாவாராததிலே எப்பெரு மாணுடைய திருப்பவனத்துக்குப் பாக்காக கிவெதனமாகப் பெறுகிற சீர்க்கம் செவ்வென்பவர்களுக்காகம்.

எளர்கோலம் திகழ—"எட்டாம் உலகிற் திரியும்போது அவயவங்களிதான் டான பொக்களங்களுடன் மறைந்த ஒன்ற போகேகிருக்கும்; ஓரிடத்திலே இருத் தல் கிடத்தல் செவ்வாரதே கவருபயம் தோற்றிக் கன்வென்றுபார்க்க வொன் னாதபடி விருப்பர்கள்; இங்கு அக்கவனத்திலே கிடந்த கெடக்கு ஆகத்தி வழிகை வேண்டாபடியிருக்கை. இவனுளரிற் செவ்வென்! என்று வரிது பிடிக்கவேண்டுமாயிருக்கை" என்பது கட்டு ஸ்ரீமது. (க.)

எம்மானே! என்வென்றோமூர்த்தி என்னையாள்வானே! *
எம்மாவுருவம்கெண்டொழுகு ஆவாயெழிலேறே! *
செம்மாகமலம்செழுந்தரிசைகன்மனரும் திருக்குடத்தை *
அம்மாமலர்க்கன்வனர்திருவே என்நான்செய்கேனே! (உ.)

எம்மானே	செவ்வெனத்திலும் மறை குளவனே!	மா செம் கம	பெரிய செவ்வகனாகன்
என் வென்றோ	என்றோ ஒரு பகுத்திகொ ண்ட பரிசுத்தவரு பனே!	செழு தே மினா	அழகிய சீரினிடத்த
என்றோ	என்றோ அகனம்	கன்	கண்டகிடமெக்கும்
ஆவானே	சொல்பவனே!	மனரும்	மனப்பெற்ற
வேண்டும்	திருவுன்னமன படியே	திரு குடத்தை	திருக்குடத்தையே
ஆற்றல்		அ மா னர்	அப்படியிட்டசிறத்த மல
		கன் வனர்	சீபோன்ற திருக்கன்
		செருவே	கன் தலிப்பவனே!
எம் மா உரு	செவ்வென்பட்ட அவதார வி	நான் என்	கன் என்ன பன்னுவே
வும் ஆவாய	கத்தன்களையும் பரிசு தரிப்பவனே!	செய்கேன்	ன் [இவ்வழகுதான் என்றும் தரிக்கப்படுகி றதெனவே]
எழில் ஏறே	அழகித்தந்தவனே!		

* * * [எம்மானே!] தீர்ப்பாட்டிக் "கண்டேனென்பானே!" என்ற ஆழ்வாரு டைய கருத்து—தீரானே! உன்னை உலகத்தார் காணுகிறீநிலே காணாம காணு

யித்தனைபோபோ? எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உறவுதல், குணப்பாச்
சும் பண்ணியிருந்தல், அனைத்தம் செய்தருள வேண்டாவோ? என்று கேட்ப
தாம். அன்னனை கருத்துத் தொனிக்கக் கூப்பிடச் செயதேயும் ஆராயமுதன்
அகாசபாதேயிருக்க, மீண்டுமொருபடி கூப்பிடுகிறார்.

எனக்கு உவாயியானவனே! அகிஷ்ணேயப்பாற்பகை தன்பாணகதாமான
திவ்யமங்கன விகாஹந்தை புடைபவனே! அப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கன விகா
தத்தின் அழகைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டுவனே! எனனைப்
போன்ற ஸமணாரிகள் எவ்வினை நீவின்களுக்கு ஏதாவது பணவகைப்பட்ட சீ
ரங்களைப் பரிசுதரிகருமாபோலே, கிரேஹதக கருணாவிசுத்தம் திவ்யமங்கனப்
தாடும் வேண்டியபடியெல்லாம் அவதார ரூபங்களைப் பரிசுதரித்துப் போருள்
செப்பவனே! இவ்வனே உபகாரமே வடிவாரிசுக்கின்ற நீ இன்னமும் எனக்
குச்செய்யவேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்வத்தவரானமோ? ஒன்றும் செய்ய
வேண்டா; திருக்கண்களைத் திறந்து உட்காந்தருளியிருந்தனை போராதோ அடியே
னுக்கு. இத்திருக்கண்களுக்குப் போலியான கமலங்களைக்கொண்டும் நீநிலே மலர்ச்
திருக்குப்படியைக் காணுகின்ற என * வன்காற்றைதவ ஒருவகே மறிந்து மிடற்
தலர்ந்த மென்காள் கமலத்தடம்போற பொலிந்த எயபிரான தட வகன்கள் இப்
படி மலரவேண்டாவோ என்று தடிக்கின்றேனே, இந்தத் தடிப்பைத் தவிரக்க
வேண்டாவோ கென்கிறார்.

என்வெள்ளைமுர்த்தி * தன்னுடைய உவரூபவையபாவங்களில் ஒன்று தப்பா
மல் அனைத்தையும் வெட்ட வெளிச்சமாக எனக்குக் காட்டித் தந்தவனே!
என்றபடி.

என்னைபாள்வனே! = * அஞ்சிதைவ மடகாண தொடக்கிப் பல பல பதிகங்
களினையுண்டான ஆர்ஞ்ஞமகளைப்போக்கி முகக்காட்டி அடிமை கொண்ட
வனே! என்றவாறு.

வேண்மோற்றால் எம்மாவருவாம் ஆவாய் = * இச்சாக்குலீதாபிமதோரு
தேஹ * என்கிறபடியே திருவுணர்மானபடியெல்லாம் திருமேனங்களைப் பரிசு
தரித்து ஸாதபரிதாசனம் பண்ணாமவனே! என்றபடி. [எழிலேறே] ஸமணப்
போலே கருமமடியாகப் பிறகண்கவந்திககே கருணையடியாகப் பிறகண்கவானே
கிறக்கேடுதானின்னாமே ஒளிமங்கப் பெறுமாயிறாறு.

தேம்மாகமலம் செழுநீர்பிணை கண்மலமும் = திருக்குடத்தை வயக்களிலே
தாமஸாமலாக் காண்கிறேன்; எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களையா அந்தோ!
மலரக் காண்கின்றனேனே! என்று தளர்கின்றார்.

என்னுன செய்கேனே? = திருக்கண்கள் மலர்ந்தான்றித் தரிக்கின்றதை
அடியேன இப்படியே பட்டினிவிடத்து போகவேண்டியதானாலே என்கிறார். (உ)

ஊட்டிவந்தவர்க்கு வேகம்பகதலின்னதபடி. அங்குள்ள கான் என்செய்கேன்? ஐஞாணம் தந்தோமே பெண்ணில், கீதந்த ஐஞாணத்தானே க்வரூப பாரதத்தி பத்தை புணர்ந்து ஊதா ஊட்டாளும் அப்பாத்தம் ஐதிரிக்குத்தெ கான் என செப் கேன்? க்வரூபத்துக்குச் சோதாவிதும் உன்னைப் பெறாமாயிற் அதுதன்னைப ஊட்டிக்கவாயிறைஞாணமாத்தாத்தத் தந்தாயாவிற்; பத்தி ரூபபகதஞ்ஞானத் தைத் தருகையானே ஒன்றையும் அடைவுபட அதுட்டிக்க கதமனன்னதபடி பத்தி பாவசுஞ்ன் கான் என் செய்கேன் என்ற இம்மூன்றும் ஆழ்வார்க்கு விவகிதம்."

உன்னுலவ்வால் பாவாறு மொன்றுங் குறைவேண்டேன் = உன்னுடைய க்ருகையானே உன் நிருவடிக்கைப் பெறகைபெயழிய வேறேருபாயத்தாக் பெற வதானுதும் வேண்டா என்றபடி. உபேயமும் உபாயமும் ஒன்றேயாயிருக்க வேணு மென்கை. 'பாவாறுதம்' என்ற உயர்நிலையாயிருத்ததும் அன்றினை யாகவே பொருள் விவகிதம். சத்தந்திரா கையமும் உபாயமாக வேண்டிற் திவ்வை என்றபடி. இங்கே கூடு;—"பாவாவாறு மென்குதே பாவாறு மென் றெது-உபாயபாவம ஒருசேதானுதே பெய்திருக்கையானே" என்ற.

[உன்னாமநின் இப்பாதி.] பரிவுடைபார்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி. திட மான மதின்குழந்த நிருக்குடக்கைதலினே நிருக்கண் வளர்த்தருகையானே! எனது டைய ஆதமவந்து உன்வவனவும் உன் நிருவடிகளை அவஸப்பித்தக்கொண்டே டடக்குமபடி பாத்தருளவேணும்.

அடியென் அரு = அருபியான வந்துவுக்கு அருவென் த பெயர்; உருவமுடை ததன்வாமைபானே ஆதமாவை அரு வென்கிறது. 'அடியேனுடைய ஆதமவந்து' என்றும் அடியேனென்ற காட்டிதும் வேருள ஆதமவந்து இருப்பதாகத் தோறது கென்றதே, இது பொருளுதமோ! என்ற சங்கிக்க வேண்டா; அடியேனாகிய ஆத் மவந்து என்றபடியாமத்தனை. "சென்குனெகவன்கான்" என்றது பாவதாநம் பாகி என்றபடி. ஆதமவுக்கு ஒருசாரும் அழிவின்காமையானே சர்வதகாவ மும் என்றதாயிற்று. (உ)

செலக்காண்மிற்பார்கா னுமனவும் செல்லும்கீர்த்தியாய்! *
உலப்பிலானே யெலினாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி! *
நலத்தால்மிகுகார்குட ந்தைக்கிடத்தாய்! உன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் * ஆகாசத்தைதேநாக்கி அழுவன்தொழுவனே. (ச)

செல காண்	} மேலே மேலே என்னவென கிர்பார்	} வரிகள்	உலப்பு	} அந்த நிருக்குணக்கடகு இவானே	} முடிவு இவனாதவனே!
காணும்			} என்னவது காண்பார்கோ அவவும்		
செல்லும்	} வளர்த்தசெல்கின்ற நிருக் கீர்த்தியாய்	} குணக்கொருடைய வனே!	ஒரு மூர்த்தி	} ஒப்பந்த நிலையினே!	} நலத்தால்மிகு
கீர்த்தியாய்			} பத்திரித்தவர்கள் வரிகை கார்குடக்கை		

கிடத்தாய் கான் உன்னை காண்பான் அலப்பு ஆய்	சபளித்தருள்பவனே! கான் உன்னைப்பான் வேண்டி அமைந்து	ஆகாசத்தை கோக்கி அழுவன் தொழுவன்	(சீ வகுதற்குரிய) வானத் தைப்பாற்றித் அழுவதும் தொழுவதும் செய்யவிரிந்தேன்.
--	--	---	--

*** [சேலக்காண்தீர்ப்பார்.] பிரானே! என் போய்வார்க்காக நீ திருக்குடத்தை யினை வன்னிதி பண்ணியிருத்தும் வினைதபடி பரிமாற்றம் விடைபாணமபாளே கான் கோவுபடாவினேறே என்கிறார். முதலடியினால், கீபையுத்த புதழென்னாம் பாழாபப்போகிறதேபென்று வந்து பிடிக்கிறார். தமக்கு உதவாமையினாலே இங்ஙனே சொல்லுகிறபடி. அப்பெருநாணுடைய சீர்தந்தினை [அதாவது ஸ்வ ரூப ரூபருணாதிபூதிகளை] பாசு பாசு மவவனவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வவ் வளவாயிருக்கும். மத்தமதிகள் பேசப்படுகாதும் அவர்களது வாக்கினே அடக்கி கிற்கும், மதுமதிகள் பேசப்படுகாதும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்கபடி கரை கட்டாக்காவேசிபோனே பெருகிச் சென்றிருக்கும்.

உலப்பு இவானே! உலப்பு - முடிவு; அந்த ருணாதிபூதிகளினுடைய கண னுக்கு முடிவில்லாமலிருக்குமவனே! என்றபடி. எல்லாவலகுமுண்டய ஒரு ஸூர்த்தி! = ஸூர்த்திபென்று நிலபமக்கள் கிச்சுதைத்துக்கும பெயர், ஸூரவர்பத்துக் கும் பெயர்; வடிவமுறைக்காட்டி வண்ணப் பிராணிகளையும் கடுபடுத்திக்கொள்ள வல்லவனே! என்று, அகல கோகக்கங்குக்கும கிர்வாழுகளுள் ஸர்வேச்வரனே! என்றும் பொருள்படும. என்னை விரவழிபாத வுணக்கு ஸர்வேச்வரனென்று பெயர் தருகுவென்று உதந்திச் சொல்லுகிறபடி.

லைத்த ஸ்மிக்கார் இப்பாதி.] கான் ஸ்ரீவைருண்டத்தினைகாண ஆகாசப்படு கிறேனோ? திருப்பாறகடலிலே காண ஆகாசப்படுகிறேனோ? என்னைக்கோ சென்ற ஈயக்குஞ்ஞாதி அவதாரங்களிலே காண ஆகாசப்படுகிறேனோ? அன்பர் களை கிடமாட்டாதே திருக்குடத்தைலிலே கிடக்கிற விடைகடையன்றோ கான் காண வாகாசப்படுகிறது! இங்ஙவிடைபாணமபாளே அப்பாற ஆகாசத்தை கோக்கி அழுவதும் தொழுவதும் செய்பா விரிந்தேன். கஜேந்திராழ்வானுக்கு உதவ ஆகா சத்தில் வின்றம வந்து தோன்றினுப்போனே கணககாகவும் வந்து தோன்றுகி குபோவென்று அகாசத்தை கோக்குகிறேனகாண. குறுவர்களைப்போனே அழ வது, பெரியர்களைப்போனே தொழுவது என்னாம் செய்பா விரிந்தேன்.

"குடாததைக் கிடத்தாய! உன்னைக் காண்பான்" என்று திருக்குடத்தையின் கிடத்த விடைபைத்தானே இவர்காண ஆகாசப்படுவது, காவொன்றாகும் இது காண்ப பெறத்தோமோ? இவரும் இது காணத் தடைவுண்டோ? அமைருகை எதற்காக? என்று சங்கிக்க வேண்டா; காண்கை பென்றும் கண்ணாப்போனே காண்கையென்று இவர்க்கு அபிமதம்; குளிர் கோக்குநில வினவுதல் தழுவதல் எல் லாம் செய்பப் பெறுகதயே காண்கையாவிவர்க்கு.

கடைய நிருக்ருடகதைவினே நிருக்கன் லாந்தர்தும்புக்கோர் வினக்கு ஐவனமான நிருக்கன்வினபுல-பலனோர் புறம்பு புகழ்ந்த உன்னுளத்த செனநாபடி கரு பனானுள் ளான் உன் நிருவடி களைக ளி. வெவொரு கிரகு கீபே சூனோசித்தருள் வேணுமென்றாசலிற்று.

(ரு)

குழ்கண்டாபென் தொலிவினையபறுத்து உன்னடிசேரும் ஊழ்கண்டிருத்தே* தூராக்குழி துர்த்து எனைதானகன்றிருப்பன்? வாழ்தொல்புகழார்ருடத்தைக்கிடத்தாய்! வர்தோர்நேர்நாயோன்! வாழினினைசேய! அமுதே! அறிவின்பப்போ! அரிவீய்தே! (க)

வாழ தொல்புகழார்ருடகதை	வினக்குவின்ற அவினைய புகழ்புகழையார் வர்த நிரநெ நிருக்ருடத்தை வின	உன் அடி சேரும் ஊழ்கண்டிருத்தே	என் உளது நிருவடிகளை படை யும் படிவரன் முறையையகி கண்ட குத்தம்
கீடந்தரப	சமர்த்தருள்பவனை	தூரா குழி துர்த்து	ஒருளரும் துர்த்தவொன்ற னாது ழாநிரிபக்குழியின் சிறந்தத்கொன்றே
வர்தோர் நோமனோ	சித்தவர்கிராதனோ	எனை என்	சத்தவர்களை
வாழின் இசைவே	வினாநாமமோனே பரம போகபுனானோ	அகன்று இருப்பன்	உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருப்பேன்
அமுதே	அமிருதம் போன்றவனோ	என் தொல்புகழைய அறுத்த	(இப்படி அகன்றிருக்கைக் குவையானது) எனது அகதி பரப்பகிந்த தொல்புகழை
அறிவின்பப்போ	அறிவுக்குப் பலனானவனோ	குழகண்டாய்	என்னை களிவித்தருள் வேணும்.
அரி ஏதே	சிக்கலும் இடமும் போன்று சிறந்தவனோ		

* 6: [குழகண்டாய்] தூரனோ உன்னகடைய போக்பகைவினே அகயும்புகழும் தள்ள வேளக்கு ஓர் உபகாரம் செய்தருளவேணும், உன்னைப் பெறாதற்கு இவ்வழியான தொலிவினையகளை பெறாமல் தொலித்தருளி உன்னைப் பெறவொரு கள விரிசு பார்த்தருள் வேணும் என்கிறார்

கீ எழுந்தருள்வதற்கு விடமான நிருக்ருடகதையானது சிறந்த கீர்த்தியை யுடையவர்களால் மஹானகன் வாழ்க்கைக்குமபடியானது; அவர்களுடைய கீர்த்தி யாதெனவின; உன்னைப் பெறாதற்கு கிரேதியான கரும் பகதககளைக்களம் கழி உபபெய்தாராகவ என னுள் கீர்த்தியாம். அத்தகைய கீர்த்தி வாயகதவாகன் வாழ் மிட ததே கீயிருக்குவதது எனக்கு அகதக் கீர்த்தியை வினைககாதொழிபத்தரு மோ? [வர்தோர்நோமனோ] சித்தவர்க்கும முகதர்க்குமும் போனே எம்மை அந் தைகொள்ள வேண்டாபோ? [வாழினினைசேய அமுதே] உன்னகடைய போக்பகை தையகான் அறியப் பெறுகிருத்தேகிழி இவ்வனே கிடத்த தடிப்பேனோர் வாழின் இசைதானே வாழுவெடுத்தாற்போனோனோ உன்னகடைய இனிமைதான் இதுப்

பத; அமுதமும் எனக்கு சீயேயன்றே. [அறிவின புவனே] சீயே நாத் அபம்
 னாகம் * எனறபடியே அறிவுக்குப்பன் னாகமாநதபாசே எனதுகடப
 னாகமே வடிவெடுத்திருப்பவனே! என்றபடி. [அறிவேறே] அறி—சின்னம்; ஏறு—
 ரிஷபம். இவ்விரண்டுமெறபபுக்கு வாசகங்கள், 'புருஷசிம்ஹம்' 'புருஷரூபம்'
 என்பர்என்றே? மிகசிறந்தவனே! என்றபடி. (க)

அறிவேறே! என்னம்பொற்கடரே! செங்கணக்குமுடிவே!
 எரிவேயவளக்குன்றே! தாலதோனெத்தாய்! உனதருளே
 பிரிபாவடிமைபெண்ணக்கொண்டாய்! குடந்தைதிறுமாவே!
 தரியேனினியுன்சரணம்தந்து என்சன்மக்கிணையே. (எ)

அறி ஏறே	சிறந்த சின்னமே!	உனது அருளே உனது திருவடிநிலை
என்	என் அனுபவித்தத்திரிப	என்னை பிரி
அம் பொன்	அழகிய பொன்போன்ற	யா அடிமை
கடரே	ஒளியுருவனே!	கெடவனே!
செம் கண்	செவ்வ கண்களைப்போல	குடந்தை
கரு முகமே	காசமேகம் போன்ற	திறுமாவே
	வயிர்!	திறுமாவே!
எரி ஏடு பவ	உயர்ந்த மண்டலத்தனவும்	இனி
எம குன்றே	ஒவ்வ பவளமணியோ	தரியேன்
	ன்றவனே!	இனிமேல் என் தரித்திரு
		க்கொடுவன்,
என் தோள்	சதுரபுஜ ஸ்வாமிவே!	உன் சரணம்
எந்தாய்		நாத
		உனது திருவடிநிலை
		கொடுத்தருளி
		என் சரணம்
		உனது சீர்தொடர்பைப்
		தரித்தருளவேற்றம்.

* * * [அறிவேறே.] தோனே! உன்நுடைய கைகொண்டததை சீயே காட்டித்
 தந்து அடிமையினே என்னை எனறவைத்தாயானபின்பு உன் திருவடிக்கீழ்த்தை
 தீரவேணுமன்றே, நானு பினைக் கமனாதத்தைக் கண்கொழிபாய் என்கொ.
 மேகாணிபபுத்தோற்ற திருக்குயிருப்பை அறிவேறே! என்ற விரி காட்டும். அந்த
 மேகாணிபபுகரு தருந்நான் வடிவுபடைத்தவ செவ்விறது அம்பொற்கடரே!
 எனபது. கிணக்கணமான பொன்போசே க்பருணவீயமான ஒளியையுடைய
 வனே! என்றபடி. வடிகின் புகரைக்காட்டி என்னை சிறப்படுத்திக்கொண்ட
 வனே! என்றவாறு. செங்கட் கருமுடிவே!—வாதகம்பமாகிற அமருதத்தை வா
 ளிக்கிற திருக்கண்களைப்போலவனே! என்றபடி.

எரியேயவளக்குன்றே! = எரியெனது கேட்டை கஷத்தத்திறகு வாசகமாக
 கஷத்தானமாய்ததைச் சொல்லி திறும. கஷத்தமண்டலத்தனவும் துக்கியிருக்
 கிற பவளக்குன்றபோலே [பவழமயமான பரிபோலே] கிணக்கணமான வடிவு
 படைத்தவனே!. உகவாதர்க்கு அபிபகித வெள்ளஞ்ஞமையும் உகவாதர்க்குப்
 பரமபோகப்பொருதிருக்கையும் இத்தாம் கிணக்கிறது. ஊல்தோனெத்தாய்! = கல்பக
 தரு பரிணத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கணக்காட்டி என்னை அகவாறது

சேஷப்படுத்திக்கொண்டவனே! என்னை. எப்பெருமானைய நிரூபித்தோன்கள்
கம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கில் துணுத்த புறப்பட்டவாறே விசுவநாதர்
வொருபெருமைபெறும். ஐயங்கள் திருவாக்கக் கணம்பகத்தில் "அருமறைநு
ணிந்த பொருள் முடிவாவின் சொல்லுதொழுகுவன தயிழிவின கிளம்பியருளிய
சடகோபர் சொற்பெற்றபுரந்தர — அழகிய மனவாள் கொற்றப்புயங்கனே"
என்று பணித்ததாகாக்க. உளதருளே பிரிபாவடிமை பெறாதுக் கொண்டாய்—
உன்னுடைய ச்ருவபயானே மாந்திரம் என்னை அதனாமிச் சேவடித்திறகு ஆள
க்கிக்கொண்டவனே! குடத்தைதிருவானே! — என்னைமாந்திர மன்றிக்கே
என்போன்வாரையும் அடிமை கொள்ளுகக்காகத் திருக்குடத்தினையே பெரிய
பிராட்டியாரோடுகூட வாழ்பவனே! இனித்தியேன—இந்தச் சேர்த்தியழைக்க
கான் காணப்பெற்ற பின்பு இனி ஆரம்பிக்குக் கிரகஞ்சுட்டோ! மாதா பிராக்கன்
அருகேயிருக்க, அவர்கள் சூரியன்களையும் உதாரமுமாயிருக்க, ப்ரணவபதித்தத்
தரித்திருக்கமுடியுமோ? உணர்ணம்ந்தது என்னைமம் கிளவாய்— ப்ரணவகனின்
வாயினே முனைபக்கொடுத்த செதலை பன்னுமாபோனே முன்னம் திருவடி
களைத் தந்த பின்பு ஐன்மனம்பகத்ததை யதக்கவேணும் என்குரே போதும்.(எ)

கிளைவாய் துன்பங்களைபாதொழிவாய் கிளைகண்மற்றிலேன் *

வளைவாய்தேயிப்பனடையாய்! குடத்தைக்கிடத்தமாயாயா!

தளராவுடலபெனதாவி சரித்தபோப்போது *

இளைபா துனதாளொருக்கப்பிடித்துப் போதவிடைதீயே. (அ)

கிளை வாய் } உணர்ந்த வானவானைய
சேமி பனட } திருவாய்வைய ஆபுத
வாய் } மகவுவடவனே!

குடத்தை கிட } திருக்குடத்தையினே சப
த்த } வித்தருக்கின்ற

மா மாயா } மதாச்சையருபனே!

துன்பம் கிளை } எனது துன்பங்களை
வாய } கிளைத்தாலும் சரி;

கிளைவா } கிளைவாயினுடனும் சரி,
தொழிவாய் }

கிளைகண் மற் } வேத சரணமுடனே
று இலேன் } எனவேன்,

உடமைதளரா உடல் தளர்ந்த
சுதத ஆவி மன் உயிரானது

சரித்த போய் } கிளைகுறித்து உத்தமனாடி
போது } கிடையுமபோது

இளைபாந } மெலியாமல்

உள தாய் } உன் திருவடிக்கையே

ஒருக்க லீக } ஒருமிக்கப் பிடித்தப்
த்த போத } போகும்படி

கீயே இலாச } கீயே திருவணாமபற்ற
கேணும்.

*** [கிளைவாய் துன்பம்] ப்ரபங்க்கட்டு ஆதிஞ்சக்யம், அகையககித்யம் என்ற
இரண்டும் குணபாதிருக்கவேணும். உபாயாததாங்கிவித் அகவயகேசமும் அறந்
ருக்கை ஆதிஞ்சக்ய மெனப்படும். எம்பெருமான்பகடிகில் முகம் பெருதொழியி
னும் பிறர்மனைதேடி போடப்பாராதே "தனித்தபோதோடு தனிபாதபோதோடு
வாசியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகனின்" என்கிற நிர்ணய—அதவவகையத்
துடனிருக்கை அகவயகதித்தமெனப்படும். அது இப்பாட்டின் முதலடியின்பதெளி

வாழிறது. எனக்கு உண்டானது அதுபலம் கிடையாம்போலும் உன் திருவடியே நஞ்சுமென்று திறந்த விச்சாணம் குணியாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்றுருள். தன்பம் கணியாய், தன்பம் கணியாதொழியாய், கணிகண்மற்றேன்—கீசாமச்சோகத்திம் * ஊர்வடபெய்யோ மோகநிலிஷ்டாயி* என்ற பாதிரினைப் பண்ணியடி செய்தாறும் செய், தவிர்த்தாறும் தவிர்; உன்காரியத்திம் கீசப்படி யிருந்தாறும், உன்காரியத்திம் கான் கிஷ்ட குணியமாட்டேன். வணியவல் கேறிப் பண்டையம்— * காமேன் கணிகடிவான்—சப்போதம் ககழகாநேயியான் * என்றனரோ எம் போய்வாருடைய உதவியிருப்பது. உன் ககவினே ஆபதமிருத்தம் தன்பம் கணியாதிருத்தம் தருதியோ! குடந்தைக்கிடந்த மீமாயா திருக்குடந்தையினேவந்து ஆச்சரியமான அழகோடே திருக்கண்களார்த்தருளுகிறது எதற்காக?

தனராயுடையம்—'உடனம் தனர' என்ற அச்சரிப்பது. தனர வென்பது செய்வாவென்றும் வாய்பாட்டிற்குந்தனரகணியபெச்சம்; தனர்த்து என்றபடி, எனது சீரமானது எட்டுக்குணந்த என் பிரானன் முடிந்த போமானது இது வாயிற்று. [இணையது இப்பாதி.] அபேகிதம். பெறுகிறேன், இங்கு, அது தனிப் பட்ட விஷயம். கான் உன் திருவடிகளைப் பறந்நபந்து செழிமம் பண்ணியருளவேணும். அதுபலம் பெருமைவாதே அதுக்கடியான உபயாத்பலனாய மும் குணிகிறதோவென்று அருளி அது குணியாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்று வாயிற்று. ஒருங்க—வித்தரமாக என்றபடி. (அ)

இசைவித்தெனனை யுன் தாளிணைக்கீழ் இருத்துமம்மனே!

அசைவிலமரத்தலைவந்தலைவா! ஆதிபபெருமூர்த்தி!

திசைவிக்கீசம்செழுமாமணிகன்சேரும் திருக்குடத்தை*

அசைவிலுலகம்பரவக்கிடத்தாய்! காணவாராயே.

(க)

என்னை } செழிவான் விழுந்திருந்த
வென்னை

இசைவித்த } அடிமைக்கு இசையும்படி
செய்த

உன் தான் } உனது உபயாதங்களின்
இணை கீழ் } கீழே

இருத்தல் அம் } தங்கும்படி செய்தருளின
மனே } கவையியே!

அசைவு இல் } தீயனாகிறதற்குள் தலை
அமரத் தலை } வரான அத்தாருடைய
வர் } வக்கினையர்களுக்கும்

தலைவா } முதல்வனே!

ஆதி பெரு } ககழகத்தோரணமுமான
மூர்த்தி } தலைவ வித்தாந்தைய
டைபகனே!

திசை வித் தி } எங்கும் ஓர் விசைந்த
கக செழு } மிகச்சிறந்த தந்தைகள்
மாமணிக } சேருமிடமான
க் சேரும்

திரு குடத்தை } திருக்குடத்தைகீழே

அசைவு இல் } ஒயவிலாதபடி
[அவரதம்]

உலகம் பரவு } உலகமெல்லாம் துதிக்கும்
படி

கிடத்தாய் } சபனிக்கருள்பகனே!

காண வாராய் } காண்கண்டு அதுபயிக்கும்
படி வரவேணும்.

*** [இளைவித்தென்றோ.] கண்ணாரே காணவாய்ப்படி வரவேறு மென்மொழி. இவ்வீழ்முதலில் ஸ்தம்பபாதபார்த்தவாரம் பொறித்த மென்மொழி. ஆராய முதலத்தில் "மதியாவினசுத்தோ மென்றும் அதுமதிச்சுசைன் இருத்தவ மென் மொழிவென்றோ மிகைவித்த மென்னிசைவினது" என்ற ருர்சீகை இங்கே அதுவத் தேயம். இதன் கருத்தாவது—ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் நிறத்தினே புண்டாள் அபிமுக்கியம் எம்பெருமானுடைய கருவிவினாசெய உண்டானதத்தினே. * கருத் தேன் மதியாவெனதுவந்ததத்தே * எனது தமக்கு அதுமதிவிருப்பதற்குச் சொல்லிவிருக்கிறோ ஆழ்வார் ; * பாதுமென்னெஞ்ச மிகைத்தொழித்தேன் * என்ற தமக்கு இசையும் இருப்பதற்குச் சொல்லிவிருக்கிறோ ; அந்த அதுமதியும் இச்சையும் பகவத் விடிவினாத்தகக்குறித்த நேதுவானாரே வென்றின் ; ஆகாது. அகையும எம்பெருமானுடைய கருவிபகமென்னுமிடம் * பரஞெட்டி பென்னுவிருத்தவ மென்றின் * இசைவித்தென்றோயுன் தானினாக்வேழிருத்த மம்மாளே * என்னிசைவின * என்பது முதலான தம்முடைய அருளிச் செய்யல் எனினுளேயே விவந்து மென்றபடி.

இளைவித்து என்னை என்னைவாரே சென்றோன் திருவடியேவைக்கு இசை பாதிருத்த தம்மை எம்பெருமான்நாளே வகுத்தி விசைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாகவி னங்கும். திளைவில்லீகம் செழுமாமணிகள் என்ற திருமழிகை பாழுவார்போல் வாகாச் சொந்துறெதென்ற ஸ்தம்பபாதவம். திசைகந்தோதும் பரந்த புறையு டைய மறாதுநாநாக்கன் செருமிடமான திருக்குடத்தை பென்னை. இங்கே கட்டுப்பீசுமித்தி:—“ஆரவமுதலாவார் திருமழிகைப்பிரான் போகுவார் புறநாத னங்கள் செரும் திருக்குடத்தை பென்ற மிகைவிப்பர்கள்” என்று. (க)

பாராவருவாய்வருமென்மாவா! மாவாழித்தியாய்! *
ஆரவமுதாய் அடிபேனாவி அகமேதித்தியாய் *
திரைவினசுத் திரைவினசுபாண்டாய்! திருக்குடத்தை
பூரா! * உனக்காட்டும் அடிபேனின்னு முழல்வேனோ? கடு.

வாரா	திருக்குவத்தோடு வாராமல்
அரு ஆய	அருபிராய் உவமேவந்த
வரும்	தேவையுமிற
என் மாவா	என் மாவானே!
மாவா ழுரத்தி யாய	ஒருகாலும் அழிவாத திவா மக்கை மிக்கதந்தை புண்டையனே!
ஆர அமுத ஆய	எவ்வளவு உதவித்தா றும் தருபதிறவாத அமி குதமாய்க்கொன்றோ
அடிபேன்	என் உனக்குக்குடையே தித்
அவி அகமே	தித்திருக்குமனே!
தித்தியாய்	

திரை வின	தொனவாத பாவகனும்
கன் 31	தொனையும்படியான
என்னை ஆன்	அடிபேன் ஆன்டருள்ள
டாய	வனே!
திரு குடத்தை	திருக்குடத்தைப்பதியோ
வார	னே!
அடிபேன்	அடிபேன்
உனக்கு	உனக்கு அகமாய்
ஆன்மட்டும்	பட்டும்
துன்னாய் உ	துன்னாயும் இசைப்படு
முக்கேனோ	வேனோ!

* * * [வராவதுவாய்.] திருக்குடந்தையிலே புக்கே எம் அபேஷிதங்களைவாய் பெறவாமென்ற புக்க ஆழ்வார் அங்கனம் பெருமைபாளே இன்னம் எத்தனை விடம் தட்டித் திரிபக்கடவேனுவென்கிஞர். வாரா அருணாப வரும் = கண் ணுக்கு கிஷ்யமர்சி வாராதே அருபிதாவயமாய் வருவிறவனே! என்கை. வெனி யின கண்ணுலேகண்டு அதுபகிக்க வாராதே, மறத்தபிழைக்கடி மொனனாதுபடி அந்தாங்கத்திலே அருபிபாய்க்கொண்டு பாகாதிக்கிற ஆச்சார்ப்பூதனே!, மாயா ஸூத்தியாய் = ஒருபோதும் ஒருவிதமான கிகாரத்தை மனப்பாது வடிவப்படைத்த வனே!, கருமமடியான கிகாம இன்னிபென்றிறத்தனை; ஆச்சரிதர் நிறத்தின் அதுகாதுமடியாக கிணையும் கிகாம சாந்தாவரமபுக்குக் கட்டுப்பட்ட தன்றே. ஆராவமுதாய் அடிபேனாசிபகமே நித்திப்பாய்! = என்னர் வாயிதம் ஆராவமுதா என்ற வருகிடுப்போலேயோ என்வாயிதம் வருவிறபடி! * உலங்குகிடுகிருக்கு மடியவர்தங்கள் உள்ளத்துஞர்ப தேனை * மன்னுமார்போனே என்னுடைய அந் தாங்கமகப்படத் தித்திகருமபடியை காணெனொரவெனென்கிஞர்.

[நீராவீனாகள் இப்பாதி.] அதுபகித்தே தொலைக்கவேண்டிய கிணைகளும் தொலைமுத எவனைபடிமை கொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலே வந்து கிதய னன்னிதி பண்பிடுகருமவனே! கமனாரிகளை அதுபகிப்பிக்கவந்து கிடக்கிற வுனக்கு ஆட்டம் இன்னும் என் ஆரதி நீர்ப்பெறறதெனியே. இன்ன மெத் தனை திருப்பதிகன புக்குத் தட்டித் திரிபக்கடவேனுகத் திருவுன்னமோ? தெரிய கிணையே என்கிஞர்.

சாங்காமடியின முதறொகை வார! என்றம ன்ணய்! என்றம இருவகை யிடும் பெருகதம். வான் என்பது கிளியுரு எற்றும் 'வார' எனருகும், வாரன் என்பது கிளியுரு எற்றும் வாரப எனருகும். (40)

உழலைபென்பின்பேய்ச்சிமுலையூடு அவனைபுயிருண்டான் *
கழல் களவையேசாணுகக்கொண்ட குருகர்ச்சடகோபன் *
குழலின்மலிபச்சேனன்ன ஓரையிரத்துளிப்பத்தும் *
மழலைதீரவல்லார் காயம்மாணெய்தோக்கிபர்க்கே (41)

உழலை என் யின் பேய் ச்சி	}	உழத்தடிபோகற ஒழியு கொண்டபனான பூத னைவருடைய	}	சாண் ஆக கொண்ட	}	சாணமாகப்பற்றின்
பூலை வார பூலைவழியாக		குருகர் சட கோபன்		}		ஆழ்வார்
அவன் உயிரை உண்டான்	}	அவனது உயிரைமுடித்த பெருமானுடைய	}		குழலின் ம லி	}
கதல் கள் அகலவே		திருவடிவையே		கொன்ன அருளிச்செய்த		

ஒர் ஆயிரத் தன்	ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்	வல்லவர்	அதிகரிக்கவல்லவானவர்
இ பத்தம்	இப்பதிகத்தை	மான் ஏய் சோக்கிபர் க்கு	மான்புலந்த சோக்கி புலந்த திவ்யபஞ்சான் சூக்துக்கு
மழலை நீர்	தமது அறிவானம் தெளி யும்படி	காமர்	ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்,

• • • [உழுவையென்பின்.] இப்பதிகம் பழுதறச் சற்கவனவர் காயிரிசெய்க்குக் காமுறாபேரில் சூக்தவழங்குவர்களுக்கு போக்பராவர் என்று பவனாகத்தத் தலைக்கட்டுகொள். பூதநாமுழைபுண்டு அவன் முடித்த கிரோதி பிரகாசமென்று புகற்பெற்ற கண். அபிராஜாடய நிருவடி கையே தருகமாக்கிக்கொண்ட ஆழ்வார், நிருத்தமுலோகாபித கரட்டிதம அசிரித்ததாய்படி பருளிச்செய்த 'ஆயிரம் பாகாதில் இப்பத்தையும் ஊற்றத்தடனே சொல்லவனாகையின் எம்பெருமா னும சூக்தவழங்குவர்களுக் மேக்கிமுதலு போக்பராகக்கொள்வர்கள் என்ற தாயிறுது.

முதல்திவ "காமர்மாளேய் சோக்கிபர்க்கு" என்று இவ்வயலே யிருப்ப தான மாளேய சோக்கிபரான சந்திரனுக்கு கிருமபத்தக்கவராவர் என்று சொல்லப்பட வேண்டாமையென்று சங்கிகளாகாது. "தாரக்குழிதூர்த்த எண்ணானகன க்ருபபன்" என்று எழு பாகாத்களுக்குமுன்னே அருளிச்செய்த பாயகிரகதர்க்கேனான ஆழ்வார் அதற்குப் பொருத்தரதபடி பகசுருதி சொல் லார். ஆகவே, அது உவகாமபாகக் கரட்டிததத்தின், உவகாமகரு வரசகமாள சொல் இவையென்பென்று கேட்கவேண்டா; "தாமினவயக்கொண்ட தடத்தா மகாகட்டே" என்றதகான்க. தாமகாபோன்ற நிருவடிகளைச் சொல்லவேண்டு மிடத்தத் தாமகாபென்றே சொன்னத போலவாம். அனற்பே, நிருகரட்டி துள்ள அபவானுக்களாக கிரும்பி ஆதரிக்கப் பெறவர்கள் என்றுமாம். இது களிதான பொருளென்ற பதவுகாபித கரட்டப்பட்டத. (கக)

எட்டரம் நிருவாய்மொழி உரை முறத்தி.

ஆழ்வார் நிருவடிகளேனான உ. எம்பெருமா நிருவடிகளேனான உ.

தரமீடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

நிஷ்கௌஸித்யங்குதத்வாத் க்வவசஜூதீதயாதந்யபரவ்யாதாதாத்
மர்யாதாதீதகீத்யாத் நதிதயாததோ நாயகத்வாத் ஸாராணம்
ஸர்வசுஷ்டிபாநியோகாத் அநிதாதீதாத்யாஸாஸாதத்யாவாத்
நாவ்யே ஸ்வே மத்யபயேத் க்வாத் ஸூதீதி சடஸ்தித் கத்யபயாவ்யே க்ருஷ்யம்.

எம்பெருமான அடியார்களைத் தனது அடிமைத்தொழிலுக்கு மிகவும், ௧௦
படுத்திகொள்ளுமாறு * ஆரவமுதே பென்மொ நிருவாய்மொழியில் அரு
ளிச் செய்வப்பட்ட தென்கொள்.

1. நிஷ்கௌஸித்யங்குதத்வாத் * ஆரவமுதே * எவ்வளவு அதுபலித்
தாதும த்ருபதி பிறவாதபடியான பேர்ப்பவந்துகா விருகுகை.

2. க்வவச ஜூதீதயாத் * எம்மாவுறவும் வேண்டுமாறதுவாவாய் * இஷ்டப்
படி எத்தனை யவதாவகமும் செய்வவனாகுகை.

3. க்வய்யபரவ்யாதாதாத் * உன்னுகவரம் பாவாத மொன்றுத் குறை
வேண்டேன் * அடியார்களுக்கு அன்பபாவத்தைக் கொடுப்பவனாகுகை.

4. மர்யாதாதீத கீத்யாத் * செனக்காவந்திரபர் காணுமளவுத் சென்றுத்
சீர்த்தியாய் * எவ்வளவுதே சீர்திவைவருகட பவனாகுகை.

5. ஸாரிஸ்யாத் * செந்தாமரைக்கண்ணா * தாமரைபோன்ற நிருக்கவுள்
களைபுனை பவனாகுகை.

6. ஸாராணம் ஸாயகத்வாத் * வாதோ கோமாளே * கித்பவாய்க்காத
னாகுகை.

7. ஸாவசஸுஷ்டியாநியோகாத் * அநிலேதே * புருஷச்சுஷ்டியிருக்கை
ஆதிசபதத்தானே * அம்பொறகடர் முதவாணவை கொள்கை.

8, 9, 10. அநிதாதீதாத்யாஸாதத்யாவாதாத் * க்வவசஜூதீதயாதந்யபரவ்யாதாதாதாத்
தொடக்கி ஸுன்றுபாகவர்களின் தாற்பரியம் கவக்குறியே. அன்பகநிதவத்தை
யுண்டாக்குகை எட்டாமபாட்டிக் சொல்லிற்ற ஆதிசபதத்தானே * இவச
வித்துத் தானினைக்கீழிருத்துகையாகிற ஒன்பதாம் பாடிககாததா சொல்லிற்று.
'ஆஸந்தபாவாத' எனது * நிருக்குடக்கதபூராய் * என்மொ பத்தாமபாட்டிக்
வாததம் சொல்லிற்று.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேவிகள் நிருவாகசேசனாம்.

தீரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஆசவாலஸஸ்தத்ருதிர மதவா ஸமேத்ய
புரீதம்பகோணசயம் அப்ரதிமாபிரத்யம்,
ஆஸேகப் பிரதிதவ்வசுபரிசம்பனாதித்
அப்ரப்தவாந் முனிவதித்யத ஸோஷ்டமேந.

(கருத்து). திருக்குடக்கையிலே சமக்குப்பேற பெறுகிறபதாக எம்பெரு
மான திருவுள்ளமபற்றி திருக்கக்கடுமென்று ஒருவரது துணிந்து தேற்றமடைந்த
ஆழ்வார் திருக்குடக்கையிலே போகது அங்கே ஒப்பற்ற அழகுடன் சயனித்
தருவாதினறபடிவைக்கண்டும், குசலபாசகமபண்ணுதலுமுடிதல் ஒன்றும சேவ
யப்பெறுமையானே ஆழ்வார் எட்டாத்திருவாயமொழியில் க்கேசித்தாரென்கை.

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஆர வழுதாழ்வா மாதரித்த பேறுகளைத்
தாராமையாலே தளர்ந்து மிகக்—தீராத
ஆசையுட னுற ஏனைய பேசியலமததான்
மாநறுசீர் மாறெனம் மான்.

எய்தியது	அந்தவழிபாடு	மிக தாது	கெட்டு ஒருகாலிலே
மாநறுசீர்	தூற்றிற்ற திருக்கண்கள்		பட்டு
மாநறுசீர்	பின் பண்டவருமான	தீராத ஆசை	உயரவந்தாஸ்கவது தீரமா
மாநறுசீர்	திருவாய்	புன்	பட்டாத அசரிவெளத்திலே
ஆசையுட	திருக்குடக்கையிலே	ஆனந்தம்	தமமுனைய ஆறமுமையை
பேறுகளை	ஆசைப்பட்ட பேறுகள்	பேசி	வெளகிலே
ஆசையுட	ஆசையுடைய பேறுகள்	அவமாதான்	வருகின்றது
மாநறுசீர்	அருள் தரவாயம		
மாநறுசீர்	பான்		

தூற்றிற்ற திருக்கண்களை மிக தாது கிதானே பேறுகளா
வன—ஆசையுட திருக்கண்கள், திருவாய்மொழி, திருவாய்மொழி, திருவாய்மொழி, திருவாய்மொழி.
அவ. 10 ஆரவழுதன் தாதுதனானவையே ஆசையுட தளர்த்து தாது
வைய ஆரவழுதன் பேசினால் உறு இத்திருவாய்மொழியில், திருக்குடக்கை
வெட்டுமாறுக்கு "ஆரவழுதாழ்வார்" எனவே ஸாரிதாயத்திருவாய்மொழி.
"ஆரவழுத, ஆரவழுதரித்த பேறுகளைதாராமையாலே" என்று விவர சிந்தி
தப பொருள் உறுது சிந்திப்போருத்தாது.

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து:—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி.

மன்னேய்நோக்குநல்லீர்.

உரைபவதாரிகை — திருத்திருவாய்மொழியின் திருக்குட்களையே நளர்த்தார். அவருகின்றம் திருவணவாழ்வொன்றை மறைத்துத் திருப்பதிப்பேரப் போகவொருப்பட்டு, அக்குப் போகவுமுடிவாமே அவதூக்கு அருகிலிருந்த லூரில், சோலைகளும் அங்குள்ள பரிமாந்தகத்தொருபு கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும் வண்டுகளின் இனிதான பிடறேருகைகளும் சுவதிகாதுஷ்டான கோலாநலவகளும மறதுமுண்டான அம்பரமங்களுமெல்லாம் நமமை' மிகவும் சரிய, அவற்றதுண்டான தோஷபாட்டைத் தோழிமாணாக ருறித்தத நமையி கொல்லும் பரகாமாகப் பேசுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

மன்னேய்நோக்குநல்லீர் 'வைகலும்வினையேன்பெலிய *

வாணர்வணகமுகும் மதுமல்லிகைக்கமும் *

தேனாசோலைகளாகும் திருவல்லவாழ்வையும்

கோணை * அடிபேன் அடிபெருவதுஎன்றவெல்லோ ?

க.

மான் றய் நோக்கு நல்லீர்	மான் போன்ற நோக்கை உடைய டென்களே !	கமழும் தேன் தூர் சோலைகள் சூழ	வாழ்கப்பெற்ற தேன் திரம்பிய சோலை கால் குழப்பட்ட
வினையேன்	பரிபாசன வான	திரு வல்ல வாழ்	திருவல்லவாழ்வுகள்
வைகலும் மெ லிய	எடபோதம குடிகக்கும் படிவர்க	உண்டாபு	சிதம்பவாமை பண்ணுகிற
வான் தூர் வன் றமு கும்	சூகாந்ததை யனாகைய அழகிய டாகு மரவகத்தும்	தோணை அடி அடிமென்குடி உதவென்று கொள்	ஸ்வாமியின் திருவடிகளை அடிபேன் கூடப்பெறு வது என்றைக்கோ ?
மது மல்லிகை	மது வொழுதுகின்ற மல கை மலர்களும்		

*** [மன்னேய்நோக்கு] அழகிய நோக்குடைய தோழிகளே !, பிரிந்து வருத்து வதற்கே நேரதுவான மறாபாபத்தைப் பண்ணின் களன், தோடோறும் வலவாண் களால் மெலிவதற்காகவே சிதம்பவாமை பண்ணுகின்ற எல்லாமின் திருவடிகளினே சோப பெறுவது என்றைக்கோ வென்கிறான். தலைமியின் அவன்தாவிச்சேஷத்தைத்

தோழிகள் கூர்க்கப் பார்த்ததென்னடிருந்ததென 'மாணவர்களுக்கு ஸ்ரீ!' என விரிவகப்படடார்கள். மெலிய எவ்விற வினாவெசசம ஒரு வினாவிலே அங் வயிக்க வேண்டும்; வரலுர் என்ற விடத்து 'ஆர்' என்ற வினாவிலே அங் வயிக்கவு மாம், 'உறையும்' என்ற வினாவிலே 'அவையிக்கவுமாம். முற்றின பசுந்தமிழ், காண் மெலிவதற்காகவே கழருகன் ஆகாசத்தனவம ஒய்விருக்கின்றன வென் றிருளென்க. பித்தின பசுந்தமிழ், காண் மெலிவதற்காகவே அவன் திருவக்க வரலுமே உறவினருளென்கிருளென்க. (க)

என்றுகொல்தோழியீர்களே! எம்மைதீர்தலித்தென்னைய்திரோ?

பொன்றிகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதலிமீதணவி *

தென்றலமணங்கமழும் திருவல்லவாழ்த்தருள்

தீன்றபிரான் * அடிநீது அடிபோங்கொண்டு துருவதே. உ,

தோழியீர் காள்	தோழியினர்	தீது அணவி	துவிய துவற்றின் மேலே புகுத
தீர் எம்மை விரிவத	தீவகம் எம்மை வர்த்தப் படுத்தி	மணவக அழை	மீமவத்தைதீர் உவவு மிடவன
என் செய்தோ	என்னவாரியம் செய்தோ கண்	திருவல்லவாழ கருவ	திருவல்லவாழப்பதியிலே
தென்றல்	தென்றல் காற்றுவத	கின்ற பிரான்	கீழ்பெற்றிருக்கிறவையி யினவைய
பொன்றிகழ புன்னை	பொன்பொன் வினக்குற தாதுகனைபுண்டய புன் னை மாக்களென்ன	அடிநீது	நீபாத தோணவக
மகிழ்	மகிழ்மாக்களென்ன	அடிபோம் கொண்டு கருவத	அடிபோம் வலிவரித்த கணித்த கொணவத
புதுமாதலி	புதியருருக்கத்தினென்ன	என்று கொல்	என்றற்கோ *

*** [என்று கொல்தோழியீர்களே! எனப் புகருதிகைய அருகிறுக்கிறதீககள் எனக்கு பரிபுரமாகவறவறச் சொல்லி என்னைத் தோற வேண்டியது ப்ரபத மாயிருக்க, என்னைக்கண்ணடிப்பதிலே ஒரு படி ஒரு பக்கம் உவகடரு என்ன பயனுண்டாகா, உவதனவ நிமினே காண் மீயப்போகிறோனென்று எண்ணமோ, அது ஒருவாறாகிவிடு. திருவல்லவாழ்காச சோலைகளிலிருந்து விகிவிடு, உற மணம் மிக்க தென்றலானது என்னை அவ்வழியே இழக்க காண் உங்கள் வழியே வருவதற்கு பானகத்புண்டோ; அந்தமததப் பெருமானுடைய பாதா விர்த தோணவக கிரமீது அணிப்பெறவேணு கென்றதேயு எனக்கு ஆவ விருப்பத; அதுபற்றி எதேனும் சொன்னவல்லிகேனாகின சொல்லுவகோள்; வினாக என்னை விரிவது வேண்டா கென்னவிறத. (உ)

குமேலர்க்குமுலீர்! துயராட்டியேனைமெலியே *
 பாடுதல்வேதவொலி பாவைத்திரைபோல்முழங்க *
 மாடுபுர்த்தோய்ப்புகைபெரும் தன்நிருவல்லவாழ் *
 தீடுகறகின் தபிரகன் கழல்காண்ருக்கொல் திச்சலுமே!

மலர் குழம் } பூக்களணிந்த கூத்தினை
 குழலீர் } புடைப மாநகரே!

துயராட்டியே } துக்கத்தினை பதுபுகித்
 ன் மெலிய } கின்ற என் திரைத்
 கும்படியாக

பாடுதல்வேதம் } பாடப்படுகின்ற காம
 துவி } வேத புகைமுள்ளது

பாவை திரை } கடலின் அலைகளினால்
 போல் } போக முடியுமா தீர
 றமுக்க

மாடு உயர்ந்த பூக்களினே நுக்கி

தமம் புகை } தோய்நாமங்கள் பரிமாறி
 கமழும் } கற்பபெற்ற

தன் நிருவ } குளிர்ந்த நிருவல்லவா
 ல்வவாழ் } தியே

தீடு உகற } தீத்பயாணம் பண்ணுகின்ற
 கின்ற பி } எம்மொருபுடைப
 ரகன்

கழல் } நிருவடிக்கி

திச்சலும் } எப்போதும்

காண்மிட } காணப்பெறவேண்டி
 கொல் }

* * * [குமேலர்க்குமுலீர்] "எய்கமலீர் கலித்தென் செய்திரோ" எனனும வாக்
 கிபம தீழ்ப பாடடிதாம். மேற்பாடடிதாம் இருப்பதனானே இப்பாடடிதாம் அது
 அதுவுக்கம் செய்துகொள்ள [கூட்டிக்கொள்ள] வரிபது. தோழிகளால் நீங்கள்
 உங்களுக்கு அபிமதமானதைச் சூழிக்கொண்டு வாழ்வதுபோல என்ன என்னக்கு
 அபிமதமானதைச் சூழிக்கொண்டு வாழ நினைத்தால் இதில் என்ன பிரசு? இத்த
 காக என்னை நீங்கள் கண்டிப்பது என்? என்ன, அதற்குத் தோழிகள் 'உனக்
 கென்று ஒரு தனிவழியுண்டோ? எங்கள் வழியினோடால் நீ வந்துகேவேண்டாம்'
 என்ன; அதற்குத்தலி சொல்லுகிறான்; நிருவல்லவாழ்கிறேன் பரமனைதிகா
 கன் காணம் செய்கிற காமவேதத்தின் ஒளியும் அவருற்ற தோய்நாமங்களின்
 பரிமாணமும் என்னை அவையழியே இழப்பது கண்டுகொண்டே; அதனைத்துப் பெரு
 மாறுபுடைப நிருவடிக்கியே அவைதமும் கண்டுகொண்டிருக்க வேறுமென
 னால் காதலிப்புடைப எனக்கு அதைக்காதல் கிறையேற வழி சொன்னவன்களிகோ
 னாகில் சொல்லுங்கொள் எனஞளவிறத.

(உ)

திச்சலும்தோழியீர்கான்! எய்கமலீர் தலித்தென் செய்திரோ? *

பச்சிலைநீன்கயுகும் பலவுய்தெங்குய்வாயுந்ஞம் *

மச்சனிமாடக்கன்மீதனவும் தன்நிருவல்லவாழ் *

தச்சரவினைமேல் தப்பிராணதுதன்னலமே.

தோழியீர்காள் . தோழியே!

நீர் என்மை } நீங்கள் என்மை எப்போ
கிச்சலும் } தும் திறமயித்த என்மை
கவித்தாள் } லாப மடைத்தோகை!
செய்தீர் }

பச்சிலை நீள் } புத்த இலகுவையுடைய
கழுகும் } தீவிட பாக்கு மாக்க
ளும் }

பாஷம் பாஷமாக்களும்

தெக்கும . தென்னமாக்களும்

வாழுகளும் வாழுகளும்

மச்ச அணி } மச்சனின் கிசைய
மாடக்கள் } புதுப மாடக்களின்
மீது அணி } மேலே தாழ்த்தப்பெ
யும் } ருத்தும்படியான

நன் திருவல்ல } குயிர்த்த திருவல்ல வடி
வாழ் } ழிவே

சூக அரவு } (சூகித கிரோதனின்
இன் அணி } மேலே) கருகை யுமிழ்
மேல் } மெ அரவாயி இனிப
பலிக்கையின்மேலே எ
யனித்திருத்திற

எம் பிராந்த } எம், பெருமாளுடையதான
தூபவிடது
(எதுவென்றால்)

என் லைம் } (எனது) நெடுவன்.

*** [கிச்சலும்.] தோழியே! என்னை உடைய லைவன் என் அதிசயமாக இருந்
தானையோ நீங்கள் கண்டதும் சொல்லும் கார்த்திகைக்கு ஏன் செவி
சொடுக்க முடியும்; அகவனின் கான்யின. பாக்கப பாக்கக் கன்னும்
செஞ்சும் இனிப்புண்ணுபடியான பாக்குமாக்களும் பகர மாக்களும் முறளி
யவை மச்சனின் மாடக்களையும் ஒத்தி வினக்காபென்ற திருவல்லவாழிகே எழுந்
தருளியுள்ள அனாதையிடுக்கையோ என்னுயிர் அதிசயமாகாது; இனி உங்கள்
பேச்சு விடைசெய்து மனவனறே என்குளாவிறது

உய்த்தினைபென்கிற அகவன இசைபாடுமேபோது "பச்சிலை நீள்கழுகும்,
பச்சிலை நீள் பாஷம், பச்சிலை நீள் தெக்கும, பச்சிலை நீள் வாழுகளும்" என்று
உட்டி. உட்டிப் பாடுவாராம்.

திருவல்லவாழின் எம்பெருமான் சின்ற திருக்கோலமேயன்றி சபனத்திருக்
கோலமன்ற; * திருவல்லவாழுகருள் சின்றபிரான் * என்று மேலே இரண்டாம்
பாட்டிது மருளிச்செய்தான். இப்பாட்டிது "திருவல்லவாழ் ஷசாயினனை
மேல் கமபிரான்" என்ற சபனத்திருக்கோலமாகக் கூறுகின்றோன்று நினைக்க
வேண்டா; ஷசாயினனை மேல் கமபிரானென்றது அதனலத்து கந்திசையச
சொன்னபடியானது; எம்பெருமானுடைய பொதுகிசேஷனை மிருக்கிறபடி.
* அத்தியூரன் . அளிமணியின் தத்திரோ காகத்தின்மேல் துயில்வான் *
என்ற விடம்போக.

(ச)

தன்னலத்தோழியீர்காள்! தன் லவத்தணர்வேள் விபபுதை *
வைத்தலக்கெண்டு உயர்வினமறைக்கும் தன் திருவல்லவாழ் *
கன்னலக்கட்டி தன்னைக் கவரிவை யின்னமுதத்தனை *

தன்னலங்கொண்டார என்னுக்கென்கண் கன்கான்பதுவே? ௫.

என் கனம் தோழியீர் கான்	நிறந்த தோழன்கள் தோழி கனே!	கனிகை	பரிபதிருங்களைப் பழம் போன்றவழும்
என் அந்தனர் வேள்வி புகை	அவநிக ப்ராதமண்கள் செய்யும் உகைக்களி றுண்டான புகை	இன் அமுதம் தன்னை	இனிவ அமுதமாதிரிப்பவ ளும்
என் கனம் செய்கு	எனயினுடைய கனம் திரை தெய்கு	என் கனம் கோள்	என்னைடைய கனவகைத் தெய்கும் கோக்கி கொ ண்டதனுடைய
உயர் விண் மறைக்கும	உயர்ந்த ஆசைத்ததை ம றைக்குமிடமான்	உயர்	(அந்தையே)ஒளிபெறாதி கக்குவதனுடைய எம் பெருமானே.
தன் திருவகம் லவாழ்	தனிரந்த திருவகம்வாழி கே அழகத்திருவிருப்ப வழும்	கனகை	கனகைகான் அனத கன்கன் கனப பத கன்து பெறுகது நக்கானே!
கன்னல் அம் கடக தன் கை	கோதற கன்னக்கடக போன்றவழும்		

*** [கன்னலத் தோழியீர்கான்.] தோழிகனே! உகைக் குணவகண்டன்றே
கான் உக்கனேடு பழகியிருப்பது; தோகை கன்னலத் தோழிகன்களிரே?
தாயமார் போலவே கைகனம் எனக்குப் பகையானிகளாக இருந்தோலாகி
உக்கனாகுத தோழியாரெனவும் பெல் அடுகருமோ! திருவகம்வாழி
கன்னலத்தனாகன் பகையகையாதனமாக அதுகட்டிக்குப் வேளிகளில்
தோன்றும் புகையானது ஆகாசப்பாப்பெனவும் பாலியிருந்து எனனை கிர்க்கின
தது; இது ஒருபுறமிருக்க, அதற்கத்தென்பெருமானுடைய அளவுகை ந்த போக்
பகையோ எனனை ஆதரபதறாகம் பன்னாசின்தது, அந்தத் திருவார்த்தியைக்
கன்னலக் கனப்பெறமுன் போதமென்றிருக்கிற வெனக்கு அது கன்னலாகுக்
கைகரும? சொல்லுங்கோனென்கிருன் (4)

காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ? வினைபேனகனிவாய்ப்படவீர்!*

பாண்குரல்வண்டிசென்று பகத்தெவாறலுமாயி யென்கும.*

சேன்கிணையோக்குமார் செழுங்கானல் திருவக லவாழ்*

மன்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாயரைப்பாதக்கனே

க

கனி கனம் மடையீர்	கனிபோன்ற கனவய கடைய தோழிகனே!	பக தென்ற தும் ஆகி	புதத்தென்றதனுடைய
எனக்கும்	என்குப்பாத்ததும்	சேன் கனம் ஒக்குமாம்	உயர்ந்தபரிணககையுடைய தாயக்கொண்டு வனரு நிற மசகையுடைய
பாண் குரல் வண்டி சென்று	காண்புயான மிடற்கு காண்புயுடைய கன்கு கனம்	செழு கானல் திருவகம் வாழ்	அருகிய கடற்கரைக்கோ லையுடையதான திரு வகம்வாழியே நிறகிற

மாண்குறவர் கோலம் பிரான்	நிற்ப பரந்தமாரி வேடி தந்தையுடைய குணம் பிராணுடைய	மாண்பேன் காண்பது	பரிசுப்பெயர் காண் கேட்கப்பெறுவது
தாமரை மலர் பாதங்கள்	தாமரைமலர்போன்ற திரு வடிவனை	சத்திராந்த கொணர்	செய்ததக்கோ

*** [காண்பது] தோழிகளே! சுமதுவாய் இருக்கும்படிவாய்ப் பாராக்கன். என் வாய வெறுத்து உளாத்துவிடக்க, உங்கள் வாய் தாய்ப்புணமுற்றிச் செவ்வி பெற்றிருத்தன் தருநியேர வென்றிற் கேட்பம் கனிவாய் மடவீர், என்நிற விளி யிற் தோன்றும். அனற்கேட, "ஏகத்துக்கம் ஈகஞ்சு செடி" என்நிற கணக் கினே அவர்களும தனியேபேரேபேரேபேரேபேரேபேரே, சீக்களும் கனிவாய் மடவா ராக இருந்தவர்களானோ; அவர்களே உக்கலை காண் மதுபடியும் காண்பது எப் பேரேதே வென்றிருளெனவாயுமாம். இக்கருதின், முன்னிருந்த தன்மையை விட்டுக் கனிவாய்மடவீரென்று விளிந்ததற்கக்கோக்க.

கண்மிடறநேருகையையுடைய வண்ணுகளும் இளந்தென்றதும் பொருத்திய கோலுகளாக் குறப்பட்ட திருவண்ணவாயுப்பதியினே வாமனுவதார னென்றர் யத்தை விளப்பூட்டிக்கொண்டு சேவைத்தருளாகின்ற சுமபெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை காண் காண்பது என்நிறக்கு? சீக்கள் வினாவாகக் கூட்டி னவக்கலைந்து சென்றபடி. (க)

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழுகூறுக்கொல்? பாவையதல்லீர்! *

ஓதநெடுந்தடத்துள் உயர்தாமரைசெங்கழுதீர் *

மாதர்கள்வான் முகமும் கண்ணாமேத்துப் திருவல்லவாய் *

தாதன்இஞ்ஞாலமுண்ட தம்பிரான் தன்னைநாடொறுமே. (எ)

பாவைய கலீர்	பாவையேயே அழகிய தோழிகளே!	தாதன்	தலைவராய்
ஓதம் செடி தடத்துள்	உடையோன்றபெரிய தடா செங்கழுதீரே	து னாலம் உண்ட	தலைவருக்களை யெல்லாம் மேயப்படுகொள்ளாதபடி காத்தவருள்
உயர் தாமரை செங்கழுதீர்	உயர்ந்த தாமரைப்பூக்க சூழ செங்கழுதீர்ப பூக்கரும	எம் பிரான் தன்னை	எம்பெருமானுடைய
மாதர்கள் வான் முக மும் கண் ணும் உள் தும்	மாதர்களின் ஒளிபெருக நிய முகத்தழகையும் கண்ணாமுதையுள் தாட் கும்படியான	பாதங்கள் மேல் அணி	திருவடிவளின் மேலே சாத்தின
		பூ	பூப்பக்கணியாவது
		காண் தொதும் தொழுகூறு ம் கொல்	காடொதும் தொழுகேது மோ?

திருவல்லவாய்—திருவண்ணவாய்க்கருக்கு

*** [பாடங்கள் மேலணி.] இப்பாட்டில் பாண்டித்திரன் என்ற தொழிலின் உயர்ந்த நிலைநிற்கும்படி; ஆளுபாட்டி யருளிச்செய்த தன் மனோரத்தையே நோதிபாணமயானே நோதிமாண உயர்ந்த ஸம்போதிக்மிருள்" என்று ஸட்டு ஸ்ரீ ஸரத்தி— "இவன் கிஷேதிக்மகக்கு ஸகாமகனன்றிக் கே ஸ்திரிபிணத கள யிருத்தபடி; எழுதின பாகையோனே யிருத்தார்கள்" என்று கட்டி போனே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளினே வளர்த்த தாயகப்பூக்களும் செங்கழுநீர்ப்பூக்களும் ஸ்திரீகளுடைய அழகிய முகங்களோடு கண்களோடு மறக்கும்படியாகவுள்ள திருவண்ணவாழகருக்கு வாயகனாய் ஆயுபகிசேஷங்களினே வளர வளர்த்ததும் ஸகடுகளவறுகைய திருவடிவையே சந்தினை புஷ்பத்தை யாதித்ய ஸேவிகைப்பெறவேமோ வென்கருள். (எ)

நாடொழியீழின் றியே தொழக்கடுக்கொல்? தன்னுதலீர்! *
ஆடுதலுதிக்மகரும்பும் விரிசெந்தெலுமாய்பெய்கும் *
மாடுதலுபூந்தட்டசேர் வயல்குழந்தன்திருவல்லவாழ் *
நீடுறைகின்றபிரான் தீலம்தாவிபதீனகழலே. (அ)

நன் ததலீர் } அழகிய செந்நிலையுடைய
தொழுகியே!

எனரும் } வலகிடத்திறும்

ஆடு உயர் தீம் } ஆடுதலுடைய ஆடுதலுடைய
செருமபும் } திருவிளையாண்ட செருமபும்

வினை செந் } முதிர் வினைகளை செந்தெ
தெலும் ஆடு } பரிசுசெய்யுமா

மாடு உயர் பூ } பக்கங்களின் செருக்கிய
தட்டம் சேர் } பூந்த தட்டங்களின்
யுடைய தட்டம்

வயல் கடி } கழனிசைவம் குழப்பப்பட

தன் திருவக் } குறித்த திருவல்ல வாய
லவாழ } ஸ்ரீமே

ஆடு உயர் தீம் } தாயகமும் செயற்குற
தயர்வான் } கின்ற ஸம்பெருமாறு
கடைய

தீலம் தாவி } ஆடுதலுடைய தீலம்
தீம் கழல் } கால் தளர்த்துகொண்ட
தீம் - திருவடிகளை

வளதொழும் } நாடொழும் விசேஷ
தீடு தின் } தீவலாமல்

தொழ உதம் } மந்திர தொழம்
கொல் }

*** [நாடொழும் வீழிறையே.] இப்பாட்டில் என்னுதலீர் என்கிறவியின் கருதநாவது—திருவண்ணவாழ வந்தவரு தீவகன் புருஷகாரபாணன் அவன் இங்கே பெருந்தருளினான் அவன் திருவடிகளினே தேண்டகிட்டு அதனால் நெறற்கு அளக்காரமாகப்பெறும் ஸ்ரீபாத ஸேனாவாழக தீவகமாக உயர்களைக் காண்போனோ! எனபதாம். ஸட்டு ஸ்ரீ ஸரத்தி— அவன் வந்தவுபகாரத்தற்கு அவன் திருவடிகளினேவிழாது பாணமயமான பாரதய வலகிடங்களாக உயர்களைக் காணவந்தோனோ" எனபதாம்.

ஸப்போதும் பகவதவாய் அருகேயிருக்கிற பூதப் பொய்கைகளோடு சேர்ந்த வயல்குழாது சீராலாமான திருவண்ணவாழினே அதுகாற்றுகளாய்

கொண்டு, திதவலாண்மை பண்ணுகிற எம்பெருமானைப்புகழுகின்றபடியே வடிவெடுத்த திருவடிகளை இடைகிடார்தே தொழும்படியான பாக்கியம் நேருமோ வென்கிருள்.

கழலவளைபூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கொலோ ? *

குழலென்னயாமுமென்னக் குளிர்சோகையுந்தேன நந்தி *

புழுவிலாரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ் *

கழலினை மலிசக்கரப்பெருமானது தொல்வருளோ. (க)

குளிர் சோகையுள் } குளிர்கத சோகையுள்ளே

தேன் அருளி மதுவைப் பருகி

மழலை வரி } மழலைத் தொள்ளியை
வளர்கண் } ஸடய அரங்குவண்டு

குழல என்ன } கழலவளைபூரிப்பயாங்கண்டு
பாழ் என்ன } கண்ணோ என்னுடைய

இறை பாடும் குணப்பாடப்பெற்ற

திருவல்லவாழ் திருவல்லவாழிதே

கழலிம் மலி } கழல் புகழ்நிறை திரு
சக்கரம் } வாய்ப்புண்டாயுள்ள

பெருமானது காசெய்வாறுகூட

தொன் அருள் : துயறக்கோள் திருவருள்
காசெய்வாறுகூட

கழல பூரி } கழல் வளைவார் பூரிக்கும்
பாழ் பாழ் } படியாக வாய் கண்டு
தொழ கூறும் } கைதொழுகருமோ ?
கொல்

*** [கழலவளை] குழலவளைபூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கொலோ? இது வேறு கானமோ? அவனது கிருக கானமோ? எனது காதலர்க்குமாறு வந்திருக்க இசைபாடுகிடமான திருவல்லவாழிதே கடியா திருவாழியுமாகக் காட்டு தாரா சிவனுள்ள எம்பெருமானின் அவனறன ஸடய திருவருளாலே பாட கண்டு கை தொழ நேருமோ? எனகருள்

திரிவா பருகியபாடும் கைலாச கழலிமையுடைய கலையினபந்தாள் போலி தழித்து வளை பூரிக்கவிடாது அப்பவருகணை "கழலவளைபூரிப்ப" எனப் பாடக்கூடாது பூரிக்கின்றான் அருள் என்பதை எழுவாயாகவைத்து, அந் தானது யார் எங்குதான் படியாக, கூடுங்கொலோ எனவருமாறு. (க)

தொல்லருள நலவினையால் சொலக்கூடுங்கொல கோழிமீகாள் ! *

தொல்லருள மண னுறுமலிண னுறும் தொழ தினற திருநகரம் *

நல்லருளாயிரவர் நலனைத் தும திருவல்லவாழ் *

நல்லருள்தயபெருமான் தாராபண்ணத் தாமக்களே.

(க0)

தொழியீர்கள் தொழுகனே!

மன்னும் } உபயகிபூதிதிவ்யனாகும்
விண்ணும் }

தொல் அருள் } அனது இயற்கைத்திருவ
ருளை

தொழுகின்ற } கொண்டமெய்க் கிந்து
திருக்கரம் } விடமாய

என் அருள் } மறையாதுகொண்டதூதி
ஆயிரவர் } சக்கணக்கான சிஷ்டர்
வழன் என் } கள் கன்மமெய்க்கென்
தும் } தந்திரு விடமாய

திருவாய்மொழி திருவல்லவாழிவேசித்திற்

என் அருள் எம் } மறையாதுகொண்டதூதி
பெருமான் } தவயாசியாது காராய
வராயனன் } னனுடைப

சரமங்கன் திருவாய்மொழி

தொல் அருள் } (அனது) இயற்கைத்திரு
வருளை } வருளைத் தருகருதவி
பால் } தேடித்தானே

சொல் உரும } எம் சொல்லுகெருமோ ?
கொடு

*** [தொல்லருள்] பரவதூதி விபவ அந்தராயி அச்சாவதாரங்கொண்ட னுத்தியுள் அரகாவதாரமே அருளியிருக்க இடமென்பது பரவீதம. பரவதூதி கள் தேசவிபாகர்ஷத்தானே இப்போது உபயோகப்படமாட்டாதவை, விபவ கள் காலவிபாகர்ஷத்தானே உபயோகமாகுவவை. அந்தராயிதவா அநிசாரி யருமைபாலே பவவரந்து. அரகாவதாரம் அப்படியானதாகிக * பிணாநாயக வணங்குவிடமாய அருளை வடிவெடுத்ததானாக * தொல்வருள் னனுடைப னனுடை தொழுகின்ற திருக்கரம் * எனது உபயகிபூதிதிவ்யனாகும். தொல்வருளை அதுபயிக்குவிடமென்பதும் இவர்க்குணம இவருத் தருவனவாழ்க்கு இடம் பட்டிருக்கதானா அரகாவதாரம் னாநிபந்திதே அருவயக்கககடிய விசேஷணம் இது. அன்றியே, * மயணை * து பொதுக்காரகமென வானவர்கள் தாம் மலர்கள் தூய னணைநிறைவாய் கொடுத்தியுவிண்ணாகம் * எனனுடையோடு இவ் விடத்திற்கென்று விசேஷத்தாக கொண்டதும் அருளை சொன்னதாகவுடைய.

கல்லருளாயிரவர் கவனேதும் உபயோகமாகக்கூடாதும அருளியிருக்க ளான ஆயிர மந்தனாகக் கவனமாகக்கூட பண்ணிக்கொண்டு வாழ்விட மென கை இப்படிப்பட்ட தருவனவாழ்க்கை என் அருளை உடையவர்க்கு எவாட பாயிருக்கும்வனுடைப திருவாய்மொழிபாடுது, தொழுகனே! அவனுடைப கருணையாற்ற னாகருதக்கேஷத்தானே உபயோகம் விவாழ்க்கெருமோ வெனரு ளாயிறது. * கவனேத்தும் * எனது பாடமுழுண்டென்பா. (40)

நாமங்களாயிரமுடைப நமபெருமானடிமேல

சேமங்கொள்தென்குருகூர்ச் சடகோபனதெரிந்துரைத்த *

நாமங்களாயிரத்துள் இவைபத்துத்திருவல்லவாழ் *

சேமங்கொள்தென்னகாமேவ் செப்புவார்திறத்தார்பிறத்தே

சாமக்கல் தூசி } ஸந்தாஸமக்கலையுடை ம உடைப } பஞ்ச	சாமக்கல் } அனாத திருவாய்மப் பேர சூயிர்த்தன் } ஸந்தாஸ சூயிரத்தின கனே
சம் பெருமான் ஸம்பெருமாஸுடைப	
அடி மேல் — திருவடிகளின்மேலே	திரு வல்லவாழ் } திருவல்லவாழாதிற சேமம் கொ } அரண்மனை அழிய க தென் கை } திருப்பதி விஷயமான மேல் இவை } இப்பத்தையும் பத்தம்
சேமம் } திண்ணிய அபயவாய கொள் } முடைபவரான	செய்யார் } ஓதவல்லவர்கள்
தென் குருகல் } ஆழவார் சடகோபன் }	சிறந்தே } ஆவதிருந் தருமாருவந் நிந் சிறத்தவந்தே
தெரிந்த } ஆய்ந்த அருளிச் உரைத்த } செயர	நெத்தா } நெத்தவரவார்

*** [நாமங்களாலும்] இத்திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸமணரிகளா யிருக்கச்செய்தேயும் மற்றபேரர்களிற்காட்டிக் கிறப்புப்பெற்றாராவர் என்று பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டுகிறார். திருக்கம்பாண குணங்களுக்கு நியம சரித் திரங்களுக்கு வராகமான சூயிர்த் திருவாய்மக்கலையுடைப ஸவேசவரன் திருவடி களினேயே தம்முடைப சேஷமபரங்கலை பெண்ணம் வயதவரான ஆழவார் அருளிடசெய்ததாய், அந்தவணக்காரமாகப் போனவே பகவத்குண விபூதிகளை ஒழுங்குபடத் தெரிவிக்கும்தான இவ்வாயிரத்தினன் இவை பத்தையும் திருவல்ல வாழ் விஷயமாகச் சொன்னவண்ணவர்கள் சீரணமபகதத்தோடே திருத்தவந்த தும் பகவததுபவமாகிற கிறப்பவையுடை யவரவர் என்றதாயிறுது.

சேமம்—சேஷம் சென்ற வட சொல் விகாரம்.

(கக)

ஐத்தாஸபத்தின் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி புது முறற்றது.

ஆழவார் திருவடிகளேசாணம். சமயின்னை திருவடிகளேசாணம்

தரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

உவாமித்வாத் ஸம்ச்சிதநாருபகாணாநத் ம்வேஷ்டஸம்ஸேஷகத்வாத்
 ஸர்வாவாததவ்யூந்தா கபடவடுதயா நாரூபபத்னகத்வாத்
 திவ்யஸ்தாநோபஸத்தயா ப்ரமதகீபாணச் சாரி நாராயணத்வாத்
 அத்யாஸத்த: ச்சிதநாநம் பவதி ஸ்மிதி ப்ரமத காரேம் தத்யஜ.

நிருவக்ஷவாமுமபெருமான் அடிபார்களுக்கு ஆர்தநிபேஷம நிரும்படி
 அணிபகுக வந்திர சிற்றிருவென்ற இதநிநுவல்மொழியின் ஆழவாராருளிச்செய்
 நாரென்கிருர்.

1. ம்வாமித்வாத். * நிருவக்ஷவாமுமபெருமான் * கோனா * கோனென்ற
 ஸ்வாமி வரசகம். கவாமிபாகவபாதும்.

2. 3. ஸம்ச்சிதநாருபகாணாநத். * சிவநபிரான் * சிடுகநகிநநபிரான் *
 பிரானென்ற உபகாரகளைச் சொகதுவிறநாகவபாநே 'உபகாண ஸாத்' என்
 குர். அடிபார்களுக்கு உபகரிக்கவியே குடியுடையனாகவபாதும். (இரண்டு
 பாட்டுகளைச் சொபநிஷததபடி.

4. ம்வேஷ்டஸம்ஸேஷகத்வாத். * சச்சகிவநைமேம் மெபிரான் * தன
 க்கு இயடனா ஆதசேஷினை சிதபணயச்சேஷ முகடமவபாதும்.

5. ஸர்வாத்வாததவ்யூந்தா. * கணவகங்கட்டிதன்னை களியையின்ன
 முதத்தனை * கவகித போக்பகதய முகடபனாகவபாதும்.

6. கபடவடுதயா. * மான்குறட்கோகப்பிரான் * மாயவாமனனாக
 வபாதும்.

7. நாரூபபத்னகத்வாத். * இனூனமுண்ட மெபிரான் தனை. * கொடி
 தான பிரணபபநிறகு உதவி செபபவனாகவபாதும்.

8. திவ்யஸ்தாநோபஸத்தயா. * ஆடுத நகருமபுமித்பாதி. * கிவகன
 மான திவபதேசததனை வகிநிதனாகவபாதும்.

ப்ரமத கீபாணாத். * சுழகினமனி சக்காபபெருமான் * சுழந்நியையே
 இயவவாகவுகடப நிருவாழிபாழகாந வதேகவபாதும்.

10. காராயணத்வாத். * கன்னுள் மெபெருமான் காராயணன் * காராயண
 னாகவபாதும்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் நிருவடிகளேசரணம்.

தரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

அத்பம் மூதி ப்ரதிஹதஸ் தத வவ கேதர்த்
கந்நம் ப்ரவ்ருத்தமதஸாயி ஹ நிவ்பதேசம்,
தத்போக்யநாமபிததத் தததீசபாதென
பாயாம் கதேத்பகதயத்தவமே ஸுதைத்பயி.

(கருத்து.) ஆற்றாஸயின் மிதுவினாள் திருக்குடந்தையில் வின்றம் திருவல்ல
வாழ்கிற வேடுகுறு நியபகேசத்திரஞ்ச செவ்வேணுமெனிற திருவுன்னத்
தோடுகடிய ஆழவார் அந்த நியபகேசத்தின் போக்யதைபப் பேசா வின்ற
கொண்டு அத்தனத்தெமபெருமா னுடைய திருவடினை எப்போது கைவிட்கப்பெறு
வேனென்று இன்னுபபோடே யருளிச்செய்தார் ஒன்பதாம்பதிகத்தி னெனகை.

ஜீயர் திருவடிகளேசனம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மாதத்தாமி மாதம் திருவக்கவாழ் புசுப்போய் *
தானிவத்து மீர்த்தவ்யுர் தன்னடுகே—மேந்தவயித்
துன்புறந்துச் சொன்ன சொலுகற்பார் தங்களுக்கு *
பேரினக்க வேண்டா நிற.

மாதன் தான்	ஆழவார்
மா கலத்தால்	மிகுந்த பரோமத்தோடே
திருவல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே சொல்
புசுப்போய்	து சொலபுதப்பட்டு
அவ னார் தன்	அத்தனத்தின் கையித்தல்
அருகில்	
இனித்த விழ	தனக்கு விழுவது
ந்து	
மேல்	அத்தருமேலே
கலங்கி	(தோழிமாருடைக்கேத வாணங்கனாறும்) கலி வுபட்டு

உத்பம் உந்து	வருக்தி யருளிச்செய்த சொன்ன
சொல்லு	
கற்பார் தங்க	சத்தமவர்களுக்கு
கைக்கு	
மீன்	இனிமேறும்
மீற	வேறு பிறப்புக்கள்
பிறக்க	பிறக்கவேண்டியிராது (முக்திரைமாராஜ்ய மாகும்).
வேண்டா	

* * * திருமரு. கைவினே தாமுடைப மகேசத்தனிதிபெய்த ஆழவார் திருவல்ல
வாழ்க்கரிசாவது சென்று கனிப்போமெனது அவகேசசெவ்வை புறப்பட்டு
மூட்ட முடியப்போகப்பெருமே புறச்சொல்லவளவினேயே தனக்கு விழந்து ஆற
குமை கணபுண்டு அருளிச்செய்த இத்திருவாய்மொழிவைக் கற்பார்களுக்கு
இனி பொருளானும் பிறவித்தன்பம் கோரமே பேரின்பமெய்தவாகும் என்ற
தாவித்து—

(சக.)

ஜீயர் திருவடிகளேசனம்.

அஞ்சரம்பத்து — பத்தாந் திருவாய்மொழி:

பிறத்தவாறுந்.

உணரவந்தாரிகை — ஐந்த திருவாய்மொழியிற் — திருவாய்மொழியே சென்ற சென்ற அனருகறபும பெருமாளுடே பரிமாறவேணுமென்ற மனோ ரதித்தக்கொண்டு சென்ற காங்கடை தாரமங் கெழியிலெ கிழந்த டிடத்த கூப்பிடடார். * கோகிந்தன குணமபாடி ஆதி எத்திருப்பேனே * என்கிற படியே குணநுபவமபண்ணித் தரிப்பதென்ற துன்றனடே; அப்படியாகிதும் தரிப்பேரமென்ற பரக்கையில் அதுதானம் அரிதாய கைதீர்பத்தை கிளைபிக்க, பிரானே! உன்னைப்பிரித்த கோவுபட்டாதம் தரித்தவினா குணநுபவா பண்ண வளவேனுப படி பண்ணப்பருவவேணுமென்ற அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புருகிறா இததிருவாய்மொழியிற்

அச்சாவதாரவக்யமே நம் அபெகந்தம் பெற ஆகசப்பட்டவர் அவவாசை நிறவேறப்பெருகையாளே கப்பவதாரவக்யமே சென்றவிரா இது பெருகுதுமோ? கிபவாசகாரங்களை விழாதாகும் இழவு தீவனதே அச்சாவ தாரம் அமைந்திரகின்றது இவகே விழாதகவத்த அங்கே சென்றுகையாநிற விது எனனே! எனக்கிவ, கேணயின. அச்சாவதாரத்தின குளிர் கோக்குந்தல கினவுதல் அகிததல் செயபவாகாதென்ற கங்கம்பிறதிருக்கையாளே 'கத்ப கங்ககப்பனுடைய கங்ககப்ப குணமபடி அதிக தீர்ப்பாதம் பண்ணக்கடலோ மயலோம்' என்ற அச்சாவதாரத்திலே ககப்பொழிதார் கிபவாசதாரத்திற் அப்படியொரு தீர்ப்பாதமகங்ககப்பவாதம் * எம்ன்புஞ்சய ஆக்குடிய க பீத்யா கங்காடம் பரிசுக்வஜே * என்றமபடி அகராந முதலானாக்கு வாவலவதா னம் பண்ணினபடியை அதுகாநிகமகவாதம் அது காலகிபாகருஷட மென பதிலே புத்தி செதுததாயக அககே போருகதூ

எட்டு ப்ரீனலகதி:—“ஆழ்வார்களெல்லாரும க்ருஷ்ணுவதாரமென்ற வாதே போ மணடியிருப்பார்கள். இதுக்கு நேதவென்? என்ற பட்டகாக்கேடக 'ஒருவனுக்கு துககம் கிளாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாய; அகிததானம் ஆநி விருக்கப்போகாதிறே. அப்படியே அகவாத அவதாரங்களைப் போகன்றக்கே ஸமகாலமாணகயாளே ஒரு செவவாயக்கிழமை முறபடப பெற்றலோம்; பாகி யேன்! பங்கிலேபட்டுத் தெறிப்பதே! எனதுயிழனானே வரிசெறித்தலேபா திருக்கும்' என்றருவிச்செயதா”

பிறந்தவாறு இவ்வாறு ந்தவாறும் பெரிவாரதம் எனச் செய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியுட்டுச் செய்துபொருளாகக் கரும ?
திறந்தவாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே?

பிறந்தவாறு } மனநிலைபெயர்வே
தாதுபலத்த சிறத்த
படியும்
வளர்ந்த
ஆறும் } தன்னை மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்
பெரிய பார
தம் } மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்
செய்தவாறு } தன்னை மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்
இவர்க்கு
புக்கெனந் தாதுபலத்த
திறங்கள் கா } வெற்றியுடையவர்க்கு
பட்டியுட்டு } தாது வளர்ந்தபடியும்
செய்தவாறுபாண } தாது வளர்ந்தபடியும்
மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்

திறந்தவாறு } மனநிலைபெயர்வே
தாதுபலத்த சிறத்த
படியும்
வளர்ந்தவாறு } தன்னை மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்
பெரிய பார
தம் } மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்
செய்தவாறு } தன்னை மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்
இவர்க்கு
புக்கெனந் தாதுபலத்த
திறங்கள் கா } வெற்றியுடையவர்க்கு
பட்டியுட்டு } தாது வளர்ந்தபடியும்
செய்தவாறுபாண } தாது வளர்ந்தபடியும்
மனநிலைபெயர்வே
தாது வளர்ந்தபடியும்

*** [பிறந்தவாறு.] உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே? திறந்தவாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே? திறந்தவாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே?

பிறந்தவாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே? திறந்தவாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே?

இவ்வாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே? திறந்தவாறுபுக்கென நாவிய தின்றுதிக் தருக்கியுங்கின்று இச் சிறத்தவாங்கடரோ! உன்னைப்பென்றுகொல்செய்துவதுவே?

முன்னடிதலில் அதுவந்திக்கப்பட்டதென்றும் தம்முடைய ஆத்மாவை மர்மத்தினே புக்குவிடாதேவின் த நினைவாக்வி முடிக்கிறபடியையப் பேசி, 'பிரானே ! உருகாதே தனையாதே தரித்துவின் த உன்னைப்பேசி மகிழும்புகை சொல்லா பெனஞ்சூர் பின்னடிதலில், (ஈ)

வதுவைவாசத்தையுனே துபாய்த்ததும் மாயவாவினைவாய்ப்பினத்த மதுவைவாசஞ்ஞாலாசு குரவையினைத்தீருமுகும் * [தும் அதுவதிதுவுதுவென்னலவனவல்லவன்னையுன்செய்கைதவிக்கு முதுவைவமுதல்வா ! உன்னை பென் துதலைப்பெய்வனே ? உ. [ம்

வதுவை வாச } விவாநாப்தந்தவத்தினே த்தையுன் }	குரவைய மனை } தாலக்கிட பண்ணி ஒரு த்த குமுகும் }
உருகாதே } விருஷபக்கரை மெல்லிய தும் } தது மொன்றதும் }	அது திது உது } ஒருபடியும் விசேஷித்த என்னம் ஆ } சொல்ல முடிய வன அல்ல }
மாயம் } கபடமரகக் குதிரையுநம் மாவனை }	மாவயம் } உலகம்பெய்க்கலாம் முது முநிலா } முன்காரணமுதலே !
வாய மனைத்த } வாயகேண்டு ஒழித்ததும் தும் }	உன் செய்கை } உனது சொஷதக்கன் உன்னை கைவிட } உன்னை நினைவுக்கு கும் }
மதுவை வாச } மதுவைப் பெருக்குகின்ற குமுகு } உத்தமையுடைய தீமட பபென்கனோடு }	உன்னை என்று } உன்னை எக்தைக்கு நனைப்பெய்வன் }

*** [வதுவைவாசத்தையுன்.] எப்போதென்பிராடடியை முன்னே திறத்தி, ஒருவர்களுமடக்காத எழு நிறபங்கைக்காடடி ' இவற்றை வசியடக்குமவர்க்கு இவனைகொடுக்கிடும ' என்று ஒரு வார்த்தை வினைத்தவாதே தனனைப் பேணு தே சென்று அந்தக் காரணகன்னியே பாயத்தபடி என !, உறுகொண்ட கம் ஸனுலேவப்பட்டுக், குதிரையடி யு கொண்டு வளிய வகை கேடுபென்னுமனா துடைப வரவையப்பினத்து முடித்தபடி என் ! * அங்கனமங்கனாமத்தனே மாதலோ மாதலம் மாதவஞ்சாந்தரோணங்கனா * எனவொபடியே ஒங்கொரு கோபியின பச்சத்திதும் ஒவ்வொரு கண்ணனுக் வடிக்கெடுத்து கன்னுதரகத் தீமட பண்ணி ஸைவிய்யம் காட்டின அயரு என !; இன்ன சரித்திரம், இன்ன சரித்திரம் என்று என் எடுத்தெடுத்துச் சொல்ல வேணுமோ ! உன் துடைப செய்கை எது வாகுனென்ன ! ' தி செய்க செய்க ' என்னுமனலே போதுபானது, அவை பெய்காம என்னை மிகவும் நினைவாக் கா சினறன் ; பிரானபத்தினே அழுகின் னுக் ததை உண்டாக்கிஞப்போனே எனனைத் தரிப்பித்த உன்னைவதுபய்க்க வன்னேனும் படி பண்ணியருளவேணு மென்கஞ்சூர்,

* திருவார்த்தை நான்காம் மங்கற்புத்தமிழ்க்குறியும் * என்ற ஈழந்தா
பாது * திருவார்த்தை இதம் முன்னுமடிக்குச் சேர அதனைதேயும். (உ)

பெய்யும் பூங்குழல் பெய்யுநிலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் * பேர்த்
செய்யபாதமொன்றால்செய்த நினைதிதச்சேவகமும் * [நோக்காடிதச்
தெய்யுண்டவார்த்தையுள்ளனகொல்கொன்னதீயுன் தாமரைக்கண்ணன்
கையுண்டதீயும்கூத்து என்னொருவையுருக்குந்தளே. ௩. [தீர்மல்சு]

பெய்யும் பூ குழல் பெய் முலை உண்ட	கவகெய்யட்ட பூக்கொய் டைய கடந்தியுண்ட காண பூதனியின் முலை காணி கவகத்துண்ட	அன்றி, கோல் கொண்ட	தாயகவன் கையின் கொண்ட பெருத்த கொண்ட.
பிள்ளை தேற்ற மும்	இராமத்தெனியும்,	௪	கண்ணாயும் கிழிக்கப் புத்தா
தீர் ஈழ பேர் த்திற	(அனாசா பேசுகொண்ட ட) ஒருசுடம் பேசுத முத்திர போம்படி.	உன் தாயக கொண்ட தீர் மல்சு	உனது தாயகப்போன்ற திருக்கண்ணன் தீர் கிழி யும்படி.
செய்ய பாதம் ஒன்றால் செய்த	கிவந்த திருவடியொன்று கே செய்தருகின	வையவே கிழியும்	அருளி கருகித்தரும் கிழி யும்
கிள் கிற சேவகமும்	உன்னுடைய தீயகீச மும்.	வந்த	இப்போதும் என்னொரு வேவந்த தோன்றி
பெய் உன் வார்த்தை யுள்	பெய்ய உண்ட கிழியும் பாந்தவத்திறகு வந்த கவகவே	என் பேருகை உருக்குகன்	எனது உன்வந்த உருக்குகன்

*** [பெய்யும் பூங்குழல்] தாயென்று கிவந்த முலையுண்டு முடிவட்டு மென்
கிற ஈழந்தா தோ டையசேகரப்பிராட்டிபேரே நிறையே மகாவித்தவொன்று
முலை கொடுக்க கண்ணினினை வந்த பூதனியை முடித்தபடிதும். அனாசா. பேசுக்
கொண்ட கவகத்தை முலையுண்டகக்கு அழகுற பாவனையானே தான்கொ திருவடி
கணக்கொண்டு பொடிபடுத்தினபடியும், இந்த பெய்ய பெண்ணம் பாதி குடித்
தது? என்று பார்த்தாவம் செய்தகொண்டே தாயகவன் கையினே கோலிக்
கொண்ட அது தனதேந்தான கிறப்பேரிறதென்ற கண்ணிர் பெருக குறிக்கி
கின்றபடியும் அத்தோ! எனது பேருகை உருக்குகின்றனவே பெய்கிறா.

பிள்ளைத் தேற்றம் = பசுக்குழத்தைபாதிருக்கச்செய்தேயும் தாய்முலை பென்
தும் வேற்று முலை பெணதும் அறியச் தெனியு. சிறுச் சேவகம் = இளம்பிராயத்
திலே காட்டின கிக்காமம். (௩)

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபேய்ப்புரம்புக்கவாதும* கலத்தகாரரை
உள்ளம்பேதம்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாபுங்களும் *
வென்னதீர்ச்சடைபா ணும் திண்ணியடவேறலாமைவிளங்கதின்ற
உள்ளமுன்னுடத்து என் ணுயிரையுருக்கியுன் ணாமே. ௪. [தீர்மல்]

கண்ண வேட தலை கொ ண்டுபோய்	வேதபாண்ம புத்தருபவே உத்தமன் பரிசுரணி த்த	வெண்ணகி காடகாணும் விண்ணிட வேறு அரை மை விசை விந்தம்	கண்ண பாவாணத்தலை காடகிலை தாக்கிபுள் வெணும் உன்பகை கேதுபாடிநி ஒற்று மை பெத்த விசை விந்தம் (குபே இயை)
புரம் புக்க ஆதம்	தரிபுத்தினை பாவேசித்த படியும்,		
அரைநீர் கை த்த	அரையோடேபெரித்த		
உண்ணம் பேத ம் செய்திட்டு	மாயேதுபாடகடபுள் பாக்கி	உண்ணம் உன் குடைத்து	என்னென்றாகுஞ்ஞானே அவகாந்தித்த
உரிச் உண்ட உபாபந்த னம்	அவர்களுடைய உரிமை கவந்த விசுவனம்.	என் உரிமை உருக்கி உண்டும்	என் ஆதமாவை தீராக ஒருக்கிபுள்சென்றா.

*** [கண்ணவேடத்தை.] பெணத்தாவாதா கைதையபேசி இப்படியும் ஒரு கண்ணவேடம் கொணவதண்டோ வென்ற உருகுதிருர் அக்கதை வரையாது—“இவ் அரைநீர் கைவெருமாலை கோக்கித் தலம்புரித்தார்” என்ற அப்போது விவன் பாத்பலகமாடி உவந்த ‘உங்களுக்கு என்ன வேணும்?’ என்று கேட்டு, அவர் களும் ‘ஒருவாரமும் வெண்ணமுடியாத மூன்று பட்டணங்கள் எங்களுக்கு வேணும்’ என்ற, அதற்குச் செவிரன் “அப்படியே புண்டாருக, அதைப் பட்டணங்கள் மூன்றாம் ஒன்றோடொன்று கூடாமல் திரிபக்கடவன்; மூன்றாம் ஒரிடத்தினே கூடுகிறபோது உங்களுக்கு மறந்தான ஆபத்த விளையும், பேணிச் சொன்னுங்கோ” என்று சொல்லி மறைந்த போயினன். வின்பு இருப்புச் கோட்டையையும் வெண்ணிக் கோட்டையையும் பொறகோட்டையையும் புரிந்தமூன்று பட்டணங்கள் உண்டாயின. அரைநீர் அவற்றினே விருத்தகொண்டு தேவர் களையும், அவர்களை கோக்கி வேன்விபுரிசென்ற அத்தனார்களையும் பவவாது கவிதை கொன்றிருத்தனர். பாகம் முதலியவை கடைபெருகையினுளே ஹலின்ன—கடைக் காமற்போகவே தேவர்களுக்கு வலிபொடுக்கிற்று; யிதையும் கஷ்டமாயிற்று. பிறகு பிரமன் முதலிபோர் அனைவரும் கூடி விவனருமிற்சென்று ‘பெருமானே! எங்களுக்கு ஹலிப்பாகம் இக்காமற் போயிற்று; பாகம் எடுத்துவிட ஆர்க்கினே அரைநீர் அதைப்பட்டணமாகனோடே சொந்தருத்த கவிமின்குர்கள்; இத் துன்பம் பொறுக்க முடியாதிருத்தனாம் அவர்களை உடனே கம்மதரிக்கவேணும்’ என வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதற்குச் செவிரன் “உச்சமரமாதிலும் சுட்டமரங்களை வெட்டுவாராருண்டோ? அவர்களை கம்மதரிக்க என்னுமாகாது” என்ற, பிறகு அனைவரும் திருப்பாற்கடமிற்சென்று பாயபுருஷனைத்தரிக்க, திரு மால் கருடன்யீது காட்சிதவறு, வசை செப்தி என்னென்ற விசாரிக்க, இவர் களும் செப்தியைப்பச்சொல்ல, “கீங்கென்காராருக்கடி அவர்களை கம்மதரிக்க வாகாதோ?” என்று திருமால் கேட்டு, “அந்த அரைநீர் தாங்கள் இவ் தருமனை களை பறுத்திப்பது, இவ் பாகங்கள் பண்ணுவதாய் இப்படிச் செ தர்மசாதனை யைப் காட்டுகிறார்களாகையால் அவர்களை எங்கனாம் வெண்ப்போகாது” என்று தேவர்கள் சொன்ன, அதற்குத் திருமால் “ஆகும் அவர்களை என் விவரிக்க

கிறேன், நீங்கள் உத்தம் இருப்பிற் சென்ற சேருங்கள்” என்ற விடை கொடுத்ததுபலிப்பிட்டு ஒரு பொருத்தக்கிழவனாக வேஷமூண்டு புறப்படட்டு ஒர் ஏட்டுச்சுவடிவையும் இடுக்கிக்கொண்டு பசித்திரமும் அணிதேகொண்டு அவ் வசார்கள் பட்டணங்களிலே சென்ற பரமதாயிகளென்ற அநீசுவரும் ஒரு தம்படிபாக உடையவந்தான். அப்போது அவர்கள் ஒரு வாகம் பண்ணத் தொடங்கினார்கள். காஷ்டம், துஷித்ருதவிபன சேமித்து வைத்திருந்தார்கள். கள்ள வேடத்திருமால் அங்கே சென்ற ‘இந்த ஸித்தங்கள் எதற்கு?’ என்று, நேராமம் பண்ணுவதற்கென்ற அவர்கள் சொன்ன; ‘ஐயோ! காஷ்டம் தின் னப பிறப்பிதற்குக் காட்டில் பூதநிவசிற பகவாய்ப்பிறப்பது கனமே’ என்று. பிறகு இந்த துஷித்ருதவிபன சேமித்து? என்று கேட்ட, ‘தேவர்களுக்கும் கொடுக்க’ என்ற அவர்கள் சொன்ன, அதற்குக் கள்ள வேடத்திருமால் “அபதருக்குப் போகிற வொருத்தன் கட்டிப்போகிற சோற்றை வேருதந்தன் கைகளே விட்டுவைத்தத் தான் போன அபதருண்டசோறு இவனுக்கு வரது உதவினா வன்றோ தேவர்களுக்குக் கொடுக்கத் துஷித்ருதவிபன உங்களுக்கு உதவும்” என் னான். பிறகு இந்த துஷித்ருதவிபன கேட்ட, ‘வகைய பெடுத்த நேராமம் பண்ணவென்ற அவர்கள் சொன்ன, “துஷித்ருதவிபன பரம தாயிக ளுக்கொன்னவாய்போது” என்று. இப்படியே பகைய க்ருதிரமோத்திக ளாலே அவர்களைப் பாயிப்பிக, அவர்களும் அவன் வர்த்தமாய்க்கே மிகவும் கிச் வானங்கொண்டு வாகம் பண்ணுவதற்கு விட்டு தர்ந்ததையும் குறித்து குறிப்பி யும் துஷித்ருதவிபன தொடங்கினான். அவ்வளவில் அவன் (கள்ளவேடத்திருமால்) குறிப்புகளே சென்ற ‘அவர்கள் உன்னை துஷித்ருதவிபன காண்’ என்று, அதற்குக்கேட்டு அவன் திரிவித்த அவர்களை காணாதிக்க எண்ணங்கொண் டான். பூரிவைத் நேரமையும் சந்திரனாரிப்பர்கிறத் தேர்ச்சக்கரங்களுக்கும் ளாங்கு வேதங்களை ளாங்கு குறிப்புகளையும் பிரபந்த சாதிவாகமும் மகா மேருவை விவகாரமும் ஆதிசேஷனை கித் காணியாகவும்கொண்டு போர் உடத்தி னான். (இவ்வாறான ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தின் மூன்றாவது அமசத்திலுள்ளது.)

ஸ்ரீராமாயணத்தில் (அயோத்யா காண்டத்தில்) சித்தகூட பரிசுரத்தில் பரதாழ வானுக்குப் பரிசுத காந்திகவாதம் பண்ணின ஸ்பாஸிவை கோகலி ஸ்ரீராமன் “யதா ஹி கோரண த நதா ஹி புத்த” என்று, அகாஷ்டகொண்டு இங்கு ஆழவார் உள்ளவேட மெனக்குர சாபெருமான புத்தமுரிவேஷங்கொண்டு அவ் வர்களின் பட்டணங்களிலே புகுதபடியை “புறம்புக்கவாரும்” என்று. ஆனாரபாக்குதிகளான அவர்களுக்கு அவ்வழிகமதந்த உபகவளித்து வைதிக சாத்திரமையபோகவி அவ்வழியானே அவர்களைக் கொண்டுழித்தபடியை “கலந்தகண்ண” இத்தாதிவாளே சொன்னாருக.

* விஷ்ணுநாதம் பகவதே பவஸ்யமித தேஜஸ: * என்ற பரமான் பர வித்தியின்படி எம்பெருமான் சிவனுக்கு அந்தராத்வாக இருந்து திரிபுரம் தாராத் த கிறவேற்றிப்பதுபற்றி * வெள்ளக்கீச்சவையாறும் விண்ணிட வேற

காணம் விளக்க சின்றதும் * என்ருர். இவ்வாழ்வார் தாமே முத்தந்திருவாய் மொழியில் * புரமொரு முன்றெரித்த உன் த நரிபுரணம்நாரத்தைத் திருமாலின் காரிபமாகவே அருளிச்செய்தகாமபுகழ்காண்க. (ச)

உண்ணவாணவர்கோணுக்கு ஆயரொருப்படுத்தவடி சிலுண்டதும் * வண்ணமால்வரைபெயெடுத்து மணமுதாத்ததும் * [கன் மண்ணைமுன்பண்டத்துண்டுமிழ்த்து கடந்திடத்துவணத்தயாவன் என்னுந்தோறுமெனனெஞ்சு எரிவாய்மெழுவின்குமதின்றே இ.

காணவர்கோ ணுக்கு உண்ண	தேவேந்திரனுடைய ஆர தனைக்க	உண்டு உமிழ் த்த உடத்த நிடத்த மணத்த மாவிகள்	(மணம் விசேஷங்களிலே) உண்டது உமிழ்த்தது அனத்தது நிடத்தது மணத்தது ஆக இப்படி யான மாவங்களையெறி விவற்றது
ஆயர் ஒருப படுத்த	இடைவர்கன் அகவாணகு செய்த	எண்ணார்தோ	செறித்திற போதெல்லாம் அம்
அழகில் உண் டதும்	பரவாதக்கலை வெல்லாம் தாமே அமுதசெய்ததும்	என் கெஞ்சு	என்மணமாகது
வண்ணம் மால் வரையை எடு த்த மணமு தாத்ததும்	தழுவிய பெருமணிகையின் குடைவாக வெடுத்த மணமுதாத்த தந்த தம்	கீன்று	எப்போதும்
மண்ணை முன் படைத்தது	பூமியை ஆதிகாலத்திறே வருஷத்த	எரி வாய் மெ	கெருப்பருவிதோகன் மெழு முரு துகும் } கைமொத்திரா சின்றது.

* * * [உண்ணவாணவன்] திருவாயப்பாடியின் இடைவர்கன் வழக்கப்படி தேவேந்திர ஸமாராதினைக்கெனது * அட்டுக்குவி சேர்த்தப்பருப்பதமும் நயிர் வாயியும் வெப்பவாறமாகச் சேமித்துவைக்க “அமுத கோவர்த்தகோணரி” என்ற சொல்லி அவற்றையடக்கதும் அமுத செய்ததும், உடனே பசிக்கோயத் தாமே இத்தின் விடாயவழிபெய்க்கை, கோவர்த்தணபயிசையக் குடைவாக வெடுத்த ஒருவாயேன் ஒருமணமுத்தனி விழாதபடி காத்ததும், உலகவகளைப் படைப்பது, பிரவாகாலத்திறே உண்பது, பிரவயம் கீங்கினவாரே உமிழ்வது மாவலியின் கொழுப்படைக்கி அனப்பது, வாரதாவதாமெடுத்து இடத்த மணப பது ஆகிய இவைபுகு ஒவ்வொன்றும் செறிக்கும் போதெல்லாம் என்மணம் கெருப்பினேபுகை மெழுருபோனே முடியாதே சின்ற உருகா சின்றதே! என்கிறார். - - (ரு)

நின்றவாறுமிருந்தவாறும் விடந்தவாறும்தனைப்பரியன் * ஒன்றலாவுருவாய் அருவாயநின்மாவக்கன். * [வேற்கு நின்றதுநின்றது தனைகின்றேன் உன்னை வெய்வீனம தனைகிற்பன்?] பாவி ஒன்றுதன்குறையாய் உலகமுண்டவெண்கடரே. க.

சிந்த குறும் } ஆகக் குறிப்பிடுவதற்கு
 இருந்த குறும் } ம் விற்றிருக்கிற படி
 கிடந்த குறும் } றும் சம்பந்திடுகிற
 படிக்கும்
 சிந்தப்பு அரி } செஞ்சாறும் சிந்தக்கரு
 யன் } டுதலையாயிருக்கிற
 தன் ;
 ஒன்று தன் } (இந்தனை) படிப்பான்
 உரு ஆய் }
 அரு ஆய் (எனக்கு அதுபயிதகைக்கு)
 உருத்தெரியாத
 சிந்த மாயம் } உனது அற்புதச் செயல்
 கள் } சிந்த

சிந்து சிந்து } சிந்த-சிந்தா-சிந்தை-
 சிந்தைகள் } பார்க்கின்றோம் ;
 ஒன் உன் } உனக்கென அழுது
 உன் உன் } ம் துணிபுகளோ ;
 உன்னை என் } உன்னை எப்படி சிந்தை
 கம் சிந்த } கட்டுகின்றோம் ;
 தன் }
 பாவிப்பதற்கு } தரித்த சிந்து சிந்தை
 ஒன்று கெட்டு } சிந்தை பாவத்தைப்
 உன்னை } பண்ணுகின்றோம்கு ஒரு
 கையாக அருளிச்செய்ய
 வேண்டும்.

* * * [சிந்தனாவும்.] சிந்தனா யிருந்ததும் கிடந்ததும் இன்ன இன்னகிடக்கையி
 னெயென்ற வகுத்தக்கருவியானே ஆசாரியர்கள் பகையையும் எடுபட்டு சித்
 திப்பர்கள். சிந்தனாவும் = என்வந்தவந்ததிலே கையும் சிந்துமாய் சிந்தனாறு,
 வானிவதம் பண்ணிக் கையும் சிந்துமாய் சிந்தபடியாதல். இத்தகையதும் = திருச்
 சிந்தைகடம் முதலான கிடக்கையின் பர்வசாறுகளின் விற்றிருந்தவாறு. கிடந்த
 வாவும் = கிடக்கையினே கிடந்த கை. ஆக ஒன்றுபடியும்கூட எமாவதாத்
 திலே அதுபயித்தபடி. இனி, கருத்துவந்தாதிலே அதுபயித்தபடியாகவு
 மாய்; — கோவந்தன யென்றுக் கொற்றக்குகையை பெடுத்த எத்திசின்ற
 கினை; எகைக்கைக்கு முன்பாகப் பெண்ணோடே கழகயிருத்தகிருப்பு; நொ
 குத்தர் மடியினே சாயத்தபடி. அன்றக்கே, * சிந்தையோர் வெற்பகத்திருப்ப
 விஷ் கிடப்பதும் நெயெரு சிந்தைகடதுள் * என்ற திருமுழிகையினால் பாடி
 எத்தின்படியே திருமுழியினே சிந்தபடியும், பாயபதத்திலே இருந்தபடியும், திருப்
 பாற்கடலினே சாயவந்ததானபடியும் கொள்வர். அன்றக்கே * சிந்தநெக்
 கையுடைய திருத்தநெக்கை பாடகத்து, அன்றவெகையெக்கிடத்தது * என்விற
 படியே கச்சிப்பதிலே வாகத்தின் விவது, பாடகத்தின் இருத்த வெகையின்
 கிடக்கையடியுமாய். * புன்சுருகிக்கிடத்த வாகுணமக்கை விருத்த கையுத்ததன்
 சிந்து * எனறபடியேயாகவுடைய அன்றக்கே, * சிந்து யிருத்தக் கிடத்தும். ...
 ...என்னெருக அகையன் * என்று இவ்வாய்வாய் தாமே பெரிய திருவந்
 தாதிலே அருளிச்செய்தபடியே இவ்வாய்வாய் இவருகைய திருவுன்னத்தி
 னேயாகவுமாய்.

ஆழ்வாய் என்விற அகையன் இப்பாசுத்தகைப் பாடுகையின் “இவைபெண்ணம்
 தொட்டினினை” என்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாராய். தொட்டிற் பழு
 கையப் பிடித்துக்கொண்டு நிறுமபடியும், தரித்த சிந்தமாய்மையே விழுந்திருத்
 தும்படியும், அதுதானே பொருத்தமாய்மையே சாய்த்த கிடக்கும்படியும்.

கிளைப்பு அரிவன = இவை என்னைத்தான் செய்த போகா சொப்பேயும் இன்று கிளைப்பார்க்கு கிளைக்கக் குறையினையே; ஆளுதல் தமக்கு கிளைக்கப் போகாமல் உறுவின்ருர். * செஞ்சாள் கிளைப்பரிதாம். *

கிளைக்க முடியாமையென்ன? எங்கென்னும் கிளைக்கவில்லையா? அப்படி நீரும் கிளைக்காதுதே? என்று சொல் சொல்லுகக்கொண்டு, மேலே உறுவின்ருர். பிரானே! ஒன்று இரண்டா! பன்னாபிரம்படியாகவன்றோ உன்னுடையவை எனக்கு அதுபயிக்கக்கூட உருத்தெரிபாமலிருக்கிற உன்னுடைய ஆச்சரிய சேஷ டிதக்காணவறவை எப்படியாவது கிளைக்கவே என் பார்க்கவேண்டுமேன்; அந்தோ! எப்படி கிளைக்கவக்கேளுவேன்? கெஞ்சு சிதிகமாதாம கிருத்தாவன்றோ கிளைக்க முடியும். கீழே உபாபம் சொல்லியருளவேணு மென்றிருர். (க)

ஒண்டடரோடு குருமாய்தின்றுவரதும் உன்மையோடும்மையாய்வுத்து *
கண்டொளவையை தீகரத்தென்றிசைச்செய்தின்று * [என்
என்கொன்சித்தையுன்றையின்றேன் என்கரிபயானிக்கமே!] என்
தின்கொள்ளவொருதான் அருளாயுந்திருவுருவே. எ [கண்டக்குத்

உன்மையோடு } மெய்யாய்த் தேற்றுகை
நி ஆன்மை } மெய்யாய்த் தேற்ற
குய வந்த } கை ஆற்ற இரண்டிபடி
போதெய்கடி

ஒன் கடரோடு } ஒன் கடராயும் இருதா
இருளும் } யம் கீற்றியாகும
ஆய கின்ற }
ஆயம் }

என் கன் கொ } என்னை உன்னைவறபலி
எவகை } வரதபடி

காந்த உன்மையாதெ கின்ற

கீ என்னை செய் கீ என்னைப் படுத்தென
கின்றன , பார்த்தும் ஆற்றி
வந்தென

என் கொன் } என்னை மேலாய்மென்ற
கெதையுன் } அந் தீயவசகொண்ட
கெதையோடு

காந்தென் } சிதிகமாதென்றேன் ;

என் கரிப மா } என்னை கிரிபடுத்தினை
னிக்கமே } கீழ்மையிருக்கமே !

உன் திரு } உனது தீய்ப்புருபத்தை
உரு }

என் கண்ட } என்னைகொண்ட தீய்
கு தின் } மையாகக்கொண்டபடி
கொள்ள }

ஒரு கன் } ஒருகொள்திறம் இருபடி
அருளாய } செயற்கொள்கை

* * * [ஒண்டடரோடு.] ஒன் கடராய் கிற்றம் இருதாய்கிற்றம் இன்னுக்கென்று சொல்லாமை பாரவே அவகியபத்தியேயும் கொள்ளலாம்; ஆச்சரிதாசரித கியபத்தியேயும் கொள்ளலாம். அவகியபத்தியே கொண்டால், உன்னதுபவத்தியே உன்மையோடு ஒண்டடராய் கிற்றம்; பார்த்தபவத்தின் வந்தாம் இன்மை யோடு இருதாய் கிற்றம் என்க. ஆச்சரிதாசரித கியபத்தியே கொண்டால், ஆச்சரிதர்களுக்குத் தன்படியினிற் ஒன்றம் குறையாதபடி காட்டிக்கொடுத்து — ஒண்டடராய் உன்மையாயும் கிற்றம்; அசாச்சரிதர்களுக்குத் தன்படியினிகொள்ள தம் தெரிவாதபடியினிற் அந்தாமே அவர்களுக்கு இவ்வென்பதும்படி இருதாய் பண்ணி கிற்றம் என்க.

பிரானே என்னவாகித் தீ ஒன்சுடாகவோ இருளாகவோ ஏதேனா மொரு படி தின்னமாக இருந்துவிட்டாம் குறைவினும் கண்ணுக்கு விடியமாகாதபடி யிருக்கையானே இருளாய், மறக்கவொன்றாதபடி கெளுசினே விசதமாக நிற்றையானே சுடராய் இப்படி இருபடியுமாக சிந்த உன்னைத் தெய்வமற்றவை என்ன நினைக்கிற கெஞ்சோடே என் தென்குளையினதேன்; உன்வடிவழகை எனக்கு புதிக்கத்தக்கதுவினதீ என்நிடமாகக் காண்காம்படி என்நுடைய கண்ணுக்கு உன்னுடைய திருநுதலை ஒருகாணாவினும் அருளேனுமென்றாரவிர்த. (எ)

திருவுருவுவிடத்தவாறும் கொப்பூழ்செய்ததாமரைமேல்* திசைமுகன் கருவுன்வீற்றிருந்து படைத்திட்டகருமங்கனும்*

பொருவிலுன்தனிதாயகமவை கேட்குத்தோறுபென்னெஞ்சம் தின் அருவ்சோரும்கண்ணீர்என்செய்கேனடிபேனே? அ. [துதெக்கு*

திரு உருவு கிடத்த கூறும்	அழகிய திருமேனிகள்கள் வளர்த்தருளின படியும்	உன் தனி வாய் கம் அகல	உன்னுடைய பாதம் பர காசகமான அகத்தை
கொப்பூழ்செய்த தாமரை மேல்	திருவாகக் கமலத்தினே	கேட்கும் தோ றும்	(தோதத்திகம் சொல்லி) கேட்கிறபோதெல்லாம்
திசைமுகன் கரு உன்	என்முன்கூறிக் கருவுள் குளனே	என் கெஞ்சம்	என் கெஞ்சானது
வீற்றிருந்து	அந்தராத்மாவாக வழுத் தருளியிருக்க	கின்ற கேட்கு	கேட்குகூங்குத்தெழும்பு கின்ற
படைத்திட்ட கருமங் கனும்	எருத்தத்த விபாலாகக் கருமாறே	என் தீர் அருவி சோரும்	என்னதீ அருவியாய் பெருகவிந்தது;
பொரு இன்	எதிரிலுள்ள	அடியென் என் செய்கேன்	தரித்திருக்க மாட்டாத அடியென்னவன் பன் னுயென்?

* * * [திருவுருவு.] காரணமான மகர்ணவனுத்தினே அழகிய திருமேனிபோலே உன்வளர்த்தருளினது கருத்திக்காக. திறகு அந்தத் திருமேனியின் திருவாகக் கமலத்தினுண்டானவீரனமுக்கூற அகித்தத்து கின்ற எதலாகமாக கமலக்குத் தடியும் செய்தபடி. இப்படியுடைய விசதமானருள சேத்தத்தகனாகக் கேட்கும் தோறும் என்னெஞ்சம் கெழித்த கின்ற உன்னை அருவ்போலே சோரகின் றது; இதனால் ஒன்றாம் ஒழுங்குபட நினைக்கமுடிந்தெனையே எனஞராய்ந்தது.

அடியைமுன்னறையிரத்தவாறும் அங்கேதீன்றாழ்கடலும் மண்ணும் முடிய * ஈடியால் முடிந் துக்கொண்ட முத்தியமும் * [விண்ணும் தோடியுமறவையகேட்குத்தோறு என்னெஞ்சம் தின்தனக்கேகரைந் கொடியவக்கிணையென் உண்ணையென்றுகொல்கடுவதீ? [துரும்

மூன்று அக வை இரத்த சூறும்	{ (மாவயிட்டுத்தே) மூவடி கிணத்தை வாசித்தடி பும்
அக்கு கின்றே	{ வாசித்த அய்கிடத்திடு கின்ற கொண்டே
ஆறு படலம் மண்ணும் விண்ணும் மூடிய	{ ஆழ்த்தடிக்கணியும் மண் விண்ணாகக் கணியெல்லாம்
ஈர் அடியால்	இரண்டடியாலே
முகத்தக கொண்ட முகப்பமும் அவை	{ ஆதாயித்தகக்கொண்ட தனி விர்முகப்பெய்த தைக்குறித்த

கொடியால்	{ (குரளிகன்) கொன்றுகிற ஆறு கோட் சூழ்நேறும்	{ கொன்றுகிற படியைக் கோடும் போதெல்லாம்
சன் கொஞ்சம்	சனத கொஞ்ச	
கின் தனக்கே	உய்திறத்திலேயே	
கரைத்த உரும்	கிதிலமாகியின்றது;	
கொடல் வல்	{ மிகுக்கொடிய பாபத்தைப் வினையென்	{ மிகுக்கொடிய பாபத்தைப் வினையென்
உண்ண உறு	{ உன்றோடு உடப்பெறு வத என்ரு	{ உன்றோடு உடப்பெறு வத என்ருதக்கோ }
கொல்		

*** [அடிவை மூன்றை.] மாவயி பக்கலிதே மாறுருவாய்ச்சென்று மூவடியினம்
இரத்தபடியும், அகலிவிசுலின்றே இரண்டடியாலே முடிவாகையும் அகப்படுத்திக்
கொண்டு நீ கிணத்தகாரியத்தை முடித்தகக்கொண்ட அதிசயமும் ஆகிய கிவற்
தைச் சொல்லக் கோட்டுத்தோறும் சன்னைய கொஞ்ச கரைத்த உருகின்றதே;
உண்ணபறுணித்திரை இம்மனே கிதிலாகுமபடி மறுபாபத்தைப் பண்ணின
என் தரித்து கின்று உண்ணபறுபகிப்பது என்னைத்தோ?

கொடிதல்—சொல்லுதல்.

(க)

கடத்தீரைக்கடைத்தவாறும் அமுதத்தேவருன்ன * அகரணை
வீடும்வண்ணங்களை செத்துபோனவித்தகமும் *
ஊடுபுக்கெனதாலியை உருக்கியுண்டிடுகின்ற * தின் தன்னை
தாடும்வண்ணம்சொல்லாய் தக்கதாகவினயனே !

க0.

சஞ்ச காகம் அணையானே	{ சேஷையானே !
உடி நீரை கடைத்த சூறும்	{ தேவாநீர்க்கோடு உடித் திருப்பாற கடைக்க கடைத்தபடியும்
அமுதத்தேவர் உண்ண	{ அமுதத்தேவத் தேவர்கள் புதிக்க
அகரணை வி டும் வண் ணங்களை செய்து போன வித்தகமும்	{ அகரணை அந்த அமுதத் தை வீடும்படியாக எந்த சேஷபரிசுறாம் பண்ணிப்போன விண் மயகியாகாரமும்

ஊடு புக்கு	உண்ண புகுத்த
சனத ஆகி வல்	{ சன் ஆத்மாவை
உருக்கி உண்	{ தீப்பண்டமாக உருக்கிக் குகின்ற
கின் தன்னை	உண்ண
வாடும் வண்ண ணம் செரு காய்	{ நித்யாபவம் பண்ணும் வழியை அருளிக் செ ப்பனேனும்.

*** [கருணை.] அமரர்களுக்கு அமுதத்தொடுக்கக் கடங்கடைத்த செம்பி
லிசை எனது கொஞ்ச உருகாசின்றது; உன்னை நினைந்து அதுபயிக்குமபடி வரு
விச்செய்யவேண்டுமென்கிறேன். அமரர்களோடே கூடி விந்து கடங்கடைத்
தருவினபடியும், அதின் பலஞ் செய்குதற்குத் தேவர்கள் புலிக்க, அமரர்கள்
அதிலே ஆசையதம்படியாக ஒருவருகை [அதாவது, மோதிரிக்குப்பந்தை]க்
கொண்டு போத்தபடியும் உன்னேயுக்கு என்ருத்தாவகையுருக்கி முடிக்கின்றன;
நிருவணத்தாழ்வான் உன்னே நினைப்பதும் பண்ணுமாபோலே காண்கிறித்து
விந்து உன்னைப்பூர்வமாக அதுபயிக்கும் கிரகுகொண்டேனுமென்றாவிர்தது.

நாகணியிசை நம்பிரான் சரணசரணம்மக்கென்று நாதொடும்
ஏகசித்தையனுய்க் குருகர்ச்சடகோபன்மாதம் *

ஆகநூற்றவந்தாதி ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத் துய்வல்லாத் *
மாகவையுருந்தத்து மகிழ்வெய்துவர்வைகலாமே கக.

சரணியிசை	சேஷசாரியை எம்பெரு	தந்த	அருளிச்செய்த
யம் பிரான்	யதுடைய நிருவடி	அந்தாதி	அந்தாதித் தொடையான
சரணம	களை மெக்குத்தொ	ஆவிரத்தம்	ஆவிரத்தினுய்கே
க்கு சான்	மென்று	நிலையும் ஓர்	நித் நிருவாய்பொழியை
என்று		பத்தம் வம்	ஓர் வய்வர்கள்
என்றொடும்	உநியான அப்பவணய	வார்	
ஏக சித்தை	நிறையுடையவாய்க்	யாகம் வையு	பாபகாசமான ஸ்ரீவை
யன் ஆய்	கொண்டு	த்தத்த	குண்டத்திலே
குருகர் சட	ஆழ்வார்	வையுமே	ஆழ்வாய்க்காநிலையும்
கோபன்		மகிழ்வு எய்த	ஆனந்தினையிருப்பர்கள்.
மாதம்		வார்	

ஆக நாகணியிசை நம்பிரான் சரணசரணம்மக்கென்று நாதொடும்

*** [கருணையிசை.] இத்திருவாய்மொழி கற்கைக்குப் பனஞகப் பாம்பததி
நிம் ப்ரத்தமார்த்த ப்ரபந்தியை அருளிச்செய்கிறார். சரணம் புருத்தவர்களை எம்
பெருமான் உபேகித்த வினைத்ததும் உபேகித்த கொட்டாதே விஷிகரிக்கப்
பண்ணியவையினன் நிருவணத்தாழ்வான்; அன்னவன்மீது வன்வன்க்கு அடி
பார்களுக்கு உபகாரகனாகிருக்கு மென்பெருமானுடைய நிருவடிக்கே மெக்குத்
தஞ்சமென்று இடைபடுத அப்பவணயம் கொண்டவரான ஆழ்வார் தாய்
கத்தை பெறுதற்காக அருளிச்செய்த ஆவிரத்தினும் இப்பத்தம் கற்றவர்கள்,
குணங்களை நினைத்துச் சிந்தனாகாமே நரித்து விந்து சித்பாறுபவம் பெதும் பாம்ப
பதத்திலே வாழப்பெறுவர்களைன்றாவிர்தது.

மறநாகம் என்னும் வடகொள் மாக மென்று கிகாரப்பட்டது. கம்—ஆகா
கம்; மறநாகம்—பாமகாசம்; இது பாம்பதத்திற்கு மதுபெயர். (கக.)

ஐந்தாம் பத்திரிகை பத்தாந்திருவாய்மொழி உதார முற்றிற்று.

ஆழ்வார் நிருவடிக்கே சரணம். வயிவின் நிருவடிக்கே சரணம்.

தமிழேபநிஷத் தாத்தபர்வ ரத்நாவளி.

பாதுர்ப்பவாநிஷுத்தை : கருணாநிஷத் பூதநாநாநாய :
 மோஹார்த்தம் மோத்தக்குத்தைய : கிரிவாஸுநாநிக்குதே : கந்தாபேதை :
 நேஜோந்வந்தாநிபாவத் ஜலந்திசயநத் பிகுனாநாயத் தீபத்யா :
 பீபூஷாந்வந்தாய : சிதிரபதி ஐரி : கர்யபந்துத் கீத்யதோசே.

எம்பெருமான் தன்னடிபாருடைய செஞ்சை உடைகுறிப்படுத்தியிருநெ
 ன்பதை இந்தத் திருவாய்மொழியினே ஆழ்வார் அருளிச்சொந்தாரென்கிறார்.

1. பாதுர்ப்பவாநிஷுத்தை. * பிறந்தவாதம் வளர்ந்தவாதம் * பிறந்து
 ழனிந்துவளர்ந்த பிரகாரங்களாகும்.

2. கிருணாகணநமஸத். * உதஸை வார்த்தையினேது பரப்பதம் * கிருஷ்
 பக்கட்டக்கலை பிரஸித்ததனாகும்.

3. பூதநாநாநாய. * பெய்யும் பூக்குழவித்யாநி. * பூதநாநாய முடித்
 தது, சகடு முறித்தது முதலானவற்றாகும்.

4. மோஹார்த்தம் மோத்தக்குத்தைய. * கண்ணேடத்தைக் கொண்டு
 போய் இத்தயாநி. * அனாமோஹார்த்தமாக புத்தனாய் அலநித்துப் பண்ணின
 க்ருத்திரிமகம்பாபாசங்களாகும்.

5. கிரிவாஸுநாநிக்குதே. * உண்ணவானவரித்யாநி. * கோவர்த்தன
 மலைக்கு இடைவரிட்ட பூவணையத் தானே கவிசரிக்கையாகும்.

6. கந்தாபேதை. * கின்றவாது மிருத்தவாதுமித்யாநி. *

7. நேஜோந்வந்தாநிபாவத். * ஒண்டாரோடிருளுமாயித்யாநி. * உட
 ராயுமிருளாயு மிருக்கையாகும்.

8. ஜலந்திசயநத். * திருவுருவு டெத்தவாதம் * அழகியவடிவோடே
 வகர்ணவந்தினே சபசித்தபடியாகும்.

9. தீபத்யா : பிகுனாநாய. * அடிமை முன்கறையித்தவாதம் * மூலடி
 கிணம்பாசித்தபடியாகும்.

10. பீபூஷாந்வந்தாய. * கடி கிணமித்யாநி.

இதற்கு அருகியுள்ள திருவாரூர் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் தலைவர்
கோவைத் துறையின் கீழ்நிலையின் அமைப்பைக் கவனித்து
தேவையான கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்ளும்படி அரசுக்கு
பரிந்துரை செய்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

ஐந்தாம்பத்திம் பத்துப்பதிகங்கவிஞானபயும் அர்த்தத்திற் றாங்கொழிப்பி
றது இத்தச்சொகம்.

(காருண்யபரிட்சம்) கைவரர் சந்திரத்தில் காருணிகத்தலம், (துரிதநாஸம்) *பொலிக பொலிக பொலிகயில், தங்கைய உலகனாரே ஐந்தில் துரிதந்தலம் பெண்ணம் போக்குமலன் என்றது. (நீயம் ப்மேய ததாஸம்) * மாதா சோதி யில், மடமெடுக்கத்தாழிபும்பதுவாண ப்மேயத்தை கிரேக்குமலன் என்றது. (கோகாராம் ரகிதாஸம்) * காரெய்யம் தஞ்சியில் ஐந்தாவது ஐகருக னென்றது. (சம்ருதிவிஷயம்) * கங்கனேயோயில், கிச்சேஷ ஸம்பத்திலும் மறக்க வொன்றாதவென்றது. (அநாம்பாவனகோசம்) * கடல் ஐகரத் திலே, அநாம்ப புத்தியானே அதுபாஸ்யவென்றது, (நிகாராம் அச்சனயம்) * கோற்ற கோண்டில் அசனய சனய வென்றது. (ச்வரவக்குத கிரேப்பேய நாவாசம்) * சூரவழுவில் அதுவார்களுக்கு த்வரணமாக தான்பரவத்தையப் பன்னுமலவென்றது. (ப்ராப்தம்) * கானோல் கோண்டில் ப்ராப்தவென்றது, (சத்திப்ராப்தம்) அதுபவ கிரேதியான உலகனத்தில்வத்தையப் போக்கி சத்தியைக் கொடுக்குமலவென்றது.

ஸ்ரீமத் கோதாந்த தேவிகள் திருமறையே சாஸனம்.

—

தீர்ப்புக்காகப் போராட்டம் நடத்தியது.

ஆந்திரப் பிரதேச மெனத்தியதம் பழமாயசேளரே
 ஆலகயெய்யவிபயே புநரகதேவென
 சித்தலய நத்ருணகணம்மரணே திஜக்ய
 னாதிவ்யவிக்ரமந தயமசதாத்நயே.

(ஐரூத்த.) அச்சீவதாரத்திற் அம்பெருமான் மெளகனங்கம்பம் கொண்டிருக்கையானே அதைவிட்டு, பேரகை தழுவுங்கழுதவானவற்றக்கு யோக்யமான கிபவாவதாரத்தினேயே மீண்டும் வரப்பெற்ற ஆழ்வார் அந்த கிபவாவதாரான சேஷடிதங்களை ஸ்மரிக்குத்திறத்திற் தம்முடைய கெஞ்சக்கு உண்டாகிற ஸகலப் பருபவான கிண்கணத்தத் தொலைக்குப்படி அம்பெருமானையே வேண்டினார் பத்தார்த்திதவாய்மொழியினைக்கை.

ஜீபர் திருவடி களைசரணம்

சீ:

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பிறந்துமகம் காத்தவிக்கும் போருட் கண்டா * உன்
பிறந்தகுணத்தா குருகுஞ் சிவத்—பிறத்தவிர்த்து *
சேர்த்தனுபவிக்கும்நிலை செல்வென்ற சீவான்
வாய்த்தபதத்தே மனமே வைகு.

பிறந்த	பலிதப்புய்யிறந்த	சேர்த்த அனா	பொருத்தி அகப்பவிக்கும்
உலகம் காத்த	உலகங்களை எகித்தருவா	பவிக்கும்	படியான நிலைமையை
அவிக்கும்	கின்ற	நிலை	
பேர் அருள்	பாமதயானுவானகண்ண	செய் ஏன்ற	செய்தருளவேண்டென்
கண்ணா	பிரானே!		து பிரார்த்தித்த
உன் பிறந்த	உனது உயர்ந்த திருத்	செய் மாறன்	சூழ்வாருடைய
குணத்தால்	குணங்களை		
உருகும் சிவம்	செஞ்சு உருகும்படியான	வாய்த்த பத	பிரார்த்தனை திருவடிகளி
நிலம் தவிர்	நன்மை கிம்பி	த்தே	ளேயே
ந்து		மனமே வைகு	செஞ்சே சீ பொருத்திவிர.

விபவாவதாரான சேஷ்டதங்களைச் சிவந்த செயல்புருத்த சூழ்வார் அவற்
வறச் சிவந்தசெயல் முடியாமல் செஞ்சு உருகிப்போகவே, அந்த அப்பெருமர்
கையே நோக்கி 'பிரானே! இப்படி உருகிப்போகாமல் தரித்த கின்ற அனுபவிக்
கும்படியாக சீயே க்ருபைபண்ணி வருவவேண்டென்ற இந்திருவாய்மொழியில்
பிரார்த்தித்தார்; அவருடைய திருவடிகளே கித்திக்கத்தக்கன—என்றுவியற்றின.

ஜீவர் திருவடிகளேசாணம்.

